

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

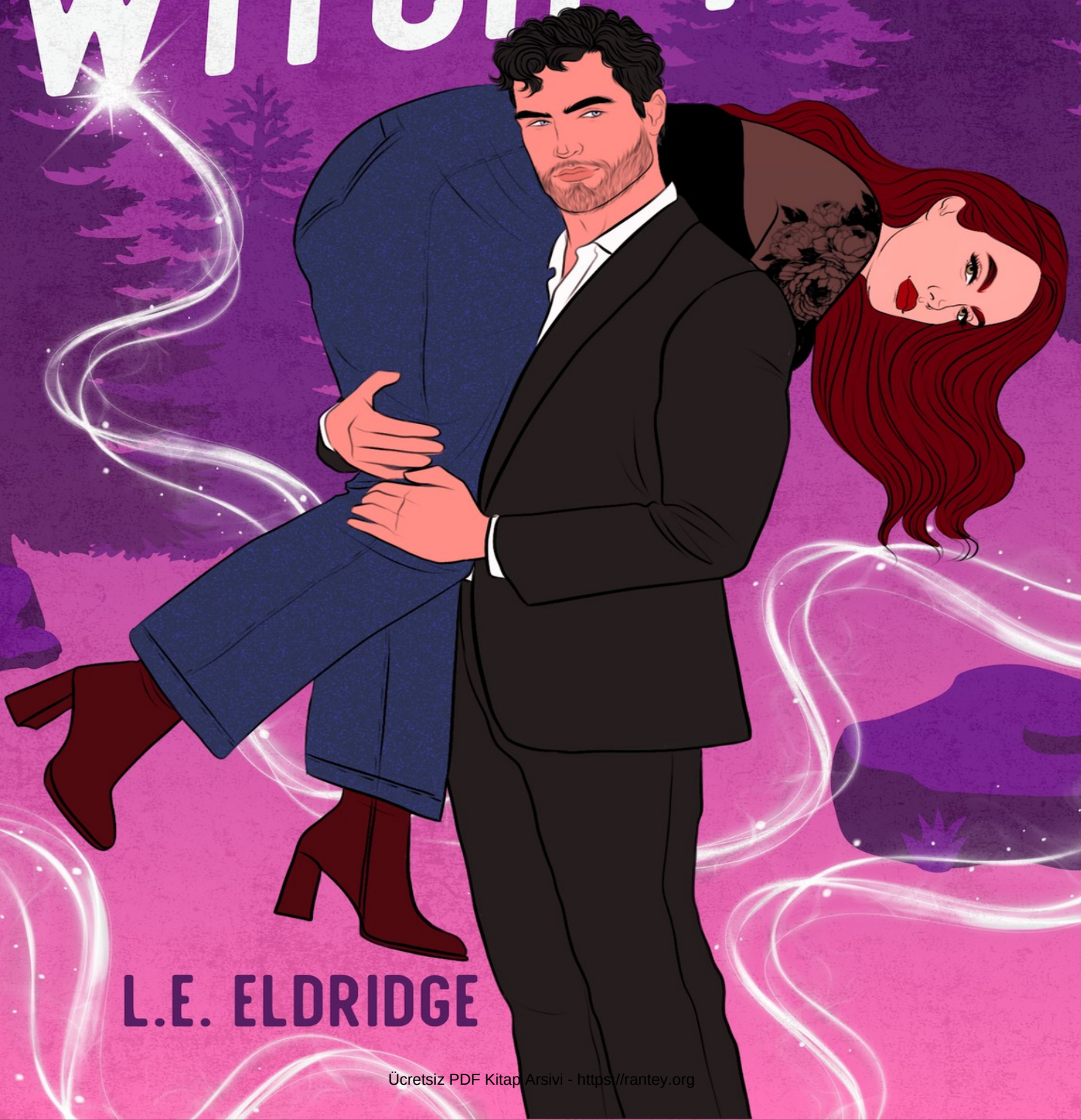
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

merry WITCH-MAS

L.E. ELDRIDGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Merry Witchmas

SAHTE BİR FLÖRT TATİL ROMANTİZMİ

L.E. ELDRIDGE

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Copyright © 2024 by L.E. Eldridge

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap A.I. eğitiminde kullanılamaz. Kapak

resmi: Kloe Bennett

Metin düzenleme ve redaksiyon: R.N. Barbosa

Partnerinin ona ay ve yıldızlarını asmış gibi bakmasını isteyen herkese.

Content warnings

Bu genel olarak uysal bir kitap olsa da, içerikle ilgili birkaç husus var.

- Cinsel içerikli sahneler
- Meme ucu piercingleri (zaten delinmiş, sadece oynanmış)• Zorla orgazm
- Bazı hafif BDSM öğeleri
- Babadan ebeveyn duygusal istismarı• Hamilelik (MC'ler değil)
- Kadın düşmanı/terapi karşıtı bir baba

Eğer sen var herhangi bir Sorular, Lütfen e-posta
Ben Daha fazla bilgi için lexie@morallygrayreads.com adresini
ziyaret edebilirsiniz.
İyi eğlenceler :)

Contents

1. Ellery_
2. [Juniper](#)
3. [Juniper](#)
4. Ellery_
5. [Juniper](#)
6. [Juniper](#)
7. Ellery_
8. [Juniper](#)
9. Ellery_
10. [Juniper](#)
11. Ellery_
12. [Juniper](#)
13. Ellery_
14. [Juniper](#)
15. Ellery_
16. [Juniper](#)
17. Ellery_
18. [Juniper](#)
19. [Juniper](#)
20. Ellery_
21. [Juniper](#)
22. Ellery_
23. [Juniper](#)

[Sonsöz](#)

[Daha fazlasını ister
misiniz? Ayrıca L.E.
Eldridge Teşekkür
Yazar Hakkında](#)

Ellery

"BU DA NE?" diye sordu babam arkamdan.

Elindeki telefona bakmak için döndüm. "Görünüşe göre benim bir fotoğrafım," dedim.

Biraz daha incelediğimde, Veronica ile çekilmiş bir fotoğrafım olduğunu gördüm. Oldukça bulanıktı ama ellerimin nereye gittiği belliydi.

"Çok iyi bir tane de değil," diye yorum yaptım. "İyi tarafımı tamamen kaçırdım."

Babam telefonunu yere çarptı, muhtemelen ekranı paramparça oldu. "Bu senin için bir şaka mı?"

Yüzü benimkine hiç benzemiyordu. Bana hep anneme benzediğim söylenirdi ve ben de bundan mutluluk duyardım. Yüzü kızarmıştı ve genellikle konuşurken kızarırdı. Yanakları yuvarlaktı ve kahverengi saçları artık griydi.

"Bu kadar büyütecek ne var? İkimiz de yetişkiniz." Ve Veronica her şeyden çok bir arkadaştı. Sadece ara sıra takıldığım biriydi, genelde çok içtikten sonra.

"Önemli olan Rick'in bizim avukatımız olması, üzmemek istemediğimiz biri. Orada bağlantılarımızla tanışmak için bulunman gerekiyordu, onun kızıyla oynamak için değil."

Birden fazla kişiyle birlikte olduğumu bilseydi çok kızardı ama bu bilgiyi kendime sakladım.

"Özür dilerim, tamam mı? Ama beni o berbat ziyafete gönderdin ve biz de parti sonrası için erken ayrılmaya karar verdik."

Beni neden hala o şeylere gönderdiğinden emin değildim. Bu işte hiç iyi değildim. Samuel ya da Arthur gitmeye çok daha uygun olurdu ama görünüşe göre başka işlerle meşguldüler.

Ki bu benim sorunummuş gibi gelmedi.

Başından beri aile şirketinin bir parçası olmak istemiyordum. Elbette para güzeldi ama ben bu iş için biçilmiş kaftan değildim. Toplantılar ve programlara uymak hiçbir zaman kolay olmadı, özellikle de yapmak istemediğim bir şey olduğunda.

Bundan önce, kaprislerimin beni nereye götürebileceğine izin verdim. Onlu yaşlarımda oyunculuk yaptım, ardından yirmili yaşlarımda başında kısa bir süre modellik yaptım. Arada bir yerde, bir grupta turneye bile çıktım, ancak çoğunlukla görünüşüm için oradaydım. Ama artık modellik yapmak istemediğime karar verdiğimde, ailem bana hiçbir şey yapmadan duramayacağımı söyledi, ben de aile şirketi olan Corecords'ta çalışmaya başladım.

Müşteriye dönük danışmanlık konusunda uzmanlaşmışlardı, bu yüzden her yer toplantılarla doluydu. Benim varlığım çoğu zaman sadece göstermelikti. Bana öncelikli müşteriler ya da önemli bir şey verilmiyordu.

Yine de adil bir durumdu. Asistanımın sürekli hatırlatmalarına rağmen toplantıları hatırlayamıyordum ve takvimimde işaretlemiş olmama rağmen önemli teslim tarihlerini kaçıırıyordum çünkü bir şeyin ne kadar zamanımı alacağını asla doğru düzgün tahmin edemiyordum.

Yine de fark etmezdi. Hepsi benim böyle olduğumu biliyordu, bu yüzden buradaydım, aslında bir masadan diğerine kağıtları karıştırıyor, sadece kimsenin katılamadığı etkinliklere katılıyordum. Ayrıca, hepsinden çok daha karizmatiktim. Çekiciliğimden bahsetmiyorum bile.

Sanırım daha kötü lanetler de vardı.

Babamın yumruğu masaya sertçe indiğinde oda sarsıldı. "Seninle oyun oynamaktan bıktım evlat. Yirmi sekiz yaşındasın. Üniversitedeyken bunlar hoştu ama artık gerçek dünya bu. Kendini toparlamalısın."

Alay ettim. Kendimi toparlamama gerek yoktu. En gençleri bendim, yani şirketi devralmak gibi bir beklentim yoktu, bu Arthur'a kalmıştı. Tek beklentim bir gün benzer statüde biriyle evlenmekti ve Samuel yeni evliydi, bu yüzden bunun için büyüteç gerçekten üzerimde olmadan önce birkaç yılım daha vardı. Hayatımın ve onunla birlikte gelen tüm avantajların tadını çıkarıyordum.

"İşte bu kadar. Haftaya Baker'ın hayır balosuna gidiyorsun."

Ayağa kalktım. "Samuel'in oraya gitmesi gerekiyordu," dedim. "Ve Baker'ların partileri her zaman en kötüsüdür."

"Umurumda değil," dedi. "Şimdi gidiyorsun. Tek bir etkinliğe gitmeni ve bir yetişkin gibi davranmanı istiyorum. Ailenin karşısına çık. Manken olarak ortalıkta dolaşma zamanın sona erdi. Bu aile için çalışıyorsun, bu aileyi temsil ediyorsun. Ve eğer bu işi düzgün bir şekilde yapmaya başlamazsan, işine son verilecek. Artık pahalı seyahatler yok, kredi kartları yok, çatı katı yok. Seni kışının üstüne atarım."

"İyi, her neyse."

Ofisimden hışımla çıktı, kapıyı öyle sert çarptı ki çerçeveler duvarlarda sallandı.

Ayaklarımı masamın üzerine attım ve orada duran yapboz küpünü aldım. Tekrar düzeltmeye başlamadan önce karıştırdım.

Babam ciddi olamazdı. Daha önce de ofisimde tepinmiş ve bana bağırmıştı -aslında çoğu zaman, ama bu sefer farklı bir şeyler hissediyordum. Onun isteklerine boyun eğmekten hoşlanmasam da hayatımdan zevk alıyordum ve bunu değiştirmeyi planlamıyordum.

Biri kapımı çaldı ve sekreterimin hafifçe vuruşunu tanıyarak iç çektim. Ziyaretçi havamda değildim ama teknik olarak hâlâ işteydim.

"İçeri gel," dedim.

Sekreterim içeri girdi ve bu sırada takım elbisesini karıştırdı.

"Bayım.

Scott sizinle konuşmak için burada," dedi.

Kardeşlerimden birini kastetmişti. "Hangisi?"

"Samuel, efendim."

Tabii ki öyleydi. "Onu içeri alın."

Başını sallayarak gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra kardeşim kapıdan içeri girdi. Yazın evlendiğinden beri orada olduğuna yemin ettiğim gamzeleriyle vurgulanmış bir gülümsemesi vardı.

Adamın gülümseyecek hiçbir şeyi yoktu, sonra evlendi ve gözlerinin içi gülmeye başladı. Bu beni hasta ediyordu.

"Hey, Em," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Eminim nasıl gittiğini biliyorsundur." Babamdan her dayak yediğimde buraya gelirdi.

"Dün gece iyi gidiyor gibi görünüyor. Parker denen kızla ilgileniyor musun?"

Burnumu kırıştırdım. "Hayır." Veronica iyi biriydi ama asla çalışamazdık. İkimiz de bir yuva kurmak istemiyorduk, kişiliklerimiz de birbirine uymuyordu.

Masamın önündeki sandalyeye oturdu. "O fotoğraflarda onunla oldukça ilgileniyor gibiydin." Bunu kayıtsızca söyledi ama ses tonundaki bir şey beni rahatsız etti.

"Sizi temin ederim, değilim."

Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ne? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," dedi. "Babam bu konuda şaka yapmıyor. Bu sabah muhasebeciyle konuşurken duydum. Eğer böyle davranmayı bırakmazsan seninle ilişkisini kesecek. Belki onunla bir yuva kurman onu senden uzaklaştırır."

Gözlerim küpe odaklanmıştı. İki tarafını tamamlamıştım. Desen tekrarlı ve tanıdık, içinde kaybolabileceğim bir desendi.

"Anladım, tamam mı? Bir yolunu bulacağım. Rachel nasıl?"

Onun adını duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. "İnanılmaz. Bir köpek sahiplenmekten bahsediyoruz."

"Bu iyi olurdu." Beni kızdırsa da Samuel, annem dışında beni gerçekten önemseyen tek kişiydi. Ve onu aşık görmek iğrenç olsa da, onun adına mutluydum.

"Uyardığın için teşekkürler," dedim ona. "Bir y o l u n u bulacağım."

Başını salladı ve gitmek için ayağa kalktı. "Ve belki bu arada, biraz daha az sorun çıkarmaya çalış."

"Söz vermiyorum," dedim sırtarak.

"Beni Baker'ın yıllık bok gösterisinden kurtardığını duydum. Bunun için teşekkürler. Rachel ve ben çok korkuyorduk, bu yüzden ona sürpriz yapıp hafta sonu için onu Londra'ya götüreceğim."

Gözlerimi devirip küpün üçüncü yüzünü bitirdim. Bütün maviler yerine oturuyordu. "Bunu yüzüme vurmana gerek yok," dedim.

"Eğlenceli olabilir," dedi alaycı bir tavırla.

"Geçen yıl herkes gıda zehirlenmesi geçirdi. Neden insanlar gelmeye devam ediyor?"

"Çünkü Baker'lar parti vermeyi bilmiyor olabilirler ama çok başarılı bir özel sermaye şirketini nasıl yöneteceklerini biliyorlar ve bu da insanların gelmesini sağlıyor. Biz de dahil."

Küpün dördüncü tarafı bir araya geldi ve sadece bir kenar kaldı. Önce üst tarafa, sonra alt tarafa hafifçe vurdum. Hafif bir tıkırtı

plastik beni hep rahatlatırdı. Yarattığı ritmik ritim beni merkeze yerleştirdi.

Çocukken, bunları bir araya getirmenin kolay yolu her zaman hoşuma gitmiştir. Küçükken kardeşlerimi her yerde takip ederdim. Özellikle de Arthur'u. Küçük kardeşinin peşine takılmasından her zaman hoşlanmazdı ama buna katlanmak ya da annemizin gazabına uğramak zorundaydı. Ki kendisi babamızdan daha korkutucuydu.

Beni sırtından indirmek için bir bulmaca küpünü karıştırır ve çözmem için bana verirdi. Görünürde hiçbir çözüm olmadan saatlerce çevirirdim. Bir tarafını tamamlardım ve diğer tarafını tamamlamak için hemen karıştırırdım. Sanki hiçbir zaman resmin tamamını göremeyecekmişim gibi hissederdim. Ama yine de saatlerce çalışırdım.

Daha sonra tamamlamak için kalıbı öğrendim ve bunlarda çok iyi oldum. Daha büyük olanları, farklı şekilli olanları vardı. Artık evimde bir koleksiyon vardı. Desen rahatlatıcıydı ve uzun toplantılarda ya da sadece kanepede oturup bir şeyler izlerken bile odaklanmamı sağlayan bir yanı vardı. Küçük plastik tıklama sesi tatmin ediciydi ve birini çözmek oldukça basit olsa da, hepsi sıraya girdiğinde yine de bir şey başarmış gibi hissediyordum.

"Her neyse. Ben giderim," dedim.

"Gideceksin ve iyi davranacaksın. Zamanında geleceksin, konuşman gereken kişilerle konuşacaksın, eve yalnız gideceksin."

Bugünlerde gözlerimin kafamın arkasına yapışacağından emindim.

"Lütfen bunu ciddiye alın," diye yalvardı. "Herhangi bir sorun çıkmasını istemiyorum. Özellikle de aile tatili yaklaşırken."

Tabii ki umursadığı şey buydu. Sam ailede her zaman arabulucu olmuştu ve şimdi Rachel'la birlikte herkesin her zaman mükemmel olmasını istiyordu. Bunun neden önemli olduğunu anlayamıyordum. Eğer Rachel onu umursuyorsa, ailesinin ne yaptığıının bir önemi olmamalıydı. Böyle bir arkadaşlığa sahip olmak güzel olmalıydı, yine de bunu aramaya hiç niyetim yoktu.

Geçmişte birileriyle çıkmıştım ama hiçbir zaman ciddi bir ilişkim olmamıştı. "Peki, peki," dedim. "İyi bir çocuk olacağım."

"Duyamak istediğim de bu. Koşmam gerek, ama her şeyi sonra anlat."

Zıpladı ve kapıdan çıktı. Pencereden dışarı bakarak küpün son birkaç turunu atmaya devam ettim. Sanırım terbiyeli davranabilirdim.

bir gece için. Ben bir yetişkindim. Sadece biraz eğlenmeyi tercih ettim ve bunda yanlış olan bir şey görmedim.

Asistanımdan yumuşak bir kapı sesi daha. "Evet?" Ben seslendim.

Kafasını içeri uzattı. "Bay Jeffers telefonda. Saat 10'daki randevunuza gelmediniz."

Saatimi kontrol ettim. On on beş.

"Kahretsin, teşekkürler," dedim.

Son tarafı yerine oturttum, küpü bitirdim ve giriş yaptım.

Ardıç

"ÇOK SEKSI GÖRÜNÜYORSUN!" Aynanın önünde bir tur atarken Casey haykırdı.

İtiraf etmeliyim ki güzel görünüyordum. Bu beyaz, uzun kollu, a-line elbiseyi almak için paramı biraz savurmuştum. Elbette gerçek ipek yerine suni ipekti ama vücudumu sarıyor ve bana yakışıyordu, ki ihtiyacım olan tek şey de buydu.

Saçımı ensemden sıkı bir şekilde topladım. Önden sarkan birkaç bukle yüzümü çerçeveliyor ve yanaklarımı belirginleştiriyordu. Biraz kanatlı eyeliner ve kıvılcı saçlarımla uyumlu kalın bir dudakla sade bir makyaj yaptım.

"Güzel görüldüğümü hissediyorum," dedim sonunda.

"Ve bu muhteşem yüz bize milyonlar kazandıracak," dedi yatağıma uzanırken.

Ona güldüm. Casey ve ben üniversiteden beri çok iyi arkadaştık. Klasik bir birinci sınıf yurt oda arkadaşının sonsuza dek arkadaş olmasıydı ve onu ölesiye seviyordum. O zamandan beri oda arkadaşıldık ve üniversiteden sonra birlikte yaşamaya karar vermiştik.

Gerçi ben gidip bir grup zenginin ağzını aramak ve uygulamamızı ilginç bulmaları için dua etmek zorunda kalırken, onun evde kalıp eşofmanlarıyla takılmasını kışkandım.

Her zaman düzenli biriydim. Her şeyin bir yeri, her projenin bir zaman çizelgesi, her toplantının bir zamanı vardı. Bir programa asla uyamayan ve her etkinliğe geç kalan insanlarla dolu bir evde büyümeme rağmen, bu her zaman benim sloganım olmuştu.

Üniversite sırasında, her şeyi kendi başıma idare etmenin çok zor olacağını, hatırlamam gereken çok fazla şey olduğunu biliyordum, bu yüzden her şeyi takvimime kendiliğinden ekleyen bir büyü yaptım. Bir profesör yaklaşan bir sınav hakkında bizi bilgilendirir miydi? Ya da teslim edilmesi gereken bir ödev veya bir grup toplantısı? Anında yüklenecekti.

Cadı olmaktan utanmasam da, bu konu hakkında açıkça konuşmuyordum. Çoğu insan bunu sorun etmiyordu ama bazılarının önyargıları vardı. Daha önce karşılaştığım ve kaçınmaya çalıştığım bir önyargı.

Gerçekte, çoğunlukla günlük işleri biraz daha kolaylaştırmak için kullandım. Ve bu da onun başlangıcıydı. Tam da bu noktayı kanıtlarcasına, büyü yapmak için öğrendiğim kadim kelimeleri söyledim ve telefonumu kendime doğru çektim.

"Bu asla havalı olmayacak," dedi Casey. "Eğer bunu yapabilseydim, odamdan asla çıkmazdım."

"O zaman yapamamanız en iyisi," diye güldüm.

Her ne kadar sessiz kalma eğiliminde olsam da Casey bunu çabucak öğrenmişti. Birlikte yaşıyorduk ve tıpkı bir kas gibi büyüünün de kullanılması ya da esnetilmesi gerekiyordu, yoksa birikir, beni tıkar ve sonunda hasta ederdi. Ya da rastgele dökülürdü ki bu daha da kötü olurdu.

Son sınıfta ona sihirli takvimimden bahsettiğimde aklına parlak bir fikir geldi. Temelde, belirli büyülerle aşılandığında aynı şeyi yapan bir uygulamaydı. Biraz kodlama büyüüsüyle, tüm proje zaman çizelgelerini oluşturmak ve birçok programda toplantı zamanlarını bulmak gibi şeyler yapabilirdik.

Yine de kimseye bunun sihir olduğunu söylemedik ve neyse ki yapay zeka o kadar geliyordu ki bu kelimeyi ortaya atmak insanların ilgisini çekti. Terim olarak geniş bir uygulama alanına sahipti ve çoğu insan zaten bunun sihir olduğuna inanıyordu. Adını PlanD koyduk, sevimli ve akılda kalıcı olduğunu düşündük.

Şimdi tek ihtiyacımız olan şey bunu hayata geçirmek için gerekli sermayeydi. Uygulama yaratmak insanların düşündüğünden çok daha fazla para gerektiriyordu ve üniversiteden yeni mezun olmuş iki züğürt kadın olarak paramız yoktu.

Bu yüzden son birkaç yıldır Casey para kazanmak için kodlama alanında ek işler yaptı ve ben de fırsat buldukça kafede fazladan vardiya aldım. İletişim bölümünden mezun olmak finansal açıdan çok akıllıca bir hareket değildi ama bu onu bu gibi işler için mükemmel bir hale getirdi.

Casey'ye, "Annenin biletini sana verdiğine hâlâ inanamıyorum," dedim.

Bu etkinliğe katılabilmemizin tek nedeni Casey'nin annesinin bu tür etkinliklere her zaman davet edilen bir avukat olmasıydı. Uygulamanın parasını ödemeye yardım edeceğinden değil. Casey'nin zamanını başka bir yerde, böyle insanlarla dirsek temasında geçirmesinin daha iyi olacağını düşünüyordu ki bu da bize bu fırsatı sağlayan şeydi.

"Sadece bir şirkette düzenli bir işe girmemi istiyor ama ben hiç ilgilenmiyorum." Casey bu yönüyle aileme benziyordu, Adam'a ve diğer şeylere çok karşıydı. Buna saygı duysam da, şu anda ihtiyacımız olan paraya sahip olan kişi Adam'dı.

"Bu bize harika bir fırsat verdi." Takvimim gitme zamanımın geldiğini hatırlatan bir uyarı verdi. "Bana şans dile."

"İhtiyacımız olan tüm parayı ve daha fazlasını bize kazandıracaksın." Sonbaharın serinliğine doğru adım attım ve işe koyulmayı planladım.

Vardığımda vale arabamı aldı ve neden burada olduğuma şaşırmış gibi baktı. Bu doğrudu. Ben külüstür bir Honda kullanırken, onun hemen önündeki araba en yeni BMW gibi görünüyordu.

Mekan muhteşemdi. Mekânın önündeki geniş merdivenlerden büyük bir balo salonuna çıkılıyordu. Her yer gümüş, beyaz ve siyah renklerle süslenmişti. Her masada büyük yivli bardaklar içinde siyah ve beyaz güller vardı ve siyah beyaz karolarla döşenmiş dans pistinin üzerinde büyük bir gümüş avize asılıydı. Her ne kadar çok para harcadığı belli olsa da, biraz rüküş görünüyordu. Tema bu olduğu için herkes beyaz ya da siyahın bir tonunu giymişti. Benden farklı bir soydan geldikleri belli olan bu insanlara bakmak kendime olan güvenimi biraz kaybetmeme neden oldu.

Yine de bunun yoluma çıkmasına izin veremezdim. Çok çalıştık, kod ve sihrin kusursuz bir şekilde kaynaştığından emin olmak için sayısız gece geçirdik. Ürün mükemmeldi ve insanların uğruna çıldıracağı bir üründü, sadece onu satmamız gerekiyordu.

Ve ben de onu haraç mezat satardım.

Ama belki sinirlerimi yatıştırmak için önce bir içki içerim diye odanın karşısındaki bar bölümüne geçtim. Menüde temalı içecekler vardı. Okudukça burnumun direği sızladı.

İlki 'karanlık uçurum' idi ve içinde meyan likörü vardı. 'Beyaz ekşi'de ise... süt mü vardı? Bunların hiçbiri iştah açıcı gelmedi. Gerçek lezzetten ziyade partinin estetiği için yapılmış gibi görünüyordular. Çabucak gelen bir votka ekşisi sipariş ettim.

Elinde siyah-beyaz içecek olan başka birini de görmedim, yani en azından bu durumdan rahatsız olan tek kişi ben değildim.

Bir adam sipariş vermek için yanıma yanaştı ve bunun benim anım olduğuna karar verdim. Bir bağlantı kuracaktım. Kendime güvenerek içkimi yudumladıktan sonra hamlemi yapacaktım.

Beni fark etsin diye kendimi onun önüne attım. "Bir tane daha," dedim içkisini bırakan bar görevlisine.

Adam arkasını dönmeden önce "Affedersiniz," dedim.

Dönüp bana baktı ve bir anda aklımdaki tüm düşünceler pencereden uçup gitti. "Kravatını beğendim."

Yere baktı. "Teşekkürler, karım seçti."

"Mükemmel bir zevki var."

Sonra gitmişti. Derin bir nefes aldım. Bu bir ısınmaydı, dedim kendime. İlk denemede mükemmel yapamayacaktım.

Ben de tekrar denedim... sonra tekrar... sonra tekrar. Her seferinde aptalca bir şey söyledim ya da içine giremediğim bir konuşma başlattım. Bir kadın beni borsa hakkındaki görüşleri hakkında otuz dakikalık bir sohbete sürükledi ve ben daha tek kelime edemedim kalabalığın arasına karışıp gitti.

Umutsuz hissediyordum. Neler olduğunu bilmiyordum. Mükemmel bir konuşmacıydım. Bu benim en iyi özelliklerimden biriydi ve sihrimin yanı sıra beni işimiz için değerli kılan tek şeydi. Burada başarısız olamazdım.

Üçüncü içkimi içiyordum ve başımı bara yaslayıp alkolün etkilerini bastırmak için hızlıca bir büyü fısıldadım. Vızıltı güzel olsa da, buraya iş için gelmişim ve profesyonel olmam gerekiyordu.

Biraz yemeğe ihtiyacım olduğuna karar verdim. Bütün gece tepsilerin önümden geçişini izlemiş ama kendim için bir şey almamıştım. Önüme gelen bir sonraki tepside bir şeyler kaptım ve ağzıma attım.

Anlık bir pişmanlıkla gözlerim büyüdü. Ne olduğundan emin değildim. Ekmek üzerinde kurutulmuş et gibi görünüyordu ama meyvemsi bir tadı vardı.

lezzet de mi? Her neyse, işe yaramadı.

Yutmaya çalıştım ama o kadar kötüydü ki kustum. Bir kokteyl peçetesine uzandım ve onu tükürerek boş bardağıma attım. Kabalık etmek istemedim ama bunu yememin imkânı yoktu. Sadece kimsenin görmemesini umabilirdim.

"Evet, ben olsam hiçbir şey yemezdim," dedi yanımdan bir ses.

Başımı çevirdim ve gözlerim büyüdü. Benim yaşlarımda görünen bir adamdı. Başının tepesinde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, kıvrılmış siyah saçları ve düzgünce kesilmiş bir sakalı vardı. Uzun boyluydu, en az 1.80 boyundaydı ve gözleri şimdiye kadar gördüğüm en delici maviydi.

"Yemekler her zaman berbattı," diye devam etti.

Sözleri beni çok etkilemişti. Burada çok fazla insanla konuşmamış olmama rağmen, her şey geçici hoşluklar ve sakarinle süslenmiş sözlerden ibaretti. Bu, bütün gece duyduğum ilk gerçek fikirdi ve içeride geçen uzun bir günün ardından temiz bir nefes gibiydi.

"Bunu aklımda tutacağım," dedim, başka ne söyleyeceğimi bilemeden.

Barmene el salladı ve kendine bir içki sipariş etti. Koyu kehribar rengi bir sıvı geldi ve yavaşça içti. Boğazında düğümlenmesini izledim, adem elması hareketle birlikte sallanıyordu.

Onun bakışları da hâlâ bana takılıp kalmıştı. Sanki gerçekten anlamadığım garip bir an yaşıyormuşuz gibi hissediyordum. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

Omuz silkti. "Seni daha önce burada hiç görmedim. Ve ben herkesi gördüm."

"Belli ki davet edildim," dedim.

Sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi bana bakmaya devam etti. "Evet, ama sen buraya ait değilsin."

Sinirle dişlerimi sıktım. "Bu da ne demek oluyor?"

Kaba ses tonumdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Bu çok açık. Yıllarca bu saçmalıkla uğraşmanın getirdiği o sertleşmiş sahte gülümsemeye sahip değilsin."

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim, her şeyden çok bir gözlem gibi geldi. Kalabalığa bakarak içkimi yudumlamaya devam ettim. Tüm tepsilerin dolu olduğunu fark ettim, çünkü kimse onlardan bir şey almıyordu ve arkalarını döndükleri anda bozulan birçok gülümseme vardı.

"Peki senin yok mu?" Ben sordum.

"Tabii ki var," dedi. "Kullanmam gerektiğinde kullandığım gibi değil." Sonra tamamen bana döndü.

Kabul etmeliydim ki çekiciydi. Sadece bakımlı cilasası değil, güçlü burnu ve taştan yapılmış gibi duran yontulmuş çenesiyle de. Ve bakışları... en hafif tabirle yoğundu. Özellikle de bir okşayış gibi vücudumda aşağı ve yukarı hareket ettiğinde.

Yanaklarımın sert bir şekilde ısındığını ve tek bir bakışla içimde bir alevin yandığını hissedebiliyordum. Bu adam tehlikeliydi.

"Dediğim gibi," daha da yaklaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir uygulama," dedim düşünmeden.

"Uygulama mı?" diye sordu, kaşları kalkmıştı.

Boğazımı temizledim. "Evet. Arkadaşım ve ben uygulama geliştircisiyiz. İyi uygulamalar. İlgiyi ölçmeye çalışıyorum." En azından 'mümkün olduğunca çok para kazan' demedim.

"Ne tür bir uygulama?"

Gerçekten ilgiyle sorup sormadığını anlayamadım.

"PlanD adında bir organizasyon uygulaması. Kullanıcıların yapay zeka kullanarak toplantıları, proje teslim tarihlerini planlamasına, randevuları yönetmesine olanak tanıyor."

"Google takvimimle yapabileceğim bir şeye benziyor," diye yorum yaptı. Kaba bir şekilde değil, sadece gerçekçi bir şekilde.

"Ama çok daha fazlasını yapabilir," dedim, sonunda bunu tartışacağımız için heyecanlanmıştım. Telefonumu elime aldım ve elimdeki ekran görüntülerini çıkardım. "Sadece şık bir arayüze sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda e-postanıza, mesajlaşma servislerinize ve hatta telefonunuza bağlanıyor ve hızlı bir şekilde bir şeyler ekliyor. Ve sizi tanıdıktan sonra, bir bitiş tarihine göre tüm proje planlarını hazırlayabiliyor." Bu özellikle gurur duyduğumuz bir şeydi ve doğru olması için çok zaman harcadık.

Ben konuşurken dinledi, görüntülere dikkatle baktı. İşim bittiğinde, ekrana yeterince yakından bakabilmek için omzunun benimkini sıyırdığını fark ettim. Giysisi aramızda olmasına rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum ve bu tüm vücudumda güçlü bir akım yarattı.

"Eğer işe yararsa bu ilginç bir şey," dedi.

"Öyle," diye ısrar ettim, telefonumu cebime geri koyarken.

"Söylemekten nefret ediyorum ama buradaki hiç kimse buna yatırım yapmayacak."

Söndüğümü hissedebiliyordum. "Yatırımcı aradığımı söylemedim." Emin olmama rağmen. "Ama neden olmasın?"

İçkisinin kalanını geri attı ve bardağı yere bıraktı ama bırakmak yerine dalgın bir şekilde masanın üzerinde döndürdü. "Benden ve kollarından sarkan güzel gençlerden başka altmış beş yaşın altında birini görüyor musun?"

Odayı bir kez daha gözden geçirdim ve onun haklı olduğunu anladım. Birkaç genç insan vardı ama hiçbirisi yalnız değildi, hepsi çok daha yaşlı birinin koluna bağlıydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunların hiçbirine alışık olmadığın için sana ipucu vereyim." Daha yakına eğildi, o kadar yakındı ki nefesi yüzüme fısıldadı. "Bunu düzenleyen Baker'lar bölgedeki en iyi özel sermaye şirketlerinden biri. Bu yüzden tüm bu insanları burada görüyorsun, çünkü onlar da senin istediğin şeyi istiyorlar. Bir dahaki sefere krediye ihtiyaç duyduklarında itibarlarını korumak için. Yemekler size bir şey anlatmadıysa, yılın en trajik partilerine ev sahipliği yapıyorlar. Ama sadece kesin olan şeylere ya da sevdikleri insanlara yatırım yaparlar. Ayrıca, yapay zekanın ne olduğu hakkında bir fikir sahibi olmak bir yana, bir bilgisayar bile zar zor açabiliyorlar, bu da stajyerlerinin uğraşmasına izin verdikleri bir şey. Yani, bir arkadaşınızın arkadaşı olmadığını varsaydığım için, çok uzağa gidemezsiniz."

Her kelime özgüvenime bir darbe gibi geldi. Ve her kelimenin gerçek olduğunu fark ettim. *Lanet olsun.* Bunun bizim için iyi olması gerekiyordu, ihtiyacımız olan bağlantıları kurmanın bir yolu, ama şimdi en başa dönmüştük.

Tüm bunların ne kadar zaman kaybı olduğunu fark ederek içimi çektim.

Ön taraftan bir ses, "Sessiz müzayedenin kazananlarını açıklamaya başlayacağız," dedi. İnsanlar o tarafa doğru akmaya başladı. Ben teklif vermemiştim, bu yüzden kalmam için bir neden yoktu.

"Gitsem iyi olacak." Bardağımı yere bıraktım ve döndüm. "Teşekkürler."

Eve gidip biraz adaçayı yakmam gerekiyordu. Bu insanların etrafında olduktan sonra üzerimi kaplayan kötü enerjiden kurtulmalıyım.

Daha fazla uzaklaşmadan kolumdan tuttu. "Bekle," diye arkamı döndüğümde bana yine o ateşli bakışlarıyla baktı. "Belki de bütün gece bir fiyasko olmak zorunda değildir."

Kaşlarımı kaldırdım ve açıklamasını bekledim.

Sonra üzerime çıktı, elleri belimdeydi ve yüzü kulağımdaydı. "Üst katta bir odam var. Neden gidip biraz eğlenmiyoruz?"

Şaşırmıştım. Hiçbir erkek bana karşı bu kadar açık sözlü olmamıştı. "Eğlenceli mi?" Tekrarladım.

Onayını mırıldandı. "Çok eğlenceli olabilirim."

Üzerimdeki elleri başımı döndürüyordu. Beni o kadar nazik ama bir o kadar da baştan çıkarıcı bir şekilde okşuyorlardı ki doğru düzgün düşünemiyordum. Bu gecenin boşa geçmesini istemiyordum ve iyi bir seks boşa gitmiş sayılmazdı. Ve o da iyi bir sürücü olabilir gibi görünüyordu.

"Sadece bu gece mi?" Ben sordum.

"Sadece bu gece," diye onayladı.

Ki bu iyiydi. Çıkmak için zamanım yoktu. İşim ve uygulama geliştirme arasında düzenli olarak kimseyle görüşecek vaktim yoktu. Zaten onun normal tipi olduğumu düşünmüyordum.

Elimi kravatına dolayarak onu biraz daha yaklaştırdım. "Önce adını öğrenmek istiyorum."

Sırtışı bile beni itiraf edemeyeceğim kadar ıslatmıştı. "Ellery. Ellery Scott."

"Ben Juniper Thistlerose," dedim.

"Ardıç," ismim onun dilinde hiç olmadığı kadar sert tınlıyordu. "Ne diyorsun?"

Delilik gibi gelen bir anda, "Yolu göster" dedim.

Ardıç

ELLERY beni odasına götürdü, kapıyı açtığında dört direkli güzel bir yatak, lüks bir kanep ve aşağıdaki tüm şehri gösteren bir pencere vardı. Pencereye doğru ilerledim ve ufuk çizgisi boyunca parılayan ışıklara baktım. Hava şu anda ayı göremeyecek kadar bulutluydu ama yine de nefes kesici bir manzaraydı.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Diye sordu.

Arkamı döndüğümde ceketini ve kravatını çıkarmış, üzerinde sadece üst düğmesini açtığı ve göğsünün bir kısmını ortaya çıkaran gömleği kalmıştı. Buradan ne kadar yapılı olduğunu görebiliyordum ve ellerimi üzerinde gezdirmeye hazırdım.

"Lütfen," dedim.

Bana bir şeyler doldurdu, ben de çabucak karşılık verdim. O tanıdık vızıltı omurgama doğru ilerledi ve hoş bir uğultu bıraktı. İçkimin içine, hamileliği önlemek için fısıldadım. Normalde yılda bir kez alabileceğiniz bir tonik bu işi hallediyordu ama en son ne zaman aldığımı hatırlayamıyordum ve güvende olmak istiyordum. İkisinin de aktif olması bana zarar vermezdi.

İşim bittiğinde içkimi benden aldı ve yanımızdaki masaya koydu. Sonra arkama geçti. Elleri belime dolandı ve kendimi toparlamaya çalışarak nefesimi içime çektim.

"Tanrım, çok seksisin," diye mırıldandı, neredeyse benden çok kendi kendine.

Başımı göğsüne yaslayıp bir tarafa doğru yatmasına izin verdim.

İşareti aldı ve dudaklarını boynuma indirdi, çenemden başlayıp omzuma kadar yumuşak, ateşli öpücükler bıraktı ve elbisemin kolunu aşağı doğru itti.

Ellery ortaya çıkardığı şeye bakmak için bir an için geri çekildi. "Dövmeleriniz var," diye yorum yaptı.

Hâlâ bitirmeye çalıştığım neredeyse yarım kol çiçek vardı. Bir demet şakayık omzumda duruyordu, tepesinde bir hilal vardı ve benim en yeni ilavemdi. Henüz bitmemişlerdi, bu yüzden çoğunlukla çizgiler halindeydiler. "Evet," dedim.

Dilini ayın kenarından yukarı doğru sürükleyene kadar kısa bir an için bunun onu uzaklaştırdığından endişelendim. Dokunuşuna hazırlıksız yakalandığım için keskin bir nefes aldım.

"Çok sıcaklar," dedi.

"Sende hiç var mı?" Ben sordum.

"Merak etme," dedi. "Yakında öğreneceksin."

Eğer bir su birikintisine eriyebilseydim, erirdim. Böyle ağzı olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. "Daha erken öğrenmek isterdim," dedim, ona ayak uydurmaya çalışarak.

Bu benim için normal değildi. Erkekleri otel odalarına kadar takip edip tek bir gece eğlenecek tipte biri değildim. Elbette, üniversitedeyken bir öğrenci derneği partisinde sıradan ilişkilerim olmuştu, ama hiçbiri bu kadar önceden planlanmış değildi.

Doğru etkiyi yaratmış gibi görünüyordu. Boğazından çıkardığı bir ses içimi titretti ve doğrudan klitorisime gitti. Elleri elbisemin arkasına, fermuarına doğru hareket etti. Kığımın kabarıklığına kadar indirdiğinde ses odada tısladı. Elbiseyi aşağı doğru kaydırıp çıkarırken kollarının omuzlarımdan düşmesine izin verdim.

Güzel iç çamaşırı giymeye karar verdiğim için **m u t l u y d u m** . Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti. Dikişsiz, beyaz dantel külot ve elbisenin içinden görünmemesi için ona uygun beyaz, askısız bir sütyen giymiştim.

Etrafımda dolandı, böylece yüz yüze geldik. Ona, bana bakan o yoğun mavi gözlere baktım. O ileri doğru yürüdü ve ben bir adım geri attım, ki istediği de bu gibi görünüyordu. Sanki onun avıymışım ve beni köşeye sıkıştırıyormuş gibi hissediyordum. Beni bütünüyle yutmaya hazırды.

Birkaç adım sonra bacaklarımdan arkası karyolaya çarptı. Elleri kalçalarıma dolandı ve beni kaldırarak tekrar yatağa yatırdı.

yatağa. Kravatını çözmesini izledim, bu nedense şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Bilek manşetlerinin düğmelerini çözdü, sonra gömleğini çıkarmaya başladı. Düğmeler birbiri ardına açılıp, dilimi üzerinde gezdirmek istediğim bronzlaşmış teni ve sert kasları ortaya çıktıkça bakışlarım ona yapıştı.

"Muhtemelen kuralları gözden geçirmeliyiz," dedi gömleğini sandalyenin arkasına koyarken.

"Kurallar mı?" Zihnim hâlâ bulanık bir şekilde bu sert kaslı adama bakarken sordum.

"Evet. İkimizin de kabul ettiği gibi bu tek bir gece. Eğer herhangi bir şeyi durdurmak istersen bana hayır de, tabii ki prezervatif kullanarak. Bunun gibi şeyler."

Kendimi şehvetli düşüncelerimden kurtarmayı başardım ve başımı salladım. "Tamam, hepsini kabul ediyorum." Sonra koymak istediğim kuralları düşündüm. "Popo falan yok," dedim. Daha ilk geceden bu konuda rahat değildim. "Ve dudaktan öpüşmek yok."

Bir an için şok olmuş gibiydi ama öpüşmek bana her zaman samimi gelmişti. Tek bir gece için fazla samimi. "Benim için sorun değil."

Yatakta bana katıldı, vücudumda gezinerek tenimin her santimini inceledi. Yüz yüze geldiğimizde, bir dakika önce koyduğum kuralı çiğnemek için ani bir dürtü duydum ama yapamadım. Bu ayrılığa ihtiyacım vardı. Bu sadece bir geceydi. Gereksiz şeylere ihtiyacım yoktu.

Ekler.

Yine de beni öpeceğini düşünmüştüm ama onun yerine kulak mememe yöneldi, dişleriyle çektikten sonra diliyle hafifçe bastırdı.

Vücudumu onunkine doğru bastırdım, herhangi bir sürtünme, herhangi bir rahatlama arıyordum. Aradığım teması kurduğumda, gözlerim fıncan tabağına döndü. Aleti hâlâ ona doğru bastırılmıştı ama sert ve *büyük*tü. Tahmin edebileceğimden daha büyüktü.

Bu esnemeyi düşünmek beni bir şekilde daha da tahrik etti. Dudakları bu kez boynumdan aşağıya, omzumun üzerinden geçerek yolculuklarına devam etti. Tenimde sıcaklığın tatlı yalamalarıydı bunlar. Göğsümün üzerinden aşağı indi, göğüs kafesimin ortasını öptü. Daha önce fark etmemiştim ama pahalı bir kolonya sürmüştü ve bu da onun misk gibi tatlı kokmasına neden oluyordu. Duyularımı doldurdu. Duyularımı doldurdu.

Sütyenimi çıkarabilmesi için hafifçe doğruldum, göğüslerim önden dökülüyordu. Ellery ise eline kemik verilmiş bir köpek gibi görünüyordu.

"Piercing taktırmışsın," dedi parmağını her bir meme ucumdaki gümüş metalin üzerinde gezdirerek. Yaptırdığımdan beri daha da hassaslaşmaları hoşuma gitmişti. "Bu memeler mükemmel," diye devam etti, sanki sağdaki daha büyük değilmiş ve yanlarında çatlaklar yokmuş gibi.

Birini eline alıp meme ucumu yaladığında, dilini etrafında döndürmeden önce dibini yaladığında tüm bu çelişkiler kafamı terk etti. Bunu yaparken inledim, karnımın derinliklerindeki sıcaklığı hissediyordum ve daha fazlasını istiyordum.

"Ve sen çok hassassın," diye yorumladı diğerine geçerken, ama diliyle ilkini fiskelemeye devam etti. Çubuk, dokunuşunun altında dönerek, çekildiğinde daha da serin bıraktı.

Elimi buklelerinde gezdirdim. Tek bir saç teli bile yerinde değil gibi görünse de, içinde çok fazla ürün varmış gibi hissettirmiyordu. Yumuşak ve gürdü, kesinlikle benimkinden daha iyi bakılmıştı.

Göğsümün üzerinden ve altından öpüp kaburgalarımın üzerinden geçerken dikkati aşağıya doğru yöneldi. Hafif sakalı tenimi gıdıklıyor, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

"Ah!" diye ciyakladım kaburgalarımı ısıırken. Sese alçak sesle güldü.

Öpücükleri daha aşağılara, karnımın üzerine indi, dili göbek deliğimi şakacı bir şekilde döndürdükten sonra tam amımın üstünü öptü. Onu orada istiyordum. İçimden bir ses onun bu konuda iyi olacağını söylüyordu.

Ona en çok ihtiyaç duyduğum yere gitmek yerine, iç uyluğumdan dizime ve baldırıma doğru öptü. Aldığım zevk daha da artmış olsa da hayal kırıklığı içinde inledim.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Daha doğrusu *nasıl* söyleyeceğimi. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir ön sevişme yaşamamıştım. Normalde ellerini hızlıca dolaştırırlardı, sonra da tamamen içine girmek isterlerdi. Ama Ellery benimle zaman geçiriyordu. Kendi zevki için benimle oynuyordu. Ve ben buna bayılmıştım.

Ayak bileğime son bir öpücük kondurduktan sonra diğer bacağıma geçti ve benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş bir şekilde yukarı doğru ilerledi. Diğer dizime ulaştı.

"Lütfen," diye bir kez daha yalvardım.

Sırıtişını tenimde hissettim. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, belki ben temin ederim."

I mırıldandı bir şey temelde duyulmuyor. O ne olduğunu *biliyordu* İhtiyacım vardı. Sadece benimle oynuyordu.

"O zaman bu yolu deneyelim."

Oturdu, bedenimin üzerinde yükseldi. "Bana burada ihtiyacın var mı?" diye sordu, parmakları dizimin üzerinde gezinirken.

Başımı salladım.

"Buraya ne dersin?" diye sordu kalçama dokunarak.

Ben yine başımı salladım.

Ellerini kollarımın, bacaklarımın, karnımın üzerinde gezdirirken oyunumuza devam ettik. Ta ki parmağını amımın üzerinde gezdirip parmaklarını kayganlığımda gezdirene kadar.

"Peki ya burası?" diye sordu sonunda.

Dokunduğunda rahatlayarak nefes aldım. "Evet. Lütfen."

"İşte, oldu o sert mi?" o sordu. Onun parmaklar daire içine alınmış Ben.

Beni açıyor ve ıslaklığımın üzerinde dönüyor.

Cevap veremedim, konuşamadım. Tüm odağım bana dokunduğu yerdeydi. Arzuladığım son his.

Dilinin klitorisimin üzerinde gezindiğini hissettiğimde şok içinde haykırdım. Bacaklarım tepki olarak kapandı, ama işe yaramadı, onları açık tuttu, başı sıkıca aralarına girdi.

"Tadın düşündüğüm kadar tatlı," dedi.

Kelimelerin bu kadar tahrik edici olabileceğini bilmiyordum ama onun için eriyordum.

Sonunda benimle oynamayı bıraktı ve doğrudan içeri daldı, beni ciddiyetle yiyordu. Klitorisimin üzerine vuruyor, dilinin üzerinde yuvarlıyordu. Her vuruş beni doruğa doğru daha da yaklaştırdı. İçimde birikti, omurgamdan aşağı ürperti gönderdi ve ayak parmaklarımı kıvırdı.

Parmakları girmeden önce deliğimin etrafında dolaştı, aynı anda iki tane. Parmakları çok büyük olduğu için hafif bir esneme oldu. Parmaklarıyla bana verdiği sert sikişin ve dilinin yumuşaklığının ikili hissi beni kenardan düşürdü.

Tüm vücudum titrerken sinir uçlarım zevkle kıvılcımlandı. Hızını kesmedi, beni sertçe sikmeye devam etti, ağzı amımdan hiç ayrılmadı.

Aşağı inerken onu nazikçe itmeye çalıştım ama o durmadı.

"Bana bir tane daha verebileceğini biliyorum," dedi klitorisime karşı.

Bir orgazmdan diğerine uçarken titreşimler sırtımı yatağa yaslamamı sağladı. Çok yoğundu ve neredeyse zorla hissettiriyordu. Bu duyguyu daha önce hiç yaşamamıştım ama her şeyi tüketiyordu.

Gözlerimi kırıştıtırıp kendime geldiğimde bir an için bayılmışım gibi hissettim ve parmaklarını benden çekip en erotik şekilde yalamasını izledim.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, midemde kafeslenmiş kelebekler serbest kaldı ve içimi bir kez daha ısıttı.

"Daha fazlası için hazır mısınız?"

Ellery

Tanrım, çok ateşliydi.

Baker'ın partisinden pek bir şey çıkacağını sanmıyordum. Partiye katılanlar hep yaşlı zengin puştlardı, genellikle de yanlarında finans konuşmak isteyen birileri olurdu.

Juniper kalabalığın içinde hemen göze çarpmıştı. Sadece kızıl saçları ve muhteşem fiziği yüzünden değil, aynı zamanda enerjisi yüzünden de. Onda farklı bir şeyler vardı.

Onunla konuşmak komikti ve espriliydi, bu da bu tür şeylerde nadir bulunan bir özellikti. Bu yüzden ona gerçeği söyledim, o odadaki insanların hiçbiri onun projesine yatırım yapmazdı.

Buraya tam olarak planladığım şeyi yapmamam için gönderildiğimi biliyordum ama Juniper... farklıydı. Ve burada kimsenin bunu fark etmesine imkan yoktu.

Onu üst kata çıkardığımda ve temel kuralları belirlediğimizde, biraz hayal kırıklığına uğramış hissettim. Çok iyi öpüşürdüm. Bu gurur duyduğum bir şeydi ama onun sınırlarını aşmazdım.

Ancak onu altıma yatırır yatırmaz, herhangi bir hayal kırıklığı beni terk etti. Dövmeleri ve göğüs uçlarındaki piercingler oldukça şaşırtıcıydı ama beni daha da tahrik etti. Ve *zevki*. Dilimle iki kez boşalmasını sağladıktan sonra bile yeterince alamayacağımdan endişelendim.

Geri çekildiğimde iyice doymuş görünüyordu. Ela gözleri kapalıydı ve önceden toplanmış saçları gevşek bir şekilde sarkıyordu.

Yüzü. Alnının üstünden pembe, şişmiş amına kadar her yeri kızarmıştı.

Ancak daha işim bitmemişti. Sikim her zamankinden daha sertti ve onun derinliklerine gömülmek için yalvarıyordu.

"Daha fazlası için hazır mısınız?" diye sordum.

Başını salladı, nefesleri hala hızlı geliyordu. Kemerimi çözdüm ve o da pür dikkat beni izledi. Fermuarım inerken tısladı ve pantolonumdan dışarı kaydım, beni sadece boxer'larımla bıraktı. Sikim serbest kalmaya hazır bir şekilde onlara doğru bastırıyordu. Prekumun bir noktasının oturduğu yerden serindi. Juniper yatağın kenarına oturmak için hareket etti, bakışları üzerimdeydi.

Elleri gövdemden yukarı uzandı, sadece vücudumu hissediyordu ve ben de ona izin vermek için sabırsızlanıyordum. Bana karşı yumuşak ve sıcaktılar. Bel kemerime ulaşması uzun sürmedi, aşağı çekti ve aletim yukarı fırladı.

Büyüklüğü karşısında gözleri irileşirken yüzüme kendini beğenmiş bir gülümseme geldi.

Elini yavaşça etrafına koydu. Boğazımın derinliklerinden bir inilti geldi. Şimdi sıra ondaydı ve arada bir durup ucuyla oynayarak bana mastürbasyon yaparken kendini beğenmiş bir gülümseme takındı. Sanki yetişkin hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı boşalacakmışım gibi hissediyordum. Utanç verici derecede hızlıydı ve onun kaygan amcığı etrafımı sarana kadar bunun olmasına izin vermeyecektim. Kendimi kaynamak üzere olan bir tencere gibi hissediyordum.

Başımı tavana doğru eğdim, şu anda beni boşaltmaktan alıkoyacak herhangi bir şey düşünmeye çalıştım. Ama gözlerimi kapattığımda aklıma onun güzel göğüsleri ve kızarmış amından başka bir şey gelmedi.

Islak ve sıcak bir şeyin sikimin ucuna dokunduğunu hissettiğimde başım öne eğildi. Juniper ağzına almadan önce sikimin ucunu bir şeker gibi yalıyordu. Çok fazla almadı, sadece suları test ediyordu, ama etrafımdaki yumuşak ağzının hissi neredeyse çok fazlaydı.

Elimi saçlarına götürdüm. Yumuşak ve kalındı ve nar kokuyordu. Onu kontrol etmek istemiyordum, bu bir gece için çok yoğun ama kendimi sabitlemem gerekiyordu. Her seferinde beni daha derine götürüyor, yanaklarını sıkıyor ve sertçe emiyordu. Geri çekildiğinde, dili sikimin dibindeki hassas damarı takip ediyor, dilini ucumun üzerinde döndürüyordu.

Dayanamayacaktım, ona şimdi ihtiyacım vardı. Ağzından çektim ve onu yatağa fırlattım, sonra üzerine süründüm. İstiyordum ki

Eğilir ve onu öperdim, şimdi daha da çok, ama tabii ki onun isteklerine saygı duyardım.

Meme ucuna fiske vurdum. *Piercingli* meme ucu. Daha önce hiç böyle piercingleri olan biriyle birlikte olmamıştım ama bununla ilgili bir şey beni olması gerekenden çok daha fazla tahrik etmişti.

Eğildim ve dilimi küçük gümüş topların üzerinde gezdirdim, hafifçe daire çizdim. Altımda titriyordu, nefesleri sığlaşmıştı.

Ona şimdi ihtiyacım vardı. Cüzdanımın bulunduğu komodine uzandım ve bir prezervatif çıkardım, yırtıp açtım ve taktım. O ela gözleriyle her hareketimi izliyor, benim kadar hazır görünüyordu. Sikimi tuttum ve ucunu amının üzerinde gezdirdim. Islak ve hazırdı, kullanılmayı bekliyordu.

"Tanrım, amın çok güzel," dedim.

Daha da kızardı, allık rengi boynundan aşağıya ve göğüslerinin üst kısmına kadar iniyordu. Saçlarına en güzel şekilde uyuyordu.

"Kullan o zaman," dedi nefes nefese.

Ve buna uygun bir ağız. Onu kızdırmak için girişinde biraz daire çizdim. Bunu ortaya çıkarmam gerekiyordu. Bunun iyi olacağını biliyordum ve eğer sadece bu gece için sahip olacaksam, tadını çıkaracaktım.

Yavaşça içine girdim, sadece ucumun onun sıkı girişi tarafından sıkıştırılmasına izin verdim. İçeri girerken hafifçe inledi ama daha fazlasını isteyerek aşağı itti.

Beni acele ettirmesine izin vermedim. Hissettiğim her duyguyu ezberlemek istedim. Bu anıyı yalnız kaldığım ve ihtiyacım olduğu zamanlar için saklayacaktım.

Tamamen içine girdiğimde, pelvisim kalçalarına bastırıldığında, bir an durmak zorunda kaldım. Beni sürekli boşalmaya bu kadar yakın tutması utanç vericiydi.

İçine tamamen girdiğimde bacakları belime dolandı. Elimi kalçasında gezdirdim. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Dolu," diye mırıldandı.

Parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim, sadece biraz alay ettim. Bunu yaptığımda, zaten hassas ve bir kez daha gitmeye hazır bir şekilde kemerli.

"Taşınmam için hazır mısınız?" diye sordum. Hâlâ çok sıkı olmasına rağmen artık beni o kadar sert kavramıyordu.

Başıyla onayladı ve ben de test ettim, neredeyse ucuna kadar çekip tekrar içeri daldım ve onu tamamen doldurdum.

Haykırdı. Elleri arşafı sıkıca kavramıştı. Zevk damarlarımda dolaşıyordu. Sikimin her pompalanışı beni doruğa yaklaştırıyordu.

Ama tek başıma boşalmayacaktım. Şimdi klitorisini daha hızlı ovuyor, tepkisini ölçmeye ve sevdiği hızı takip etmeye çalışıyordum.

"Ellery, lütfen," diye bağırdı.

Adım onun dudaklarında her zamankinden farklı tınlıyordu. Hayatım boyunca Ellery diye çağrılmışım ama onun bu ismi söylemesindeki bir şey tekrar tekrar duymak istememe neden oldu.

"Evet, adımı haykır," dedim.

"Ellery, siktir."

Artık çok yaklaştım. Omurgamın tabanının karıncalandığını ve taşaklarımın yukarı kalktığını hissedebiliyordum.

Duvarları etrafımda sıkılaştı ve sikimi daha da sert sıktı. İşte o an oldu. Prezervatifin içine sertçe boşalırken beyazlar görüşümü ele geçirdi. Ona birkaç kez daha pompaladım, hiçbir şey kalmayana kadar amının beni sağmasına izin verdim.

İkimiz de nefessiz ve bitkin bir halde onun üzerine düştüm. Onu ağırlığımın altında ezmek istemediğim için bizi yana doğru yuvarladım. Sikim hâlâ onun içindeydi. Çekip prezervatifi çıkarmam gerektiğini biliyordum ama onu biraz daha hissetmeye ihtiyacım vardı. Onunla ilgili bir şey onu bir geceden daha fazla istememe neden oluyordu ama bu bir seçenek değildi. Olması gereken buydu, olmasını istediğim buydu. Yine de onu uzun bir süre unutmayacaktım.

Birkaç dakika sonra, "Tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedi.

Kalkmasına izin verdim ve prezervatifi atmamak için ayağa kalktım, sonra da üzerimi sildim. Bunun için plan yaparak yanımda getirdiğim eşofmanları giydim.

Dışarı çıktığında üzerinde otelin verdiği bornoz vardı. Kalçasının kabarıklığını ve belinin kıvrımlarını gösteriyordu.

Evet, bunun yapılmasını gerçekten istemiyordum.

"Telefonumu gördün mü?" diye sordu giyinmeye başlarken.

Bakmasına yardım ettim ve masanın altına atılmış halde buldum. "Teşekkürler." Etrafa saçılmış kıyafetlerinin içine girmeye başladı. Normalde hızlıca gitmelerini takdir ederdim ama bu sefer biraz daha yavaş gitmesini diledim. Yine de bu iyiydi, olması gerektiği gibi.

Elbisesinin fermuarını çekmesine yardım ettim ve nar kokusunu son bir kez daha içime çektim.

Bana döndü, geniş ela gözleri emin değildi. Dudağını ısırdı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Hayır, teşekkür ederim." İçimden yine ona veda öpücüğü vermek geldi ama yapmadım.

Onu kapıya kadar geçirdim ve koridorda geri çekilmeden önce bana son bir kez bakmasını izledim.

Kapı kapandı ve bir kez daha yalnız kaldım. Seks yüzünden kafam güzel olsa da, bu kadar çabuk bitmemesini diledim.

Terasta biraz temiz hava almaya karar verdim. Yaklaşan kış nedeniyle hava serindi. Onun valeyeye doğru yürüdüğünü görene kadar otoparka baktım. Arabası gelene kadar ceketiyile orada durdu. Mütevazıydı ama üzerine tam oturmuştu.

Arabasıyla uzaklaşıp çok uzaklara gidene kadar izlemeye devam ettim. Bir süre daha orada durdum, onu unutamıyordum.

Normalde ortağım gittiğinde doymuş ve yatmaya hazır olurdum. Bu sefer kendimi huzursuz hissettim. Gitmesine izin vermek yanlışmış gibi hissettim.

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama sistemimden atmam gerekiyordu. İçeri dönerken, yukarıdaki dolunaya baktım. Bir şey bana onu daha çok düşündürdü. Dövmesindeki ayı hatırladım ama sadece o değildi. Ayın parlaklığıyla ilgili bir şey onunla mükemmel bir şekilde eşleşiyordu.

İçeri girip yatmaya hazırlanırken bu düşüncüyü aklımdan çıkarmadım.

Kolayca bir e-posta ile halledilebilecek o iki saatlik toplantıdan çıktığıma sevinerek ofise doğru yürüdüm. Herkes e-posta göndermeyi öğrense tüm şirket daha sorunsuz ilerleyebilirmiş gibi hissediyordum.

"Öğle yemeği toplantımı iptal et, bir molaya ihtiyacım var," dedim arkamda dolanan sekreterime.

Dün gece ya da ondan önceki gece iyi uyuyamadım. Beynimin boş olduğu her an Juniper'e odaklanmış gibi hissediyordum. Onun hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen, onu aklımdan çıkaramıyordum ve bu da dikkatimi her zamankinden daha da fazla dağıtıyordu.

Kalemi tabletinin üzerinde uçu. "Bugün için planlanmış başka bir toplantınız yok."

"Tanrıya şükür," dedim ofisimin kapısını açıp içeri adım atmadan önce. Sabahki toplantıma otuz dakika erken gitmişim, bu yüzden sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Annemin masamın karşısındaki sandalyede oturduğunu görünce şaşırdım. Koyu renk saçları yüzünden uzakta toplanmıştı, gri saç telleri saçlarının arasından zarifçe içeri giriyordu. Aynı mavi gözlere sahiptik, ama hiç kimse onun gibi nazik bir gülümsemeye sahip değildi.

"Hey, Ellie, nasılsın?" Bana bu şekilde seslenmesine izin verilen tek kişi oydu.

"Ben iyiyim anne. Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmaya geldim. Öğle yemeği için planın var mı?"

"Bilmiyorum," dedim. Onun geleceğini bilseydim toplantımı daha önce iptal ederdim. "Berblanc'a gitmek ister misin? En sevdiğin yer olduğunu biliyorum."

"Çok isterim."

Ayakta duran bir masamız vardı ve içeri girer girmez beni tanıdılar, bizi koltuklarımıza göturdüler.

Garson annemin en sevdiği kırmızıyı doldurdu ve şef önerileri istedik. Burası özellikle şef yüzünden çok iyiydi, bu yüzden her zaman ne pişiriyorsa onunla gittik.

Yemeğimiz gelene kadar nötr şeyler, hava durumu, iş, kitap kulübü hakkında konuştuk. Krema soslu bir çeşit beyaz balıktı ve harika görünüyordu.

İçine daldım ve tabii ki tadı da görüldüğü kadar güzeldi.

"Tatlım, seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedi annem yemeğin yarısında.

Boğazımı temizledim, çatalımı bıraktım ve tüm dikkatimi ona verdim. "Ne var ne yok?"

"Seni sevdiğimizi biliyorsun," diye başladı. "Ama baban ve ben senin biraz... kontrolden çıkmış olabileceğinden endişeleniyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Başka fotoğraflarınız da yayınlandı ve babanız çok üzgün."

Tam kendimi savunacaktım ki elini salladı. "Sadece eğlendiğini biliyorum ve bunu yapmak istemeni anlıyorum ama annen olarak seninle ilgilenildiğini ve mutlu olduğunu görmek istiyorum. Babanın imajı beni en az endişelendiren şey, ama senin için bunu istemiyorum."

Sertleşmiş kararlılığım ve akıllıca cevabım dilimde eridi. Ama bir konuda kafam karışmıştı. "Hangi fotoğraflardan bahsediyorsun?" diye sordum. Geçen hafta sonu dışarı çıkmamıştım ve o zamandan beri her gece geç saatlere kadar işte kalıyordum.

Okuma gözlüğünü taktı ve ekranı ileri doğru çevirip bana fotoğrafı göstermeden önce ekranı tıkladı.

Kalabalık barlarda ya da otellere girerken yaşadığım normal maceraların aksine, bu seferki Juniper'le birlikte Baker's galasında çekildi. İlkinde barda sohbet ediyorduk. Sonraki ise onu kendime çekip benimle gelmesini istediğim andı.

Üçüncüsü ise -tabuta çakılan çivi- o ve ben kapanan asansör kapılarının arasındaydık. Elim belime sarılmış, yüzüm saçlarının arasında. Bu fotoğraflar da gördüğüm diğer tüm fotoğraflar gibi olsa da Juniper'e bakmaktan kendimi alamadım. O elbisenin içinde gerçekten çok güzel görünüyordu. Onunla ilgili bir şey neredeyse büyüleyiciydi.

Düşüncelerim onun dudaklarına dolanmış ya da dar amının derinliklerindeki sikime doğru kayarken başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Hayır, anlamıyorsun," diye başladım.

Ona bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemek üzereydim, bu durumu daha iyi gösterecek bir açıklama yapmaya çalışıyordum. Ama sonra aklıma çılgınca ama pek çok sorunumu çözebilecek bir fikir geldi. "Bu benim yeni kız arkadaşım. Onu benimle birlikte galaya davet ettim."

Çenesi yere düşmüştü. "Ne?"

Tiz sorusu beni sıçrattı. "Evet, oldukça yeni. Bu yılki aile tatilinden sonra onu tanıştırmayı düşünüyordum."

İşte, bir kazanç. Biriyle görüştüğümü düşündüler, böylece önüm kesilmeyecekti ve etkinliğe getirecek birini bulmak zorunda kalmayacaktım.

"Gerçekten mi?" diye sordu annem, neredeyse umutlu bir ifadeyle.

Hay sikeyim. Ona yalan söylemekten gerçekten hoşlanmıyordum ama bu herkes için en iyisiydi. Zaten aşk hayatıma neden bu kadar takıntılı olduklarını da bilmiyordum.

"Onu akşam yemeğine davet etmeyi çok isterim." Durakladım. "Ne?"

"Yeni olduğunu anlıyorum ama en azından onunla tanışmak istiyorum. Gelecek Pazar onu yemeğe davet et."

"Meşgul olabilir," dedim, bu işten sıyrılmayı umarak. "Bu saatlerde işi çok yoğun oluyor."

"Eminim bir gün izin alabilir. Lütfen Ellie, onunla tanışmayı çok isterim."

Ne zaman istediğini elde etmek istese babama karşı kullandığı o yüzü kullanıyordu. Babamla çok tartışmış olsak da, anneme karşı her zaman çok şefkatliydi.

"Peki, soracağım ama hiçbir şey için söz veremem."

Gülümsedi ve hafifçe alkışladı. "Bu çok eğlenceli olacak."

"Kesinlikle  yle."

Allah kahretsin.

Annem gider gitmez telefonumu kaptım ve asistanımı aradım. Hemen açtı. "Benim için birini bulmanı istiyorum."

Ardıç

"ADDY İÇİN SİPARİŞ VER," diye seslendim, latteyi tezgâha koyarken.

Öğle yemeği telaşından sonra nihayet yavaşlamaya başlamıştı. Daha fazla sütü buharda pişirmeye başladım, mevsiminde olduğum için balkabağı baharatı ekledim. Bugün o kadar çok balkabağı baharatlı latte yapmıştım ki bütün gece tarçın hapsiracağıma emindim.

Son bardağı da tezgâha koyduktan sonra arkama yaslandım, bitmek bilmeyen bilet akışının şimdilik durmuş gibi görünmesine sevindim.

"Tezgâha bakabilir misin?" Jay, iş arkadaşım, sordu. "Gerçekten gitmem gerek."

"Tabii ki." Son birkaç saattir ikimiz de durmamıştık.

Önlüklerini çıkardılar ve tezgâhın etrafında koştular.

Kasada durmuş, artık soğumuş olan kahvemden bir yudum alıyordum. Bu iş en iyi zamanlarda kaotik olabilse de, korkunç değildi. Para iyiydi ve sadece PlanD havalanana kadardı.

Kapı renklendi ve bir müşteri içeri girdi.

"Hoş geldiniz..." Ellery ile yüz yüze geldiğimde kelimeler dudaklarımda kayboldu.

Birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları gözümün önünden geçerken bir an öylece durdum. Boynumdaki dudakları. Elleri vücudumda. Onun dev ko...

Bu düşünceyi olduğu yerde bıraktım. Onu daha önce burada hiç görmemiş olsam da, bunun kaderin acımasız bir şakası olduğundan emindim.

Bana kaşlarını çattı ve ben de kendimi toparladım. Eğer o bu konuda bir şey söylemeyecekse, ben de söylemeyecektim. "Hoş geldiniz

Beans & More'a. Size ne ikram edebilirim?"

"Tek şekerli büyük boy sade kahve," dedi yumuşak bir sesle.

Fincanın kenarına yazdım. "İsim?"

Zaten biliyor olmama rağmen içgüdüsel olarak sordum. Ama bunun mümkün olduğunca kişisel olmamasını istiyordum. Onu hafızamdan o kadar uzağa itmek istiyordum ki, o delici mavi gözlerini bile hatırlayamayacaktım.

"Ellery," dedi o havalı ses tonuyla. Yazdım ve sonra onu aradım. Cüzdanına geri koymadan önce siyah Amex'e dokundu.

Fiş basılırken "Bir dakika sürer," dedim. "Şuradaki bankodan alabilirsiniz."

"Teşekkürler Juniper," dedi, yaka kartımı okumuş gibi yaparak.

Onu tuttuğunda ellerimiz birbirine değdi ve ben hızla geri çekildim. Geçen gün bir ömür boyu yetecek kadar temas etmiştik. İçkisini beklemek için tezgahın sonuna doğru yürümeden önce bana sırtıttı.

I hazırlandı onun Kahve Kolayca, dönüyor üzerinde
benim OTOPILOT ve tezgahın diğer tarafındaki adam
herhangi bir müşteriymiş gibi davrandım. Tehlikeli bir hevesle
bağlandığım kişi değil. "Ellery," diye seslendim her zamanki gibi,
küçük plastik kapağı kapatırken

ve kahveyi tezgaha doğru kaydırıldı.

"Çok minnettarım," dedi. "Bir dahaki sefere görüşürüz." Derin bir yudum aldı, adem elması hareketle birlikte sallanıyordu.

Sonra da gitti.

Derin bir nefes aldım, sonunda nefes alabildiğimi hissettim.

Ancak bu kısa sürdü. Ellery ertesi gün ve ondan sonraki gün de geldi. Her zaman tek şekerli sade bir kahve sipariş eder, her zaman yıllık kazancımdan daha pahalı olduğuna emin olduğum bir takım elbise giyerdi.

Pek bir şey söylemedi, sadece bana sırtıttı ve ara sıra hava durumu hakkında yorum yaptı. Ne zaman gelse, sanki odadaki tüm alanı emiyor ve odayı sıkışık bırakıyormuş gibi hissediyordum.

Bugün yine geldi, öğle yemeğinden hemen sonra ve Jay biraz daha kahve almak için arka tarafa gitmişti.

"Merhaba," dedi, "her zamanki gibi."

"Özür dilerim," dedim. "Siparişinizi hatırlamıyorum." Tabii ki hatırlıyordum ama kendisini sıradan biri gibi hissetmesini istemiyordum.

Kaşlarını çattı. "Senin kadar yetkin görünen birinin bu kadar basit bir şeyi unutmasına şaşırdım."

Dişlerimi sıktım. "Senin gibi kendini beğenmiş birinin egosunu o kapıdan içeri sığdırabilmesine şaşırdım."

Nefesim kesildi, bunu söylediğime inanamadım. *Kahretsin.* Kesinlikle müdürü isteyecekti ya da en azından kötü bir eleştiri yazacaktı.

Beklemediğim şey onun kahkahasıydı. Zengin ve pürüzsüzdü, pahalı bir viskinin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi.

"Merak etmeyin, bu odadaki tek büyük şey benim egom değil. Büyük boy siyah, tek şekerli alayım." İlk kez tezgâha gereğinden fazla para attı ve tezgâha doğru yürüdü.

Orada öylece ağzım açık, bunu söylediğine inanamadan durdum. Parayı aldım, saçma sapan miktarda bozuk para çıkardım, sonra da kahveyi yaptım. Sinirimden şekeri almak için döndüğümde neredeyse her şeyi deviriyordum. Bunu durdurmak için yaptığım büyüün sözleri ağzımdan düşünmemden daha hızlı çıktı ve sıvı dökülmeden önce yakalayıp yerinde tuttu. İş yerinde olduğumu hatırlayarak hızlıca topladım. Kimsenin fark etmemesini umarak bakışlarımı etrafta gezdirdim. Neyse ki oldukça yavaştı ve herkes kendi işine dalmış görünüyordu. Ellery bile telefonuyla uğraşıyordu.

Tanrım, kendimi toparlamam gerekiyordu. İçkimi bitirdim ve kendimi sakinleştirdikten sonra arabayı alacağım yere doğru ilerledim.

Fincanı tezgâha doğru kaydardım ve adını söyledim, "Ellery." Gerçekten de dilimden düşmüyordu.

O parayı almak için geldiğinde, ben de parayı uzattım. "İşte bıraktığın bozukluk."

Elimi çekmeye gittiğimde, onunki benimkinin üstüne geldi ve beni yerimde sabitledi.

"Sohbet etmek için bir dakikan var mı?" diye sordu.

Ona göz kırptım. "Hayır. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet," dedi, "bu konuşmayı özel olarak yapmayı tercih ederim."

"Bunun işe yaramayacağı için üzgünüm, ben-"

"Hey, Juniper, neden yavaşken molaya çıkmıyorsun," dedi Jay, sözümü keserek.

Gözlerimi kocaman açarak onlara döndüm. Bana göz kırptılar. Yardım ettiklerini sandıklarını biliyordum ama şu anda çok kötü davranıyorlardı.

"Görünüşe göre vaktin var," dedi Ellery sırtarak. Yüzümü buruşturdum ama şimdi ne yapmam gerekiyordu?

"Peki," diyerek önlüğümü çıkardım ve tezgâhın yanına geldim. Yaklaştığımda, ondan ne kadar kısa olduğumu hatırladım, ama gözümü korkutmayı reddettim. Tezgâhın arkasından ayrıldım ve onu dükkânın yanındaki sokağa kadar takip ettim.

"Ne istiyorsun?" Tersledim.

Kollarını k a v u ş t u r d u ve binanın tuğla duvarına yaslandı. "Öfkeli olduğun zaman çok tatlı oluyorsun."

Yüzüm alev alev yanıyordu. "Eğer buraya beni taciz etmek için geldiysem, unut gitsin."

Uzaklaşmaya başladım ama yanımdan geçerek yolumu kesti.

"Dinle, üzgünüm, konuşmam gereken bir şey var."

"O zaman tükür onu."

"Etrafta dolaşan fotoğrafımızı görmediğinizi varsayıyorum."

Kalbimin karnıma düştüğünü hissettim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ellery telefonunu çıkardı ve ekranı çevirmeden önce etrafı kurcaladı. Dehşete kapıldım, gala gecesi bizdik, rahat edemeyeceğim kadar yakın görünüyorduk. Kapanan asansör kapılarından bile ne yapmaya gittiğimiz belliydi.

Çocuk yıldız Ellery Scott en son uçarken mi yakalandı? Başlık şöyle.

"Ünlü falan mısın?" Ona sordum.

"Çocukluk yıldızı, onlu yaşlarımda ve yirmili yaşlarımda başında kısa bir süre modellik yaptım."

"Yani paparazziler seni takip mi ediyor?"

"Genelde değil," dedi başını kaşıyarak. "Çoğunlukla beni tanıyan insanlar onları alıyor, sonra da bu adi sitelere satıyor."

Başımı salladım. "Tamam, bir... fotoğrafımız var. Ne olmuş yani?" "Ailem gördü."

Daha fazlasını umarak baktım ama boşuna. "Daha açık sözlü olmanı istiyorum, yoksa sana yardım edemem. Onu indirmemi ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

"Pazar günü yemeğe gelmeni istiyorum."

Gözlerim büyüdü. Emery'yle tanıştığımdan beri ilk kez rahatsız görünüyordu. Hatta gergindi. "Neden seninle yemeğe geleyim ki?"

"Dinle, ailem yuva kurmam konusunda bana baskı yapıyor ve onlara bunu göstermem gerekiyor. Bu fotoğraf ortaya çıktığında anneme bir şekilde... çıktığımızı söyledim."

Nefesim kesildi. "Bunu neden yaptın?"

"Bunun onları durduracağını düşünmüştüm ama akşam yemeğinde seninle buluşmak için ısrar etti."

Kendimi tutamadım. Gülmeye başladım. Ve sonra daha çok güldüm. O kadar çok güldüm ki gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve çocukluğumdan beri yapmadığım şekilde homurdandım.

"Bu hiç komik değil," dedi.

"Bu çok komik! Kim böyle bir konuda yalan söyler ki?"

Kollarını kavuşturdu, şimdi daha da öfkeli görünüyordu. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordu.

"Bana iyi bir neden söyle," dedim sonunda sakinleşerek.

"Fiyatını söyle," dedi kolayca.

"Bunu karşılayamazsın."

"Beni dene."

Düşünerek alt dudağımı ısırdım. Çok yüksek bir meblağ olmalıydı, bu adamın bile gözlerini devireceği bir meblağ. "On bin dolar."

"Tamamdır." Kekelemedi bile.

İzlerimde durdum, ona yukarıdan aşağıya baktım. Şimdi kendinden emin görünüyordu. Bu muhtemelen rahat olduğu bir alandı. Tam olarak istediği şeyi elde etmek için para saçıyordu.

"Ciddi misin sen? Tek bir gece için on bin dolar mı?" "Geldiğin sürece senindir."

Yalan söylüyor gibi görünmüyordu ama tüm bunlar gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu. "Tamam, ama bazı şartlarım var."

Bana kaşlarını çatı. "Sana on bin dolar ödüyorum, ne şartla?"

"Seninle yatmayacağım," dedim çabucak. Bu gerçekten de tek seferlik bir şeydi.

"Ailemin evinde mi?" diye sordu. "Umarım değildir."

"Ve yarısını peşin istiyorum." Her şey bittikten sonra beni kazıklamasına ihtiyacım yoktu.

"Yarısı seni yedide aldığımda," diye açıkladı. "Diğer yarısı da sonra."

"Peki." Nasıl olduğundan emin değildim ama bu konuşma boyunca yakınlaştık. Çok yakın. Boy farkımız olmasaydı muhtemelen burun buruna gelirdik. "Ve öpüşmek yok," diye ekledim.

"Bunu ayarlayabiliriz. Al," diye telefonunu uzattı, "numaranı yaz. Sana mesaj atarım ve saat yedi gibi seni alırım."

Numaramı girdim. "Kulağa hoş geliyor."

Başını salladı ve köşenin arkasında kayboldu.

Vardiyamı bitirip eve dönerken günün geri kalanı sersemlik içinde geçti. Bunu kabul ettiğime inanamıyordum. Çılgıncaydı. Duştan çıktığımda telefonum bilinmeyen bir numarayla çaldı.

Bilinmiyor - Pazar günü için adresinizi bildirin.

İşe koyuldum. Hemen irtibat numarasını değiştirdim ve adresimi içeren bir mesaj gönderdim.

Ellery, kendine giyecek güzel bir şeyler al.

Bunu söyler söylemez bir ödeme bildirimi aldım ve miktar karşısında gözlerim büyüdü.
Hemen karşılık verdim.

Bu benim payımdan çıkmasa iyi olur.

Noktalar bir an dans ettikten sonra...

Ellery - İyi Geceler

Ardıç

Aynada son bir kez kendime baktım. "Bunun iyi göründüğüne emin misin?"

Jay Facetime üzerinden, "Bir milyon dolar gibi görünüyorsun," dedi. "Seni yiyip bitirecek."

En azından ilk kısmın doğru olduğunu umuyordum. Casey ile şehir merkezinde küçük bir butiğe gittim. Bana yardım eden kadın da oraya ait olduğumu düşünmüyordu ama kartımı çıkarır çıkarmaz fazlasıyla yardımcı oldu.

Omzu açık lacivert bir elbiseydi ve kıvrımlarımı doğru yerlerden sarıyordu. Kalçamın ortasına kadar uzanan bir yırtmacı vardı, baldırlarımı ve uyumlu ayakkabılarımı gösteriyordu. Makyajımı hafif bir allık, biraz rimel ve nude bir dudakla tamamlamaya çalıştım. Saçımı açık bıraktım ve saç maşamı kullanarak büyük plaj dalgaları oluşturdum.

"Gümüş halkalarını tak," dedi Jay. "Yazın yemekte taktıklarını."

"İyi karar." Mücevher kutuma doğru ilerledim ve onları çıkarıp kulaklarıma taktım.

Casey'nin de bu gece burada olup beni heyecanlandırmasını isterdim ama o yine geç saatlere kadar ofisinde kaldı. Ona olanları anlattığımda o da benim kadar güldü, ta ki ciddi olduğumu anlayana kadar. O hâlâ adamın beni soyacağına ya da bana kötü şeyler yapmak için beni gerçekten götürdüğüne inanıyordu ama ben ona inanıyordum. Ve buna inandım.

para geleceğimiz için büyük bir adım olacaktı. Yine de her ihtimale karşı yerimi onunla paylaştım.

Kameraya geri döndüm. "Mükemmel görünüyorsun," dediler.

"Teşekkürler." Saati kontrol ettim. "Gitmem gerek, her an gelebilir. dakika."

"İyi eğlenceler ve Salı günü bana her şeyi anlat."

"Anlatacağım."

O kayboldu ve ben son bir kez baktım. Gerçekten seksi görünüyordum.

Ellery'nin teklifinden sonra işe döndüğümde Jay ayrıntıları istedi. Onları bir süre oyalayabildim ama sonsuza kadar değil ve sonunda Ellery'nin bana çıkma teklif ettiğini söyledim. Onlara anlaşılmamızdan ya da ailesiyle tanışmamdan bahsetmedim ama hazırlanmama yardım ettikleri için mutluydum. En azından bunu atlatmam için bana güven verdiler.

Onun gülünç fikrini kabul ettikten sonra eve gittiğim gece biraz araştırma yaptım. Haklıydı, yıllar öncesine ait her yerde onun bu şekilde fotoğrafları vardı. En yakın tarihli olanlardan biri, sade saçlı, muhteşem bir kadınla çekilmişti. Aslında bu fotoğraflardaki tüm kadınlar öyleydi.

Daha sonra Scott ailesini bir bütün olarak araştırdım. Görünüşe göre Corecords her yıl milyonlar kazanan devasa bir danışmanlık firmasıymış. Ailenin fotoğraf üstüne fotoğraflarını gördüm, hepsi de sert gülümsemeler ve mükemmel duruşlar sergiliyordu. Yemekte tanıştığım herkesten hoşlanmama rağmen, Ellery'nin daha önce bu gülümseme konusunda haklı olduğu anlaşılıyordu. Bir kez fark etmeye başladığınızda neredeyse ürkütücüydü.

İlk geceki sözlerini hatırlamamı sağladı. *Buraya aitmiş gibi görünmüyorsun.* Haklı olduğunu anlamaya başlamıştım.

Hafta boyunca birden fazla kez iptal etmeyi düşündüm. Bir keresinde, bir mesaj bile yazdım ama göndermeye c e s a r e t edemedim.

Kendimi rahatlatmaya çalışarak telefonumu açtım ve hayal panomu çıkardım. Aptalca olabilirdi ama hedeflerimin ne olduğunu, ne yapmaya çalıştığımı hatırlamak istediğimde ona bakıyordum. PlanD benim hayalimdi, ikimizi de dünyada yukarılara taşıyacaktı. Büyük bir ev, adını telaffuz edemediğim süslü bir araba, Baker's gibi partileri reddediyordum çünkü yemeklerin berbat olacağını biliyordum. Bu tek gece hedefimi yarıya indirecekti.

"Bunu yapabilirsin," dedim kendi kendime.

Ekildiğim için endişelenmeye başlamıştım. Saate baktım ve mesaj geldiğinde saat neredeyse yarım olmuştu.

Ellery - Dışarıdayım

Son bir derin nefes alarak dairemden çıkmak için döndüm. Bunu yaparken, elimde çantam ve ceketimle kapıyı açamayacağımı fark ettim. Birkaç kelime söyledim ve ışıltılı botlarımı giyerken kapı kolu dönüp önümde açıldı. Casey bazen haklıydı, biraz sihir çok işe yarıyordu. Ayrılırken de aynı şeyi yaptım ama merdivenlerden inmeden önce kapıyı kapatıp kilitledim.

Arabasını kaldırımda gördüğümde gözlerimi devirmiştim. Pahalı bir spor arabaydı ve tam da onun sahip olmasını beklediğim şeydi. Dışarıdaydı, arabaya yaslanmıştı. Daha dikkatli bakınca lacivert olduğunu fark ettiğim bir takım elbise giymişti. Ona uymaya pek hevesli olmasam da, en azından neler olduğunu anlamama yardımcı olurdu.

"Selam." Beklemediğim bir hareketle kapıyı açtı, en azından şu anda etrafta sadece biz varken. "Üzgünüm geciktim, dikkatim dağıldı."

"Hey, endişelenme" diye cevap verdim, biraz garip hissederek. Ne de olsa onun zamanındaydım.

Kapımı kapattıktan sonra yanıma geldi ve arabaya kendisi bindi. Direksiyona geçer geçmez pahalı kolonyası havaya yayıldı. Tanıştığımız gün sahip olduğu aynı misk gibi tatlı koku.

Telefonunu açtı ve birkaç kez tıkladı. "İşte," dedi.

Ne demek istediğinden emin değildim, ta ki telefonum çalana ve yere bakarken gözlerim açılana kadar. Hesabıma beş bin dolar yatırılmıştı.

Bunu görmek, bunu yapma nedenimi daha da sağlamlaştırdı. Bu geceyi atlatabilirdim. Arabayı sessizlik içinde sürdük, yumuşak bir müzik arabayı dolduruyordu.

"Peki, oraya girmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordum.

Bir an için düşünceli bir ifade takındı. "Hiç sanmıyorum. Ailem... çok fazla olabilir. Sadece hazırlıklı olun."

"Sadece annenle baban olduğunu sanıyordum," dedim, kafam karışmıştı.

"Pazar akşamı yemeği olduğu için kardeşlerim ve eşleri de orada olur, bazen birkaç kuzen de eşleri ve çocuklarıyla gelir ama sayıları on beşi geçmez."

Neredeyse dilimi yutacaktım. Küçük, kolay bir akşam yemeği bekliyordum, bir aile toplantısı değil, hem de büyük bir aile toplantısı. Tüm ailem annem, ben ve büyükannemden oluşuyordu. Geniş aileyle hiç konuşmazdık.

"Uyardığın için teşekkürler," diye mırıldandım nefesimin altında.

Umarım bu zengin insanlar iyi alkol almışlardır.

Kısa süre sonra büyük, dökme demir bir kapıya vardık. Ellery bir kart çıkardı ve okuttu. Bir vızıltı oldu, sonra kapı açıldı ve içeri girdik. Arazi genişti ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük eve yaklaşıırken ağzım açık kaldı.

Tıpkı filmlerde gördüğüm diğer büyük evlere benziyordu. Ön tarafta sarmaşıklar, yol boyunca sıralanmış güzel arabalar, büyük olasılıkla misafirler ve milyonlarca penceresi olan büyük, bronzlaşmış bir malikane.

Evet, boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Araba durduğunda tutamağa uzandım ama Ellery beni durdurdu.

"Sana bunu vermek istedim," dedi ve bana kadife bir mücevher kutusu uzattı.

Kalbim çarpmaya başladı. "Ne..." Kekeledim. Alay etti. "Söz veriyorum, evlenme teklif etmiyorum. Aç şunu."

Bu en azından güven vericiydi. Açtığımda, içinde ne olduğunu görünce hâlâ nefes nefese kalmıştım.

Üzerinde küçük bir ay tılsımı olan elmas bir tenis bileziği duruyordu. Bu şey bana burada olmam için ödediği paraya yakın bir değerde olmalıydı. "Anlamıyorum," dedim.

İç çekti. "Ailemde böyle bir şey var. Biriyle ciddi düşünmeye başladığında, bunu göstermek için ona mücevher alırsın. Merak etme, senin payından almayacağım."

"Teşekkür ederim," dedim. "Gecenin sonunda geri verebilirim."

"Bunun için endişelenme. Hadi gidelim."

O arabadan indi ama ben hâlâ bileziğe bakıyordum. Kabul etmeliydim, çok güzeldi. Ay altınla kaplanmıştı ve tam benim tarzımdı.

Kapım açıldı ve Ellery elini uzattı. Neden burada olduğumu hatırlayarak kolayca tuttum.

Kapıyı kapattıktan sonra, "Dur ben takayım," dedi.

Bana yaklaşıp bileziği alırken arabanın kapısına yaslandım. Bileziği takıp kopçalarını kapatırken nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Ters çevirdim ve baktım.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Başımı kaldırdım ve düşük ışıktaki bile parlayan mavi gözleriyle karşılaştım.

Başını rahatça salladı. "İçeri girmeliyiz."

Geri çekildi ve bana uzattığı kolunu tuttum. Ellery bizi içeri sokmadan önce anahtarları kapının önünde duran ve vale olduğunu tahmin ettiğim bir adama attı.

İçerisi de en az dışarıya kadar gösterişliydi; kristal avizeler ve spiral merdivenler vardı. Daha eski moda bir zenginlik gösterisiydi, pek benim zevkime göre değildi ama yine de güzeldi.

Bir kadın gelip paltolarımızı aldı ve Ellery beni başka bir odaya götürdü. Oraya vardığımızda insanlar etrafta dolaşüyor, içiyor ve birbirlerine karışıyorlardı. Bu bir aile yemeğinden çok bir etkinliğe benziyordu.

Gözümün çarpan ilk kişi çarpıcı bir kadındı. Uzun boyluydu, koyu kahverengi bir teni vardı ve buklelerini topuz yapmıştı. Tüm kıvrımlarını güzelce saran koyu yeşil bir elbise giymişti. Yanında biraz Ellery'ye benzeyen ama tam olarak benzemeyen bir adam duruyordu. Adamın saçları koyu kahverengiydi ve Ellery'ninkilerden çok daha kısaydı ama aynı güçlü çeneye, kibirli gülümsemeye, bronz tene ve sıkı vücuda sahiptiler.

Uzun boylu kadın bizi giriş yolunda yakaladı ve durakladı, kocasının omzuna dokunarak bize işaret etti. Birden kendimi bir büyüteç altındaymışım gibi hissettim.

"Ellie," dedi bir kadın sesi, dikkatimi çekerek. Benden biraz daha kısaydı, koyu renk, kıvrıcık saçları zarifçe ağarmıştı ve saçlarının arasında keskin çizgiler vardı. Oğlu olduğunu tahmin ettiğim kişiyle aynı delici mavi gözlere sahipti. "Nasılsınız?"

Ona sarıldı ve o da sarılınca eridi. Onu böyle yumuşak görmek çok tatlıydı.

"Pekala, misafirinizle tanışmama izin verin," dedi uzaklaşırken. Adam gülümsedi. "Anne, bu Juniper; Juniper, annem Clarise."

"Seninle tanışmak harika, canım," dedi ve beni kucakladı. "Ben de sana," dedim.

Gözünün bileziğime takıldığını ve gözlerinin daha da parladığını gördüm.

"Buyurun, size bir içki getireyim mi?"

"Beyaz şarap çok güzel olur," dedim.

"Sevdiğin bir tür var mı?" diye sordu annesi.

Ellery'e baktım, hiç yardımcı olmuyordu. *Çok teşekkür ederim.*
"Sevdiğim özel bir tür yok. Belki tatlı bir şey?"

Etrafta dolaşan bir garsona eliyle işaret etti ve kulağa benim içemeyeceğim kadar süslü gelen bir şarap söyledi. Ayrıca kendisi için bir sidecar istedi ve Ellery de cin tonik istedi. Birinin evinde bu kadar çok personel görmek garipti ama buranın normali bu gibi görünüyordu.

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu annesi.

Ne diyeceğimi bilemedim. O gece tanıştığımızı ona söylemediğini varsayabilirdim ama mantıklı bir hikâye aklıma gelmedi.

"Birkaç ay önce çalıştığı kafede tanıştık." Sanki doğruymuş gibi kolayca söyledi.

"Bir kafede mi çalışıyorsun?" diye sordu. "Hangisinde?"

"Şehir merkezinde Beans & More," dedim. "Ama geçici bir iş."

"Geçici mi? Öğrenci misiniz?"

Aramızdaki potansiyel yaş farkından dolayı bir an için dehşete düşmüş gibi baktı ama ben başımı salladım. "Hayır. Kendi işimi yürütmeyi planlıyorum, o yüzden şimdilik sadece bunu yapıyorum."

"Ah," diye başını salladı. "Eh, emin ellerdesiniz. Burada herkesin konuştuğu tek şey iş." Bana doğru eğildi. "Sıkıcı olabilir, o yüzden ara vermek istersen beni ya da Rachel'ı bul."

Güldüm. "Bunu aklımda tutacağım."

İçkilerimiz geldi ve sohbe devam ettik. Annesi nazik ve dost canlısıydı. Onun gibi birinin oğlu gibi kibirli birini nasıl yarattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de burada durduğumuzda, onu tanıdığım süre boyunca hiç olmadığı kadar gülümsediğini gördüm. Genelde takındığı o pespaye sırıtışlardan da değil.

Çok geçmeden, buraya ilk geldiğimizde gördüğüm Rachel ve Samuel çifti de bize katıldı. Rachel yakından daha da muhteşemdi. Elindeki dev taşı, birbirini tamamlayan bileziğini, küpelerini ve kolyesini fark ettim. Hepsi bir şekilde zümrüt rengindeydi ve gümüş aksanları vardı. Arabadaki hediyeden sonra hepsini Samuel'in alıp almadığını merak ettim.

Ayrıca iyi biriydi. Daha çok hoşsohbet karısının yanında durmaya hevesli olsa da, arada bir, genellikle Ellery'nin aleyhinde, beni her seferinde güldüren bir espri patlatıyordu.

"Akşam yemeği hazır," dedi biri odanın diğer ucundan.

İnsanlar o yöne doğru gitmeye başladı. Ellery elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni kolayca yönlendirdi. Bunu yapmasını beklemiyordum ve temas karşısında biraz ürperdim. Aramızdaki her temas bana o geceyi hatırlatacak gibi görünüyordu.

Bardaklarımızı bırakmak için durduk-Ellery kendi annelerini ve diğerlerininkini de almayı teklif etti, böylece odadaki son kişi biz olduk.

"Neden ona aylar önce tanıştığımızı söyledin?" Yemek odasına doğru ilerlerken sessizce sordum.

"Çünkü ciddi olduğumuza inanmalarını istiyorum," dedi kolayca. Eğilmiştik, bizi izleyenlere konuşan iki sevgili gibi görünüyorduk.

"Eğer bir yalan söyleyeceksen, beni de dahil etmek isteyebilirsin," dedim.

"Sadece beni takip et."

Gözlerimi devirmiştım. Tanıdığım o kendini beğenmiş pislik geri dönmüştü. "İşte buradasın," dedi arkamızdan bir erkek sesi.

Ellery bunu duyunca doğal olmayan bir şekilde dondu kaldı. Döndüğümüzde bunun Ellery'nin babası olduğu belliydi. Güçlü burunları dışında birbirlerine çok benzedikleri için değil, ama Samuel'e çok benziyordu ve aileden geliyormuş gibi görünen o güçlü bakışlara sahipti.

"Gerçekten birini getirip getirmeyeceğinizi merak ediyordum."

"Evet baba, bu benim kız arkadaşım Juniper. Juniper, Harvey Scott." "Memnun oldum," dedim elimi uzatırken.

Aldı ve sırtına bir öpücük kondurdu. Alışık olduğum bir şey değildi ama burada yersiz görünmüyordu. "Akşam yemeği için herkese katılalım. Annenin geç kalma konusunda ne hissettiğini biliyorsun."

Ortasında büyük ve çoğunlukla dolu bir masanın bulunduğu yemek odasına geçtik. Masanın en üstünde iki koltuk vardı, Clarise bunlardan birine oturmuştu bile. Rachel ve Samuel bir kenarda oturuyordu, yanlarında bizim için iki boş yer vardı, sonra onların karşısında daha önce fark etmediğim başka bir çift vardı. Adam Harvey'nin tıpatıp aynısıydı, bu da beni onun başka bir kardeş olduğuna inandırdı.

Yanındaki kadın en hafif tabirle gergin görünüyordu. Keskin bir çenesi ve büzülmüş dudakları vardı. Düz saçları sadece yüz hatlarının sertliğini vurguluyordu ve porselen teni onu neredeyse bir heykel gibi gösteriyordu. Samuel ve Rachel'ın aksine, birbirlerine hiç ilgi göstermiyorlardı. Bununla birlikte, kızın bir

inci takılar takıyordu. Rachel'inki kadar gösterişli değildi ama onun estetiğiyle uyumluydu.

"İşte buradasın canım," dedi Clarice ve beni düşüncelerimden kopardı. Kesinlikle vurulmuş görünen kocasını öptü. Görünüşe göre kimse onun cazibesine karşı bağışıklı değildi, milyarder kocası bile.

"Üzgünüm," dedi otururken. "Toplantım gecikti."

"Her zaman öyle değil mi?" diye sordu gözlerini devirerek. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre, yemek başlayabilir."

Ellery

Salatalar servis edildi ve herkes yemeye başladı. Birkaç kişinin bize doğru döndüğünü gördüm, eminim herkes ailenin çapkın çocuğunun sonunda kime kilitlenmeye karar verdiğini merak ediyordu, ama şüpheye yol açacak bir merak yoktu.

Juniper saygıdeğer bir iş yapıyordu. Kolayca sohbet edebiliyor ve annemle iyi anlaşıyordu.

Salatalar kısa süre sonra balık yemeğine, o da kısa süre sonra ana biftek yemeğine dönüştü. Masadaki herkesin işle ilgili konuşmalarını dinlerken her şey biraz bulanıktı. Ailedeki hemen herkes Corecords'ta bir rol oynuyordu; ister Corecords'u temsil eden hukuk firmasında, ister birlikte çalıştığımız danışmanlık firmasında çalışsınlar. Dolayısıyla sohbet hep bu konu etrafında dönüyordu.

Tiffany, kardeşimin yanında otururken her zamanki gibi keyifsiz görünüyordu. O ve Arthur ilginç bir çift olmuşlardı. Bu bir evlilikten çok bir birleşmeydi. Onun babası ve benim babam işlerini birleştirmeye karar verdiler, bu da şu anda yaptığımız işi ikiye katladı, ama bununla birlikte eski çağlardan kalma bir evlilik sözleşmesi de geldi ve bu şekilde bir araya geldiler.

Arthur bu konuda ne hissettiğinden hiç bahsetmedi, Tiffany de kesinlikle bahsetmedi, bu yüzden kapalı kapılar ardında nasıl oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama böyle etkinliklerde, tam da olmaları gerektiği gibiydiler. Bir araya getirilmiş, düzgün, mükemmel bir örnek.

Bunu yaparak kaçınmayı umduğum bir düzen. En azından uzun bir süre için.

Kısa bir süre sonra tatlı servis edildi. Tabaklar servis edilirken annem bana "En sevdiğinden yiyoruz," dedi.

"Tiramisu?" Juniper önüne konduğunda sordu. Bir kaşık aldım ve başımı salladım. "En iyisi."

"Herkesi beklemen gerekiyor," diye azarladı annem. "Görgü kuralları."

Gözlerimi devirdim ama kaşığımı yere bıraktım. Juniper benim yüzümden attığı kahkahayı peçetesiyle örttü ama ben yine de duydum.

Herkese servis yapıldıktan sonra, kahve kremasının tadını çıkararak tekrar içine daldım.

Juniper bir kaşığı ağzına götürerek, "Bu çok güzel," dedi.

Kaşığı ağzından yalayışıyla ilgili bir şey aklımı başka yerlere götürdü. Özellikle de otel odasına.

Onun tadıyla ilgili düşüncelerimi çabucak bir kenara ittim ve yemeğime odaklandım. Evet, çekiciydi ama biriyle takılmak işleri daha da karmaşık hale getirecekti. Ve bu meselenin daha fazla karmaşıklaşmasına gerek yoktu.

"Ee, June," diye başladı annem. "Sana June dememin bir sakıncası var mı?"

Gülümsedi. "Hiç de değil."

"Çok güzel. Tatil için herhangi bir planın var mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi. "Annem bu yıl Bahamalar'a tatile gidiyor, ben de evde geçirecektim."

"Bu onun için iyi bir şey ama kulağa biraz yalnızlık gibi geliyor."

Bunun nereye varacağını bildiğim için donup kaldım. Babam etkileşimi dikkatle izliyordu ve Samuel patlamış mısırı çıkarmaya hazırmış gibi görünüyordu. Juniper, annemin az önce kurduğu tuzaktan habersiz, tatlısını yemeye devam etti.

"Ailemiz her yıl kuzeydeki bir kayak merkezine iki haftalık bir gezi yapar."

"Kulağa çok güzel geliyor," dedi. "Tatili geçirmek için mükemmel bir yol."

Annemin gözlerindeki pırıltı bana bir şeyler yapmaya çalıştığını söylüyordu. Araya girip bir şeyler söylemek istedim, gelmekte olduğunu bildiğim şeyi durdurmak için herhangi bir şey ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Böyle düşünmenize çok sevindim. Bizimle gelmek ister misin diye merak ediyordum?"

Juniper kaşığını yarısına kadar ağzına götürmüşken durakladı. "Ne?" "Bize katılırsan çok seviniriz," diye tekrarladı annem. "Sen hiçbir şey için endişelenmenize gerek kalmayacak, sadece ortaya çıkacaksınız."

Juniper kaşığını yere bıraktı ve biraz paniklemiş bir halde bana baktı. Ben de oradaydım ama yüzümü nötr bıraktım.

Boğazını temizledi. "Davetiniz için teşekkür ederim ama işten çıkabilir miyim emin değilim."

"Beans & More'da çalışıyorsun, değil mi?" Rachel sordu. "Evet."

"Barbra'yı tanıyorum, sahibi," dedi. "Bana tamamen borçlu. İç mimarlık okuyorum ve kafeyi kurmasına yardım ettim. Ben olmasaydım, o çok sevdiği süslü masalara sahip olamazdı. Seni kolayca işten çıkarabiliriz."

Bu kasabadaki herkesle bağlantıları olduğu için teşekkürler Rachel. Rachel'ın gerçek becerisi bağlantılar kurmaktır ve bu da aileye tam olarak uyan bir beceriydi.

"Bu çok hoş olurdu," dedi Juniper. "Bu durumda, sanırım yapabilirim."

"Harika!" dedi annem. "Sana sahip olduğumuz için çok heyecanlıyız, değil mi canım?" diye sordu babama.

"Ailede bir üyenin daha olması güzel olacak." Kaba bir şekilde söylemedi ama çok samimi de gelmedi, bu da beni rahatsız etti.

Tatlı bitti ve içki içmek için büyük odaya geri götürüldük. Ben araba kullanmayı planladığım için sadece kahve içtim ama Juniper bir içki daha devirdi ve onu suçlayamazdım.

Birlikte bile değilken onu bir aile tatiline kandırmak için buraya getirdim. Yine de iyi idare ediyor gibi görünüyordu. Olaydan sonra her şey normalmiş gibi davranmaya devam etti. Rachel onunla spaya gideceği için heyecanlıydı ve annem kayak botlarının numarasını sorup duruyordu.

Vedalaşıp kapıdan çıkarken, neden her aile yemeğine gelmediğimi hatırladım. Bu insanlar çok yorucuydu.

Arabaya bindik ve uzaklaşıp eve dönmek için sabırsızlanarak sürmeye başladım.

Juniper, "Ailen çok hoş," diye yorum yaptı. "Biraz fazlalar," dedim. "Ama iyiler."

"Peki, bu tatilden nasıl kurtulacağım?" diye sordu. "Bütün gece bir şeyler düşünmeye çalıştım ama bulamadım."

Yutkundum. Ben de emin değildim. Yine de düşündükçe daha iyi bir fikir gibi geliyordu. Bu tatile gelirse, ailem bizi mutlu görürse ve ben de trajik bir kalp kırıklığıyla sonuçlanmış gibi davranırsam, bu beni en az bir yıl, hatta belki birkaç yıl rahat bırakırdı.

Arabayı dairesinin önüne çektim. Şirin bir şehir eviydi. Benim tarzım değildi, çatı katımı tercih ederdim ama ona uygun görünüyordu.

"Elli bin," dedim dönüp ona bakarak.

Gözleri benimkilerle kesişti. "Ne?"

"Benimle tatile gel, sonrasında ayrılmayı planlayalım, ben de sana elli bin dolar ödeyeyim. Bu başlangıç masraflarını karşılamaya yeter, değil mi?"

Yüzü bomboştu, ne düşündüğünü anlayamadım. "Neden?" diye sordu.

"Neden olmasın?" Ben de karşılık verdim.

Bu kez bana baktığında, o ela bakışları sanki beni kesip biçiyor gibiydi. "Gerçek bir cevap, yoksa cevabım hayır olur, bana ne kadar para teklif edersen et."

Koltuğuma geri yaslandım. Gerçek mi? Neydi ki?

"Sadece kendi işimi yapmak istiyorum, anlıyor musun?" Ben başladım. "Beni rahat bırakmalarını istiyorum. Hayatımı istediğim gibi yaşamama izin vermelerini istiyorum. En azından onların yollarını denemiş gibi görünürsem, biraz rahatlarım."

Ön camdan dışarı baktım. Uzun zamandır kimseye karşı bu kadar dürüst ya da açık olmamıştım ama içimi dökmek hoşuma gitmişti. Ve daha da derin bir nedeni düşünmemi sağladı. Ben onlar gibi yaşamak için yaratılmamıştım. Bir aileye, normal bir işe, hafta sonları top oyunlarına ya da onlar ne yapıyorsa ona sahip olmak. Benim için böyle bir şeyin söz konusu olmadığına emindim.

Sonunda Juniper'e baktığımda derin düşüncelere dalmış, dudağını çiğniyordu. "Sadece tatil ve sonra bitecek mi?" diye sordu.

"Evet. O zaman her şey bitti."

"Ve tüm kurallarımız geçerli mi?" "Evet."

Derin bir nefes aldı ve sanki bir uçurumun kenarındaymışım da onun cevabını bekliyormuşum gibi hissettim.

"Peki," dedi sonunda.

"Gerçekten mi?" Sıkı göğsümün açıldığını hissederek sordum.

"Gerçekten. Bu parayla PlanD'yi kolayca kurabiliriz."

"Haftaya gidiyoruz," dedim ona. "Cuma günü seni almaya geleceğim."

"Tamam. Bu gece için paranın geri kalanını göndermeyi unutma."

Sııttım. Bir an ağırbaşı, bir an ateşliydi. "Yapacağım."

Arabamdan indi ve ben de onun içeri girip kapıyı arkasından kapatmasını izledim. Koltuğuma yaslandım ve soğuk derinin sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. Bu muhtemelen aklıma gelen en çılgınca fikirdi ama işe yararsa normal hayatıma geri dönebilirdim.

Daireme geri döndüm, yatağıma uzanıp bugün olanları unutmaya hazırdım. Artık bir *kız arkadaşım* olduğunu unutmaya. Sadece kısa bir süreliğine.

Normalde böyle bir şey olduğunda, bu seviyede stres yaşadığımda, dışarı çıkardım. Bir kulüp bulurdum, birkaç içki içerdim, takılırdım. Böyle şeylerin üstesinden böyle gelirdim ama bunu yapamazdım. Sadece yakalanmak istemiyordum, aynı zamanda sahte bile olsa Juniper'e saygısızlık edemezdim. Bu benim için bile alçakçaydı.

Üst kata çıktıktan sonra hızlıca duş aldım ve yatağıma atladım. Orada uzanırken Juniper'i düşündüm. Neden düşüncelerime daldığından emin değildim ama bir türlü gitmiyordu. Dikkatimi dağıtmak için televizyon izlemeye çalıştığımda bile. Pazartesi günü iş için raporları okuduğumda da.

Sonunda uykuyu bulduğumda bile.

Ardıç

Bavulumu kapattım.

İhtiyacım olabilecek her şeyi. Eğer olmasaydı, şok olurdum.

Son iki hafta sıradan bir şekilde geçti, ama bir şekilde benim düzenimin de çok dışında geçti. Ellery'nin dükkâna gelişi umduğum gibi durmamıştı. Sadece her gün gelmekle kalmıyor, her zaman bana soru sormak için duruyordu.

"En sevdiğin renk ne?" diye sordu ilk kez yemekten sonra.

"Turkuaz," dedim. "Neden?"

"Bunlar insanların çıkarken öğrendikleri şeyler," dedi. "Yani bilmem gerekiyor."

Başımı salladım. Kahvesini uzattığımda, "mor, bu arada" dedi.

Ve her gün böyle devam etti. En sevdiği yemek tiramisuydu, lisedeyken futbol oynarken dizini kırmıştı ve kahve siparişi her zaman tek şekerli büyük bir sade olurdu.

Yine de bunu sadece nezaketen yaptığından emindim. En sevdiğim kitabı ya da küçükken evcil bir kaplumbağam olduğunu hatırlamasına imkân yoktu. Ki bu iyiydi. Bu bilginin bir kısmına sahip olduğum için mutluydum. Her ne kadar özel hayatıyla pek ilgilenmesem de, bu iş bize uygulamayı kazandıracaktı. Casey'e söylediğimde öyle bir çılgılık attı ki komşu bizi kontrol etmeye geldi. İkimizi de hayal kırıklığına uğrattım.

Ellery sözüne sadık kalarak paranın diğer yarısını da bana verdi ve ben de bunu yolculuk için birkaç şey almak üzere alışverişe çıkmak için kullandım. Birkaç elbise, güzel bir palto ve her nedense birkaç takım

iç çamaşırı. Onları neden aldığımı bilmiyorum. Butiğe girdiğimde, kadın ne için alışveriş yaptığımı sordu ve eşimle tatil yaptığımı söylediğimde beni iç çamaşırı bölümüne götürdü.

Ona aslında buna ihtiyacım olmadığını, gerçekten birlikte olmadığımızı nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tüm bunların aslında beni çok ama çok daha zengin yapacak aşırı karmaşık bir oyun olduğunu.

Bu yüzden bana bazı tasarımlardan bahsetmesine izin verdim ve birkaç tanesi gözüme çarptı. Kırmızı bir set, beyaz bir set ve son olarak da koyu bir kraliyet moru vardı.

Toplanırken hepsini geride bırakmayı planlamıştım ama bir anlık dürtüyle hepsini çantanın dibine ittim.

Şimdi annem buradaydı ve son eşyalarımı yerleştirmeme yardım ediyordu. Toplanmasına yardım ettiğim evinden yeni gelmiştik.

"Bikininlerinizi ve güneş kreminizi hazırlarken şimdi kar botlarınızı ve montlarınızı hazırlıyor olmamız ne kadar komik," dedi.

"Anlaştık."

Ona işten bir arkadaşımın seyahate çıkacağını söyledim. Biriyle çıktığım konusunda ona yalan söyleyemezdim. Sadece istemediğimden değil, aynı zamanda bunu kolayca anlayacağını da biliyordum. Bu gerçek olmasa da, o kadar sert bir yalan da değildi. Ve teknik olarak bir arkadaşımın gidiyordum. Yemekte Rachel'ın numarasını almıştım ve bütün hafta konuşmuştuk.

Tatil boyunca yapacağımız her şeyi anlatıp durdu ve ne yalan söyleyeyim, bu beni heyecanlandırdı.

"Seni özleyeceğim Juni," dedi annem.

"Ben de seni özleyeceğim. Ama sen ve Aaron çok eğleneceksiniz."

Aaron annemin erkek arkadaşıydı. İyi bir adamdı, annemle ilgilenirdi ve bu birlikte çıktıkları ilk büyük seyahatti. Bir müteahhitti ve sadece tatillerde izin alıyordu, bu yüzden şimdi gitmeleri gerekiyordu ve onun adına mutluydum.

"Ben de öyle düşünüyorum. Gitmem gerek, Aaron'un yanına tek bir pantolondan fazlasını aldığından emin ol," dedi göz devirerek.

Güldüm ve onu kapıya kadar geçirdim. Beni kocaman sıktı, ne olursa olsun beni her zaman rahatlatan bir sıkımaydı bu. Ve şimdi daha da iyi hissettiriyordu. "Oraya vardığında bana mesaj atmayı unutma," dedi.

"Uçağında olacaksın," dedim. "Bana mesaj at."

Şakağımı öptü. "Birbirimize mesaj atacağız."

"Anlaştık."

O gitti ve ben bir kez daha dairemde yalnız kaldım. Bitkilerimi sulamak için biri gelecekti ve her şey toplanmış ve gitmeye hazırды. Sinirlerim hâlâ benden daha iyi durumdaydı ama endişelenecek bir şey olmadığını biliyordum. Ailesi iyiydi ve bizim bir çift olduğumuza kesinlikle inanıyorlardı.

Şimdi geriye kalan tek şey bu tatili atlatmaktır.

Kapım çalındı, bütün gün beklediğim kapı. Bütün gün stres temizliği yaptığımdan beri evim hiç olmadığı kadar tertemizdi. Tüm pencerelerimin tabanını fırçalayacak kadar ileri gitmiştim. Sonunda beni biraz rahatlatan sakinleştirici bir iksir içtim ve Ellery gelmeden önce oturup biraz televizyon izleyebildim.

Geç kalmasını bekliyordum, bu yüzden neredeyse yirmi dakika erken geldiğini fark ettiğimde şok oldum. Kapıyı açtığımda karşımdaydı. Onu sadece birkaç gün önce görmüştüm ama her gördüğümde yeni bir şey görmüş gibi hissediyordum. Üzerinde vücuduna tam oturan koyu renk bir kazak ve siyah bir pantolon vardı. Saçlarını kestirmiş gibi görünüyordu. Yan tarafları daha kısa ve temizdi ve bukleleri normalden daha da şekillendirilmişti.

Sadece seyahat etmeyi planlıyordum, siyah tayt ve büyük bir kazak giymiştim ve anında kendimi az giyinmiş hissettim.

"Merhaba," diye selamladı. "Hazır mısınız?"

"Hazırım," dedim. En azından olabileceğim kadar hazırdım.

Silindirimi aldı ve arabasına doğru yöneldi. Kapımı kapatıp kilitledikten sonra, bir hafta önce beni aldığı arabadan farklı bir arabaya doğru gittiğini fark ettim. Bu büyük beyaz bir Mercedes SUV'du. Tabii ki birden fazla güzel arabası vardı.

Çantamı bagaja koydu ve ben de ona eklemesi için spor çantamı uzattım. Onun bavulları zaten oradaydı ve benden daha fazla bavulu olduğundan emindim.

Ben arabaya atladım, o da beni takip etti. Akşam yemeğinden bu yana geçen bir hafta içinde hava oldukça soğumuştı, bu yüzden ısıtılmalı arabaya binmek güzeldi.

"Yol ne kadar sürer?" Arabayı sürmeye başladığında sordum.

"Dört saat," dedi. "Yemek için duracağız çünkü muhtemelen oraya geç varacağız."

"Kulağa hoş geliyor."

Sessizlik içinde sürdük. Sessizlik beni hiç rahatsız etmemişti, bu yüzden oldukça rahattı. O müzik çaldı ve ben de çok fazla videoya göz attım.

Yaklaşık iki saat sonra bir çıkıştan çıkıp küçük bir lokantanın otoparkına girdik. Metal dış duvarları ve artık sadece D-ER yazan tabelasıyla eski ve köhne görünüyordu.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Kulübeye giderken her zaman burada dururum," dedi. "Ülkenin bu tarafındaki en iyi Fransız tostuna sahipler."

Omuz silktim. Ellery'nin kızarmış ekmek seven biri olduğunu düşünmüyordum ama tatlıya biraz düşkün gibi görünüyordu.

Dışarı çıktık ve botlarım yeni yağmış gibi görünen karın içinde çığırdaydı. Yolda hiç kar yağdığını fark etmedim ama her yer yeni tozlanmış gibiydi.

Lokantanın içi de dışı gibi haraptı. Fayanslar yapış yapıştı ve kabinlerin tüm derilerinde yırtıklar vardı.

Bir garson bizi masalardan birine götürdü ve elimizde bulanık, plastik kaplı menülerle bıraktı.

Ellery bir konuda haklı görünüyordu. Ben bir limonata, Ellery de kahvesini sipariş ettikten sonra menüye baktım. Kapağında Fransız tostunun reklamını yapıyorlardı ve bir lezzet listesi vardı. Bir kenara koymadan önce çilekli olanında karar kıldım.

Ben çilekli, Ellery muzlu ve nutellalı sipariş ettik, garson kız yakında yemek sözü vererek uzaklaşmadan önce.

"Peki, bu aile tatili neleri içeriyor?" diye sordum.

Omuz silkti. "Normal. Biraz kayak, akşam yemekleri, birlikte vakit geçirmek."

"Güzel olacak gibi görünüyor."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Tatillerin nasıl geçiyor?" "Özel bir şey yok," dedim. "Sadece annem ve ben."

Büyükannem sağlığı nedeniyle gelemiyordu ama ölmeden önce bir kez göle gelmişti. Ama çoğunlukla hafta sonları sahile giderdik." Annem bizi her zaman rahat ettirmiş olsa da, uzun tatiller için fazladan bir ton paramız yoktu.

Ellery burnunu kaşıdı. "Sahili pek sevmem. Kayak gezisini daha çok tercih ederim."

Kaşlarını çatmışım. "Kumsalı kim sevmez ki?"

"Her zaman sıcak olmasının yanı sıra," diye başladı parmaklarıyla işaret ederek, "sıkıcı ve kumlu olduğundan bahsetmiyorum bile. Kum her yere bulaşıyor. Ve ondan asla kurtulamazsınız. Yemin ederim geçen gün üç yaz önceki seyahatimden kalma, içinde kum olan bir sandaleti silkeledim."

"Sanki kumdan bir hayaletin varmış gibi geliyor," dedim parmaklarımı oynatarak. "Öyle hissettiriyor. Hayaletlere inanır mısın?"

"Evet," dedim.

Ben bir cadıydım, hayaletlerin gerçek olduğunu bilecek kadar medyumla tanışmışım. Ama bu beni ele verecek bir şey değildi. Pek çok insan hayaletlere inanırdı, onlarla konuşamayanlar bile.

"Bu çok ilginç."

Omuz silktim. "Yani, neden olmasın, değil mi? Her köşede sizi yakalamaya hazır olduklarını sanmıyorum ama bence bazı insanlar sıkışıp kalabilir." Hayaletler gerçekten uysaldı. Bir kanal aracılığıyla iletişim kurmaktan fazlasını yapacak gücü kendilerinde toplayamayan ruh parçaları.

"Buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum," dedi. "Dediğin gibi, ne zararı var? Ama ölü bir insanın her an beni izliyor olabileceği fikrine inanmak istiyor muyum? Ya değişiyorsam?" Dramatik bir şekilde titredi.

"Ölümden sonraki yaşamı için burada kalan birinin bunu sadece seni çıplak görmek için yapacağını mı düşünüyorsun?" Ben sordum.

Alaycı bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Neden olmasın anlamıyorum. Çıplak görünmek çok hoşuma gidiyor."

Çıplak haliyle tam olarak neye benzediğini hatırladığımda yüzümde bir sıcaklık belirdi ve her ne kadar küstahça bir şey olsa da haksız değildi.

Hemen ardından yemeğimiz geldi ve o haklıydı, bu mükemmel bir Fransız tostuydu. Chalah ekmeğinden yapılmıştı, bu da onu vıcık vıcık olmayacak kadar kalın yapıyordu. Ve üstündeki yumuşatılmış çilekler mükemmel bir eklentiydi.

İşimiz bittiğinde sıcak bir elma şarabı aldım ve tekrar yola koyulduk. Kar yağmaya başlamıştı ama hafif hafif, önümüzdeki yolu uzayda hiper hızda gidiyormuşuz gibi gösteriyordu.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda dev bir kulübenin önündeydik. Tabandan tavana kadar

Her yerde pencereler ve dev kirişli bir girişe çıkan taş basamaklar. Etrafındaki karla birlikte bir kış harikalar diyarı gibi görünüyordu.

"Buradayız," dedi Ellery.

Başımı salladım, arabadan inmeden önce gerindim. Etrafımda dolaştım ama Ellery başını salladı. "Zil sesi onları yukarı çıkaracak," dedi.

Bavullarımızı neden taşıyamadığımızdan emin değildim ama tartışamayacak kadar yorgundum. Lobiye çıkan merdivenleri takip ettim. Sıcak bir kucaklaşma gibiydi. Her yer koyu renk ahşaptı, yan tarafta çıtırdayan bir şömine ve her yerde deri mobilyalar vardı. Yanan odun ve sıcak vanilya kokusu havayı dolduruyordu.

"İyi akşamlar," dedi resepsiyon görevlisi. "Ellery Scott, tekrar hoş geldiniz," diye selamladı. "Tatil mi?"

"Her yıl olduğu gibi," diye onayladı. "Sadece kontrol ediyorum."

Kadın, arkasına uzanıp bir kart almadan önce tırnaklarını tuşlara geçirdi. "Her zamankinden alacaksınız," dedi ve kartı masaya doğru kaydırды. "Bavullarınız biz konuşurken yolda olmalı. Lütfen tüm olanaklardan faydalanmaktan çekinmeyin." 'Olanaklar' deme şekli biraz tuhaftı. "Kayak dersine ihtiyacınız olursa bize haber verin, ayarlayalım."

"Teşekkürler," dedi.

Beni asansöre götürürken el ele döndük.

Elinin benim elimde olması garipti ama nahoş değildi.

En üst kata ulaştık ve koridorda birkaç adım yürüdükten sonra anahtar kartını okutup kapıyı açtı. Oda çok güzeldi. Alt kattakiyle aynı koyu ahşap temaya sahipti, küçük bir oturma alanı ve arkada bir yatak vardı. Banyoya baktığımda sadece yağmur düşünü değil, aynı zamanda kaldığımız süre boyunca sık sık kullanmayı planladığım büyük bir küveti de fark ettim.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı ve eşyalarımız geldi. Ellery adama bahşış verdi ve eşyalarımızı içeri getirdi.

"Duş almak ister misin?" diye sordu.

"Evet, yapmalıyım." Arabada bu kadar uzun süre kaldıktan sonra kendimi biraz iğrenç hissettim. Banyoya girmeden önce pijamalarımı çıkardım ve yüzümü yıkadım.

Kendimi daha iyi hissettiğimde, aldığım ipek bluz ve şortu giydim ve odaya çıktım.

Benimle sessizce yer değiştirdi, içeri girmeden önce beni bir kez aşağı yukarı szd.

Eşyalarımı bavuluma geri koyarken bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım. Bu kadar uzun süre kalacağımıza göre bavulumu boşaltmam gerekiyordu ama bu yarının sorunuydu.

Odaya bir kez daha göz gezdirirken aklıma başka bir şey geldi.

Sadece tek kişilik bir yatak vardı.

Bir tür sitte kalacağımızı düşünmüştüm ama daha çok bir stüdyo daire gibi görünüyordu. Yine de önemli değildi, kaneye geniş ve rahat görünüyordu, orada rahatlıkla uyuyabilirdim.

Kanepenin arkasındaki örtüyü ve yataktaki yastığı kaptığım gibi kanepeye uzandım ve çabucak uykuya daldım.

Ellery

Ertesi sabah kollarımı başımın üzerine uzatıp yayıldım. Buradaki yataklar her zaman çok rahattı. Doğrulup etrafıma bakındım. Battaniye ve yastık kanepenin üzerinde düzgünce katlanmıştı ve Juniper ortalıkta görünmüyordu.

Her zamanki süitimde sadece tek bir yatak olduğu gerçeğini düşünmemiştim. Normalde sadece tek başıma geldiğim için tam bir süit talep etmeyi düşünmüyordum. Odanın değiştirilmesini isteyebilirdim ama ailem muhtemelen birden fazla yataklı bir odaya taşınmamızı şüpheli bulacaktı.

Ayrıca birlikte uyumamızı da teklif ederdim. Yatağı paylaşabilecek yetişkinlerdik ama ben duşumu bitirdiğimde o kanepede uyuyordu.

Şimdi nerede olduğunu merak ediyordum. Çok uzağa kaçmış olamazdı. Ayağa kalktığımda odaya itilmiş bir kahve arabası buldum. Henüz bir tane istememiştim ama genelde isterdim. Tesis muhtemelen tercihlerimi dosyaya kaydetmişti.

Bir fincan aldıktan sonra balkona geçmek için hareket ettim. Hepsi camla kaplıydı ve dondurucu havada rahat etmelerini sağlıyordu. Bu tesis, her geldiğimizde nefesimi kesen dağların ve aşağıdaki küçük kasabanın güzel manzarasına sahipti.

Sürgülü kapıya ulaştım ve Juniper'in orada olduğunu fark ettim. Ayaklarını önünde toplamış, saçlarını topuz yapmış, dumanı tüten fincanını yudumluyordu. Normalde hiç tipim olmamasına rağmen, onu böyle görmek sikimin hafifçe zonklamasına neden oldu. O değil de

önemliydi. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu ve tek bir gece eğlenceli olsa da, önümüzdeki haftaları birlikte atlatmak zorundaydık.

Onu ürkütmemek için kapıyı sessizce kaydırarak açtım. Döndü, ela gözleri benimkilerle kesişti. "Günaydın," dedi fincanının üzerinden.

"Günaydın." Onun yanındaki şezlonga oturdum ve uzandım.

"Burası çok güzel," dedi eliyle ötedeki dağları göstererek.

"Gerçekten öyle," diye katıldım. "Şehirde görebileceğin hiçbir şey yok."

Sessizce oturduk, kahvenin ve manzaranın tadını çıkardık.

"Normalde hafta sonları ne yaparsın?" Kahve ve soru ritüelimize devam ederek sordum.

Bunu neden yapmaya başladığımdan emin değildim. Onu bir daha gördüğümde, hakkında biraz bilgi edinmek istedim. Bunun oyunumuz için iyi olacağını biliyordum ama daha da önemlisi, sadece bilmek istiyordum.

"Sorulara geri döndüğümüzü görüyorum," dedi ama sesi gerçekten sinirlenmiş gibi çıkmadı. "Duruma göre değişir. Genellikle Casey ve benim uygulama üzerinde çalışabildiğimiz zamanlar. Bazen ben çalışıyorum ama bu sadece birinin vardiyasını alırsam oluyor. Onun dışında annemle ya da arkadaşlarımla buluşuyorum. Peki ya sen?"

Bunun üzerine düşündüm. Genellikle dışarıda, hiç tanımadığım insanlarla içerek ve rastgele insanlarla takılarak geçirdiğimi itiraf etmek istiyor muydum? Genelde bunu söylemekten çekinmezdim ama ona itiraf etmekle ilgili bir şey beni durdurdu.

"Değişiyor. Genellikle sosyal şeyler yaparım." Homurdandı. "Sosyal, doğru."

Omuz silktim. Hayatım internette dolaşırken neyin peşinde olduğum belli oluyordu.

"Ee," dedi konuyu değiştirerek. "Bugünkü plan nedir?" "Normalde aşağıda brunch için buluşuruz, sonra biraz kasabanın etrafında yürümek. Erken gitmek iyi olur, bazen kar patikadan aşağı inmeyi zorlaştırabilir."

"Kulağa hoş geliyor."

Sonra ikimiz de giyinmek için içeri girdik. Ben sade bir gri kazak ve kot pantolon seçtim, Juniper ise kot pantolonunun içine parlak turuncu bir kazak giydi. Bu renk onu biraz trafik konisi gibi gösteriyordu ama yine de ona yakışıyordu. Ona verdiğim bilezik hâlâ bileğinde parlıyordu. Kahve dükkanındayken de taktığını görmüştüm ve

içimdeki derin bir parçanın, sahiplenici bir parçanın memnuniyetle çirkin başını kaldırmasına neden oldu.

O kadar ki, sonunda ona bir çift küpe aldım. Sete uyuyordu ve pırlanta damlayan aylara benziyordu.

Köşeden döndüğünde kutuyu ona uzattım. Kutuyu aldı, gözleri hâlâ şaşkınlıkla iriydi. Bu da onda farklı olan bir başka şeydi. Daha önce de kızlara hediyeler almıştım, hiç böyle değildi ama yine de güzel şeylerdi. Yine de onlara o şeyleri verdiğimde gülümsüyorlardı ama bu beklenen bir şeydi. Güzel hediyeler her zaman beklenirdi.

Juniper bunları hiç beklemiyordu, bu yüzden bunları ona her verdiğimde, tepkisi bana bir şeyler yaptı.

Küpeleri ortaya çıkarmak için kutuyu açtığında nefesi kesildi. "Bunlar çok güzel," dedi. Bana bakarken gözleri parladı ve göğsümün daha önce hiç hissetmediğim garip bir şekilde çırpınmasına neden oldu. Belki de hastaydım. Belki de kontrol edilmem gerekiyordu.

"Beğendiğine sevindim," dedim.

Arkasını dönüp banyoya gitti ve birkaç dakika sonra kulağından sarkan küpelerle geri geldi. Sahiplenici yanım, onun için aldığım şeyleri taktığını görmekten memnundu. Ama aşağı inerken yanımdan geçen her yansıtıcı yüzeyde küpelere bakmasını izlediğimde içimde başka bir şey ısındı.

Brunch'a vardığımızda çoğu insan zaten orada görünüyordu. Her ne kadar ailedeki herkes bu gezilere katılsa ve her zaman aslında tüm mekanı kiralamış olsa da, bu ilk brunch her zaman sadece birinci dereceden aileye ait olmuştur.

"Günaydın," dedi Rachel. "Bize katılacak kadar uyanık olacağınızı umuyordum," dedi göz kırparak.

İkimiz de aramızda böyle bir şey olmadığını itiraf ederek küçük bir tebessüm ettik.

"Yolculuk nasıldı?" Juniper masaya oturduğumuzda sordu.

"İyi idi. Samuel sadece bir kez kayboldu."

Söz konusu adam onun yanında alay etti. "Ben kaybolmadım. Sadece yanlış bir yola saptım."

"Ve sonra bir tane daha?" diye alay etti, ancak sözlerinde kötü niyet yoktu. Sadece alaycı bir hayranlık vardı.

"Her neyse," dedi ona şakacı bir şekilde çarparak. "Peki ya sen? Yolculuğunuz nasıl geçti?"

"İyi," dedim. "Olaysız."

Juniper başıyla onayladı ve hepimiz menüleri inceledik.

Brunch normal bir şekilde geçti ve kısa süre sonra herkes şehre inmeye hazırды. Yol çok güzeldi. Ağaçlar yoğun kar yığınlarıyla kaplıydı ve dalları hala sağlam dursa da onları hafifçe ağırlaştırıyordu.

Küçük Castbur kasabasına vardığımızda arabayı caddeye park ettim. Ben çocukken buraya gelmeye başladığımızdan beri bu kasaba hep aynıydı. Tüm binalar kısa ve mükemmel bir şekilde yan yanaydı. Tatillerde her elektrik direğine çelenkler asılır, her binanın önüne Atatürk çiçeği sepetleri yerleştirilir ve her binanın tepesinde ışıklar parlardı. Geceleri hoş bir atmosfer yaratıyordu. Juniper'in bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ettim.

Arabadan indiğimizde Rachel, "Önce bir kahve dükkânına uğramam gerek," dedi. "Bir yürüyüş içkisine ihtiyacım var."

Hepimiz içeri girdik ve yanımızda taşımak üzere çeşitli içecekler sipariş ettik. Juniper içinde tarçın çubuğu olan sıcak elma ş a r a b ı n ı tercih etti ve ben de tek şekerli normal kahvemi içtim.

"Neden yolun aşağısındaki zanaatkâr dükkânına gitmiyoruz?" diye sordu annem içkisini yudumlarken. Üzerinde onu neredeyse bütünüyle yutan bir kürk manto ve ona uygun bir şapka vardı.

Babam kabul etti ve partimiz o yöne doğru gitmeye başladı. İş nedeniyle gezinin çoğuna katılmazdı, orada olduğu zamanlarda bile dizlerine kadar bu işe batmış olurdu, bu yüzden onu nadiren görürdük.

Şimdi bu sorumluluğu Arthur'a devrediyordu, roller tersine dönmüştü ve Arthur e-postalarını kontrol etmek ya da telefonlara cevap vermek için sürekli dışarı çıkarken babam bize katılıyordu. Bu sorumluluğu hiçbir zaman kıskanmadım ama onun bu kadar sorunsuz bir şekilde babamıza dönüştüğünü görmek beni onun adına biraz üzüyordu. Bu konuyu onunla tartışmak istiyordum ama ne zaman denesem beni hemen susturuyordu. Bu yüzden herkes bunun olmasına izin verdi.

Zanaatkâr dükkânında bölgedeki küçük sanatçılara ait tabak takımları, mücevherler ve el işi mumlar gibi pek çok şey bulunurdu. Ailemin geldiğini görmek her zaman hoşlarına giderdi, çünkü herkes nasıl para harcanacağını bilirdi.

Juniper, Rachel'a, "Bu çok güzel," diyerek beni olduğum yerde durdurdu. Mağazada sıra sıra, tavandan yüksek raflar vardı ve ben onların görüş alanının dışında, bir tanesinin diğer tarafındaydım.

"Bu çok hoş," diye onayladı Rachel. Görebildiğim küçük aralıklardan mumlara bakıyor gibiydiler. "Bunu almalısın."

"Hiç sanmıyorum," diyerek elindekini yere bıraktı. "Bütçemizi biraz aşılıyor."

"Eğer istersen bunu kesinlikle alabiliriz. Güven bana, Ellery bunu karşılayabilir. Bu kadar az iş yapmasına rağmen iyi para alıyor."

Juniper'in buna gülmesi üzerine burnumu çektim. "Minnettarım ama henüz o aşamada olduğumuzu sanmıyorum."

"Kızım, sana takı setlerini o aldı. İnan bana, ne kadar tuhaf olsa da, bu ailede bu ciddi bir şey."

Juniper başka bir şey söylemedi ama ben kısmen söylemesini diledim. En azından oyunumuz inandırıcı gibi görünüyordu.

Uzaklaştıklarında köşeyi dönüp durdukları yere doğru ilerledim. Gözüme bir şey çarpana kadar rafları inceledim. Üzerinde küçük bir kaplumbağa olan turkuaz renkli kil bir kavanozdu. Bana kafede söylediklerini hatırladım ve bunun doğru kavanoz olması gerektiğini anladım. Kapağını açtığımda vanilya ve deniz tuzu gibi kokuyordu, güzeldi ama çok baskın değildi.

Bazı nedenlerden dolayı, devam etmeden önce gizlice tezgâha gittim ve satın aldım.

Öğle yemeğinden önce her zaman uğradığımız birkaç dükkân daha vardı, sonra kulübeye geri döndük. Oraya vardığımızda herkes kendi gruplarına ayrıldı ve Juniper ile beni odaya geri dönmek üzere bıraktı.

Asansörle yukarı çıkarken "Eğlenceliydi," dedi.

"Evet. Görünüşe göre Rachel'la çok iyi anlaşıyorsunuz." Juniper, "O harika biri," dedi.

"Akşam yemeğine kadar boş vaktimiz var, yapmak istediğin bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Yapacak eğlenceli bir şey var mı?" "Birkaç şey var. Yapabiliriz-"

Asansör hafifçe sallandıktan sonra aniden durunca sözüm kesildi.

"Huh, bu çok garip," dedim. Düğmeyi tekrar denedim ama hareket etmiyorduk. İyi bir önlem için birkaç kez daha tıkladım her şey aniden kapanmadan önce.

"Bu hiç iyi değil," dedi Juniper. Sesi biraz titrek geliyordu ama onu göremiyordum.

"Sorun değil," dedim, güven verici olmaya çalışarak. "Sadece aileme mesaj atıp masaya haber vermelerini isteyeceğim."

Telefonumu kontrol ettiğimde ise hiç çekmiyordu. Juniper'e çekip çekmediğini sordum ama onda da çekmiyordu. Arama düğmesine bastım ama bir şey duymadım.

Sanırım bu, biri bizi bulana kadar mahsur kaldığımız anlamına geliyordu. Telefonlarımızın loş ışığında ona bir göz attım ve bir şeylerin ters gittiğini fark ettim.

Ardıç

Bu dünyada nefret ettiğim **çok** az şey **vardı**. Enginar, yüksek sesle çiğneme ve dar alanlar. Korkunç değildi. Asansörlerde kısa yolculukları ve bu tür şeyleri idare edebilirdim, ancak küçük bir alanda *sıkışıp* kalmak benim kabusumdu.

Sahte erkek arkadaşımın kapana kısılmış olmak her nasılsa durumu daha da kötüleştiriyordu. Ellerim titremeye başladı ve nefeslerim sığlaştı. Biliyordum, Mantıken iyiydik. Çağrı düğmeleri genellikle asansör kapalıyken bile çalışırdı ve dışarıdan biri muhtemelen asansörü çağırır ve asansör gelmezdi, bu da birilerini uyarırdı. Bulunmamız uzun sürmezdi.

Ancak oksijenimizin tükeneceğine ya da kablonun kopup bizi bir krepinin içine düşüreceğine inanan beynim için mantığın bir önemi yoktu.

"June, iyi misin?" Ellery sordu.

Başımı salladım, sonra beni göremediğini fark edince cevap verdim. "Ben- ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet. Sadece küçük alanların hayranı değilim."

Sessizdi, ki bu iyiydi. Kim çıldırmış biriyle asansörde mahsur kalmak ister ki? Ben olmak istemezdim. Ben de burada kendimle olmamayı dilerdim.

"Her şey yoluna girecek," dedi güven verici görünmeye çalışarak. "Bu tarafta sadece bir asansör var, eminim şimdiye kadar birileri onu denemiş ve sıkıştığını fark etmiştir."

"Haklısın," dedim. Haklıydı da. Bunu biliyordum. Bu, soğuk dehşetin omurgamdan yukarı tırmanmasını ve tüm mantıklı düşüncelerimi ele geçirmekle tehdit etmesini engellemedi.

Tavsiye edilen nefes egzersizlerini yapmaya çalıştım. Burundan nefes alın, dört kez tutun, verin, sonra tekrar dört kez tutun. Bunun sistemi sıfırlaması gerekiyordu ama o anda tek düşünebildiğim bunu yapmak için harcadığım oksijendi.

Sanki duvarlar üzerimize geliyor ve yakında bizi ağırlıkları altında ezeceklermiş gibi hissediyordum. Topraklayıcı bir şeye, kendimi sabitlemenin bir yoluna ihtiyacım vardı.

Bunun ne olabileceğini anlamaya çalışırken, bir el benimkine dokundu ve sıçramama neden oldu.

Ellery elimi hafifçe sıktı. Endişemi gidermese de beni rahatlatmıştı. Karanlıkta yeterince uzun kalmıştık, gözlerim alışmıştı. Onu tam olarak seçemiyordum ama gözlerinin parlaklığını ve çenesinin yapısını görebiliyordum.

"Ben buradayım," dedi kolayca. "Her şey yoluna girecek."

Elini hafifçe sıktım ve vücudumdaki gerginliğin bir kısmını serbest bıraktım. "Haklısın. Her şey yoluna girecek."

Birkaç dakika öylece durduk. Tek ses nefes alış verişlerimizdi.

Keşke bizi buradan sihirle çıkarabilseydim. Eğer mümkün olsaydı, Ellery'nin ne düşüneceğini umursamadan bunu hemen yapardım. Ancak, işler böyle yürümüyordu. Tüm büyü kullanıcıları, büyükannemin her zaman büyü kuyusu olarak tanımladığı şeye sahipti. Eğer kuyunun taşmasına izin verilirse, büyü vahşi ve kontrol edilemez bir hal alırdı. Öte yandan, kuyu boşsa, kullanıcı tamamen tükenmişse, yeniden şarj olması için beklemek zorunda kalırlardı. Biyolojik babamda bir damla bile büyü olmadığı için, benim kuyum anneminkinden bile çok daha küçüktü. Bu yüzden onu neredeyse sadece pratik şeyler için kullandım. Dışarıda bir tür ışınlanma büyü olduğundan emindim ama böyle bir şey için benden daha fazlası gerekirdi ve Ellery'nin büyü yapamayacağından emindim.

"Eğer bu asansörde ölürsek, bu bizim hilemizi gerçekten satar."

Homurdandım. "Hiç komik değil." "Yine de güldün."

Sessizlik aniden sağır edici bir hal aldı. Bu şekilde devam edemezdim. "Konuş benimle," dedim.

"Ne hakkında? Ne hakkında konuşacağız?"

"Umurumda değil," dedim. "Sadece şu anda sessizlik yapamam."

Bir an için yine sessiz kaldı ve yapamayacaęını dűřündűm. "Hiç kardeřin var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Benim konuşmaya ihtiyaım yok, senin konuşmana ihtiyaım var." "Neden?"

"Aıklayamam," dedim. "Sadece yardımcı oluyor."

Bir nefes verdi. "Tamam... řey, biliyorsun iki kardeřim var. Ben en kűűkleriyim. Açıkçası en ilginç ve çekici olanı."

Homurdandım. Eęer konuřuyor olsaydım, iten içe haklı olduęunu dűřűnsem bile bunu inkar ederdim.

"Ben gençken bir keresinde kardeřimle birlikte Los Angeles'a gitmiřtik. Ben bir sűzleřme için oradaydım, babam da iř için oradaydı, bu yűzden tűm aile gittik. Ben birkaç kiřiyle ıktım. Samuel geldi űnkű o zamana kadar ondan çok daha havalı arkadařlarım vardı."

Kűűk bir kahkaha attım.

"O zamanlar çok havalı olduęumu dűřűnűyordum, bu yűzden bir kaykay parkına gitmeye karar verdik" diye devam etti.

"Eskiden kaykay mı yapıyordun?"

diye sordum. Başını salladı. "Kızlar bayılırdı." "Tabii ki bu yűzden."

"Hikűyeyi dinlemek istedięini sanıyordum," diye azarladı. Gűzlerimi devirdim ama devam etmesini iřaret ettim.

"Menajerim űęrendięinde pateni bırakmam konusunda ısrar etti. En iyi műřterilerinden birinin burnunun kırılmasını istemiyordu. Dinlemedim ama aynen űyle oldu."

"Burnunu mu kırdın?"

"Evet, yeniden yapılandırma ameliyatı olmak zorunda kaldım. Ama hala Samuel'i suçluyorum. Bűyűk rampayı yapmak istemediğim için bana korkak dedi, ben de yine de yaptım. Ne yapsaydım, onu haklı mı ıkarsaydım?"

"Ve sen dűřűn?" Ben sordum.

"Bir kilo tuęla gibi. Annemle babam çok kızdı ama meęer o kadar dalgınmıřım ki zaten çekime geç kalmıřım, o yűzden űnemli deęildi."

"Bu iyi bir hikűye," dedim. "Biliyor musun, eęer PlanD'ye sahip olsaydın, toplantını hatırlayabilirdin."

"Belki."

Bana bařka bir hikűye anlatmaya bařladıęında asansűr gűrledi. Gűmbűrtű kısa sűre sonra tam bir sarsıntıya dűnűřtű.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi sakince. "Ama iyi olduğuna eminim."

İşte bu kadar. Ölecektik. Asansör düşecek, duvarlar üzerimize kapanacak ve oksijenimiz tükenecekti.

Tekrar sallandı ve Ellery beni göğsüne çekti. Her şeyin durmasını umarak ona sarıldım. Evde, yatakta uyanmayı ve bu cehennem ortamından kurtulmayı.

Yüzüm göğsüne bastırılmıştı. Kendine özgü kokusu burnuma doldu ve kolonya o kadar özündeydi ki, bir şekilde rahatlatıcıydı. Elleri sırtımı aşağı yukarı ovuyordu. Gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzöldüğünü ve kazağının önünü ıslattığını hissedebiliyordum.

Ne olduğundan emin değildim ama bir ses duydum ve aniden ışık yandı. Yan tarafa baktığımda kapıların açık olduğunu gördüm. İtfaiyeci üniforması giymiş bir adam, çalışanlardan biriyle birlikte orada duruyordu.

"Siz iyi misiniz?" Adam sordu.

"İyiyiz, teşekkür ederim," dedi Ellery.

"Çok üzgünüm Bay Scott," dedi pansiyon çalışanı. "Sanırım ani bir güç dalgalanması asansörü bozmuş."

Ellery, "O zaman prizlere koruyucu takmalısınız ki böyle şeyler olmasın," diye tersledi.

Ses tonuna şok olmuşum. Sesi kızgın geliyordu. Cidden kızgın.

"Konuyla ilgileneceğiz," dedi. "Lütfen, bunu telafi etmemize izin verin."

Sen. Yarın size bire bir eğitimi ücretsiz olarak sunabiliriz." "En azından bunu yapabilirsin," dedi sertçe. "Eğer benim aile gelecek yıl tekrar gelmeye karar verir. Hadi gidelim."

Ellery beni çevirdi, böylece hâlâ ona yaslanmıştım ama şimdi merdivenlere doğru ilerliyor ve yukarı çıkıyorduk. Başımı eğmeye çalıştım, bu noktada makyajımın yüzümden aşağıya aktığından emindim.

Odaya vardık ve o durumdan kurtulduğum için rahatlamıştım.

"Şimdi iyi misin?" Ellery sordu. Çok daha sakın bir sesi vardı. bana soruyordu. Elleri omuzlarımı kavradı, her iki yanımda aşağı yukarı gezinerek kendimi topraklanmış hissetmemi sağladı.

"Ben iyiyim," dedim. "Sadece biraz ürktüm."

"Böyle bir şey olduğu için üzgünüm. Yönetimle kesinlikle konuşacağız."

"Sorun yok. Kimsenin suçu değil."

"Yine de seni korkuttu ve bu olmamalıydı."

İşte o anda ne kadar yakın olduğumuzu, birbirimize ne kadar çok dokunduğumuzu fark ettim. Ve tüm bunların ne kadar iyi hissettirdiğini.

Geri çekildim, aniden onun dokunuşu olmadan kendimi boşlukta hissettim. "Sanırım gidip yüzümü yıkamalıyım."

Başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Akşam yemeğine kadar yapacak bir şeyimiz yok."

Banyoya girdim ve aynada kendime baktım. Burnum ve gözlerim kızarmıştı ve yüzümden aşağıya doğru siyah çizgiler iniyordu.

İnsanların önünde ağlamaktan nefret ederdim. O sevimli ağlayanlardan değildim, yüzüm lekelenir ve gözlerim çok şişerdi.

Kendimi temizledim ve yalnız olduğumu görmek için ana odaya geri dönmeden önce biraz daha iyi hissetmeyi başardım.

Bu muhtemelen en iyisiydi. Olanlardan sonra aramızdaki enerji biraz garip hissettiriyordu. Yine de onun yanımda olmasının güzel olduğunu kabul edebilirim. Eğer bu olay yalnızken gerçekleşseydi, kendimi gerçekten kaybederdim. Ve birbirimize bastırdığımızda sıcak ve rahat hissettirdi. Ayrıca onun hakkında biraz bilgi edindim. Burnunu kıldığını bilmiyordum, anlayamadım bile. Onun hakkında edindiğim her bilgi, asla çözmemem gereken bir bulmacanın başka bir parçası gibi geldi.

Bu yola girmemem gerektiğini biliyordum. Bu düşünceler sadece komplikasyonlara yol açacaktı ve komplikasyonlar da sadece kalp kırıklığına neden olabilirdi. Komplikasyonlara ya da kalp kırıklığına ihtiyacım yoktu. Sadece bunu atlatıp hayatıma geri dönmem gerekiyordu.

Ellery

Her nasılsa, ertesi sabah kayak yapmak için daha da erken kalkmıştık. Juniper daha önce kaymadığı için ona bir ders ayarladım. Ben sakın bir sabah geçirmek istiyordum ama Juniper derse zamanında yetişmek için ısrar etti. Ona bolca zamanımız olduğunu söylemeye çalıştığımda bana saçımı şekillendirmemin ve tıraş olmamın ne kadar süreceğini hatırlattı, kahvaltı etmekten bahsetmedi bile. Çok erken yola çıktığımızdan emin olmama rağmen, tam zamanında yamaçta bitirdik.

Dün olanlardan sonra bu ders de bize ücretsiz olarak verildi. Bana ne olduğundan emin değildim. Juniper haklıydı, bunun kimsenin suçu olmadığını biliyordum. Ama o *dehşete düşmüştü*.

Beni kızdırmayan şey, rahatlamak için bana uzanmasıydı. Yumuşak, pelüş vücudu benimkine doğru itilmiş gibi hissettiriyordu. *Çok doğru*. Bunu bilerek aklımdan çıkardım.

Çok geçmeden kendimi yamaçlara hazırlanma işiyle oyalayabildim. Montumu giymiş, botlarımı bağlamış ve gitmeye hazırdım.

"Gevreğimi yemeye hazır mısın?" Samuel yaklaşırken söyledi. Her zaman rekabetçiydi, özellikle de bu kayak gezilerine gittiğimizde.

"Elbette, ama seni toz içinde bırakacak olan ben değilim," dedim, bugün varlığıyla bizi onurlandırmaya karar vermiş olan Arthur'a bakarak.

Botlarını çoktan giymiş ve kayaklarını eline almıştı. Her zaman karanlık at oydu. Eğer bir şirket yönetmiyorsa, profesyonel olarak kar sporları yapması gerektiğine yemin ederdim. Snowboard ya da kayak, onlara ilk bindiği andan itibaren bir profesyoneldi. Ve Samuel o zamandan beri onu yakalamaya çalışıyordu.

"Onu bu yıl yakalayacağım," dedi kesin bir ifadeyle.

"Elbette bebeğim," dedi Rachel bize katılırken. Kabarık kulaklıkları ve eldivenleriyle bembeyaz giyinmişti. "Juniper nerede?" diye sordu.

"Eğitmeniyle birlikte botlarını giydiriyor," dedim.

Rachel omzuma bir tokat attı. "Ah!"

"Onu yalnız mı bıraktın?" diye sordu.

"Yalnız değil," diye açıkladım. "Eğitmeniyle birlikte. Ona tüm temel bilgileri öğretecekler. Daha önce hiç kayak yapmamış."

"Ve sen de katılmayı düşünmedin mi?" diye sordu.

"Bu özel bir ders," diye savundum. "Ayrıca, kayak yapmayı biliyorum."

Gözlerini devirdi ama öylece bıraktı. Onun sorununun ne olduğunu bilmiyordum. Sadece ders sırasında dikkatini dağıtacağım ve nasıl yapılacağını bildiğim bir konuda bütün bir ders boyunca oturmakla ilgilenmiyordum.

Gözlüklerimi aldım ve Arthur'la birlikte teleskiye yöneldim. Rachel ve Samuel önümüzde oturuyor.

"Tiffany nerede?" Ona sordum. Nadiren sohbet etme fırsatımız oluyordu.

"Odada," dedi. "Kayak yapmayı pek sevmez."

Başımı salladım. Pek eğlenecek birine benzemiyordu ama bunu kendime sakladım. Zamanın geri kalanında yapmacık bir sessizlik içinde oturduk. Onunla iş hakkında konuşmaya hiç niyetim yoktu ve onun da konuşacak başka bir şeyi olmadığından emindim.

Kara elmasın tepesine çıktık. Yamaç genişti, bu yüzden aynı anda birden fazla kişi inebilirdi. Samuel ve Arthur'un aynı anda aşağı inmesine izin verdim, böylece Rachel ve ben onu takip etmeden önce yarışabilirlerdi.

Sırıklarımı yanımda tuttum ve yerçekiminin beni dağın kenarından aşağıya çekmesine izin vererek ittim. Vücudum ne yapması gerektiğini hatırlıyor, gerektiğinde itiyor ve karın kıvrımlarını takip ediyordu.

Bir sürüklenmeye ulaştığımda kendimi hazırladım ve üzerinden hafif bir atlayış yaptım, kendimi yukarı fırlattım ve bir anlığına serbest düşüşe geçtim.

inip dağın geri kalanından aşağıya doğru yol alıyorum.

Dibe ulaştığımda Arthur, çenesi düşmüş ve kollarını kavuşturmuş Samuel ile birlikte kenarda duruyordu.

"İçimden bir ses buraya önce Arthur'un indiğini söylüyor," dedim. "Kapa çenenin," dedi Samuel. "Gün daha yeni başladı."

Arthur, "Evet, beni yakalamaya çalışmak için daha pek çok fırsat var," dedi.

Şok içinde güldüm. Arthur uzun zamandır esprili bir şey söylememişti... muhtemelen hiç. Samuel suratını asarken hafifçe gülümsedi.

"Hey, El," dedi Rachel, iğnelemelerimizi keserek. "Juniper mi o?" diye sordu.

Bakışlarını takip ettim. Öyleydi. Saçlarını geriye doğru örmüş ve örgü bir berenin altına sıkıştırmıştı. Koyu turkuaz bir puffer ceket ve doğru yerlere oturan uyumlu bir kar pantolonu giymişti.

Sonra eğitmeninin geldiğini görünce donakaldım. Oldukça uzun boylu görünen, sarı saçlarını yüzünden geriye doğru toplamış bir adamdı. Biraz ortalama görünüyordu, neredeyse Ken Dall'a benziyordu ve ona gülümseme şeklindeki bir şey beni yanlış yöne itti.

"Görünüşe göre sıırıklarını nasıl yerleştireceğini öğreniyor," dedi Rachel.

"Eminim eğitmeni *onu* nereye yerleştirmek istediğini biliyordur. Kutuplar," dedi Samuel kaşlarını sallayarak.

Rachel, "Kes şunu," diye azarladı ama ben pek dinlemiyordum.

Ona çok fazla dikkat ediyordu. Ama başımı salladım. Çok hoşuma gitmeyen bir şekilde yapıyor olsa da o sadece işini yapıyordu.

"Hadi yukarı çıkalım," dedim ve kimsenin yanıtını duymadan döndüm.

Birkaç kara elmas pistine çıktık ve her indiğimizde hemen geri çıktık. Juniper'in dersine dikkat etmeme gerek yoktu. Benimle hiçbir ilgisi yoktu. *Onun* da benimle bir ilgisi yoktu, gerçekten.

Sonunda herkes yoruldu ve Rachel mola vermek için ısrar etti. Samuel'i neredeyse Arthur'la yarışırmasına tekrar yamaca çıkaracaktım ama o da mola vermeye hazırды.

Yine de geri döndüğümüzde, tavşan yokuşundan aşağı inen bir kızıl saç şoku yakaladım. Oldukça iyi gidiyordu, ancak çok fazla geriye yaslandığını fark ettim. Bunu düzelteceğini düşünmüştüm.

Öne doğru geldi ama çaylakça bir kararla geriye yaslandığını gördüm ve kışının üzerine düşmesini izledim.

Kalkmasına yardım etmek için yön değiştirdim ama eğitimci Ken önce davrandı. Onun nasıl kalkılacağını açıklamaya çalıştığını gördüm, sonra kızın birkaç kez deneyip başarısız olmasını izledim.

Sonra gökyüzünün önünde durdu, ellerini tuttu ve onu yukarı çekti. Kadın hızla ayağa fırladı ve adamın kollarında bulduğu bir şeyi almak için çabaladı.

Geldiğimi fark etti ve hızla uzaklaştı, bu da beni bir şekilde daha da kızdırdı. "Dersler nasıl gidiyor hayatım?" diye sordum.

Bir an için şok olmuş gibi göründü ama bir şey söylemedi.

"Erkek arkadaşları siz olmalısınız," dedi eğitimci Ken. "Bana senden bahsetti." Bunda göğsümü ısıtan bir şey vardı ama bu muhtemelen onun kolunu kızın beline doladığını gördüğümde hâlâ hissettiğim öfkeydi.

"Kayıyorum. Eğer katılmak istersen biraz ara vereceğiz, sonra seninle kayağa gelirim. Artık senin hizmetine ihtiyacımız olacağını sanmıyorum."

İkisinin de kafası karışmış görünüyordu. "Emin misiniz?" diye sordu. "Bütün gün için mi planlanmıştım?"

"Bundan sonrasını ben hallederim," diye güvence verdim. "Ve bizimle planladığınız başka ne varsa. Buna gerek yok."

Ona kayak yapmayı nasıl öğreteceğimi bulabilirim. Ne kadar zor olabilir ki?

Olmak mı?

Juniper'e döndü. "Daha fazlasına ihtiyacın olursa bütün gün buralarda olacağım. yardım et."

Ağzını açtı ama ben "Yapmayacak" diye bağırdım.

O gitti ve orada sadece ikimiz kaldık. Bana ters ters bakıyordu ama umurunda değildi. Ona bakışını, ona dokunuşunu, ona doğru nefes alışını sevmiyordum. Bunların hiçbirini hoşuma gitmedi.

"Kaba olmana gerek yoktu," diye ısrar etti.

"Kaba değildim," dedim.

"Kaba davrandın," dedi. "Dün hem ona hem de işçiye kaba davrandın. Bazen nazik olmayı denemelisin."

Kulübeye doğru yürümeye başladığımızda alay ettim. "Ben çok iyiyim."

Gözlerini devirerek, "Elbette," dedi.

"Sana iyi davranıyorum," diye belirttim. Ve öyleydim de.

Çoğunlukla.

"Ne zaman istersen," diye kabul etti. "Bunu başkalarıyla da deneyebilirsin."

Öfkelendim. İyi olmak ne işe yaramıştı ki?

Kulübeye vardık ve barda herkesle tanışırken kayak botlarımızı normal botlarla değiştirdik. Hepsi oradaydı, sıcak elma şarabı yudumluyorlardı.

"İşte buradasın," dedi Rachel Ardıç'a. "Seni kayak eğitmeni Ken'le gördükten sonra bunun seni bir mağara adamı gibi taşımasından endişelendim. Gerçekten de onu doğrudan raftan satın alabilirmişsin gibi görünüyordu."

Rachel bile onun Ken bebeklerine benzediğini düşünüyordu. Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum, soğuktan geldiğimiz için belli olmuyordu.

Juniper bana yan gözle baktı ama başka bir şey söylemedi. "Hayır, sadece üstümdekileri çıkarmak için yardıma ihtiyacım vardı," diyerek masaya katıldı. Beni idare etmesi ve öfkeli patlamamdan bahsetmemesi güzeldi.

İçki sipariş ettik ve sohbet ettik. Juniper gerçekten de herkesle iyi anlaşıyordu. Rachel onu seviyordu, bu da çok mantıklıydı çünkü ikisi de çok sosyaldi. Samuel beni azarlamayı seviyordu ve o da kolayca katılıyordu, bu da anlaşmalarını sağlıyordu. Arthur'la teknoloji hakkında bile konuştu. Uygulamasını henüz ona açmamış olmasına şaşırmıştım.

Garipti. Çıktığım hiç kimsenin ailemle bu kadar iyi kaynaşacağını düşünmemiştim. Gülmeleri gerektiğinde gülümseyeceklerini ve gülmeleri gerektiğinde güleceklerini biliyordum ama bunun her zaman sahte olacağını varsaymıştım. Ama Juniper çok iyi uyum sağlamıştı. Önemli olan sahte olmasıydı, sadece bir amaç için bir araçtı, kısa bir süre için bile olsa rol yapmak güzeldi.

Juniper beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Nasıl bir kereden fazla indiğinizi anlamıyorum," dedi. "Ben sadece iki kez indim ve baldırlarım yanıyor."

Rachel, "Evet, kalçalarım bunu hissediyor," diye yorum yaptı. "Durun! Hepimiz jakuziye girmeliyiz! Kayaktan sonra toparlanmanın en iyi yolu bu."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Juniper. "Bizim evdekini kullanabiliriz. Güvertede."

"Oh, bu çok güzel. Bizimki odada ve muhtemelen oraya gitmek istemeyiz. Zaten kullandık." Rachel göz kırparak söyledi.

Samuel gülerek karısını yanağından öptü. Arthur her zamanki gibi şaşırmamış görünüyordu ve Juniper'in yanakları saçları kadar kızarmıştı.

"Şey, bizimki... kullanılmamış," dedi. "Yani mükemmel." "Harika! On dakika sonra buluşuruz."

O ve Samuel dışarı çıktılar.

"Sen ve Tiffany gelmek ister misiniz, Arthur?" Juniper sordu.

Davet edildiği için biraz şaşırmış görünüyordu. "Hayır, teşekkür ederim. Yapmam gereken bazı işler var ve Tiffany... kendini iyi hissetmiyor."

"Olamaz. Umarım iyileşir," dedi Juniper.

Başını salladı ve gitti. Tuhaftı. Zar zor fark edilse de, neredeyse telaşlanmış gibiydi. Ve bana daha önce onun hasta olduğunu söylemedi.

"Gidip hazırlanmalıyız," dedi. Ayağa kalktığı anda, ona aldığım küpeler ışığa takıldı ve onları taktığını görmek beni memnun etti.

Bu kez merdivenleri kullanarak odamıza döndük ve giyindik. Juniper banyoda üstünü değiştirirken ben de şortumu giydim.

Juniper köşeden dönerken, "Hazır," dedi.

Olduğum yerde donup kaldım. Omuzlarında ve göğsünün ortasında altın kopçaları olan beyaz bir bikini giymişti. Göğüslerini yukarı kaldırıyor, meme uçlarının hatlarını ve meme ucu halkalarını gösteriyordu. Kalçalarındaki altın vurgularla eşleşen alt kısımları, genişliklerini vurguluyordu. Kalçaları tam teşhir halindeydi ve onunla tanıştığım gece kalçalarının arasında olduğumu düşünmeden edemedim.

O anıların her birini bir kenara itmeye çalışmış, sıkimin etrafına sarıldığında ne kadar iyi hissettiğini unutmaya çalışmıştım. Ama onu böyle görmek tüm bunları unutmamı zorlaştırdı.

"Güzel... görünüyorsun," dedim, sesim amaçladığımdan daha kalındı.

O zaman onun da bana baktığını fark ettim, gözleri yüzümden daha aşağıdaydı.

"Teşekkürler."

Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Geri çekilmedi, bakışları benimkine yapışıp kaldı. Aramızdaki hava ağırdı. Nefes alışverişlerimiz dışında sadece şöminenin çıtırtısı duyuluyordu. Sanki evrende yalnızmışız, sadece ikimiz uzayda süzülüyormuşuz gibi hissediyordum.

Ona ulaştığımda ellerimi kalçalarına koydum ve o da bana izin verdi. Teni sıcak ve yumuşaktı. Kullandığı nemlendiricinin kokusunu alabiliyordum. Meyvemsi ve hafif baharatlıydı ama

kullandığı narlı şampuanı tamamen sakladı. Bana doğru biraz eğildi, burunlarımız birbirine değecekti. Onu öpmek istedim. Dudaklarının nasıl bir his olduğunu bilmek istedim.

Elim boynunu, yanağını okşamak için kalktı. Dokunuşumla rahatladı, bana bunun iyi olabileceğini, kendisinin de bunu istediğini söyledi.

"Juniper, ben-"

Kapı gürültüyle çalınca sıçradım ve birbirimizden ayrıldık. Bakışlarını yere çevirdi ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Şunu almalısın," dedi.

Kapıya doğru tepindim ve kapıyı açtım, Samuel yüzünde o aptal sırıtışıyla orada duruyordu. En azından sertleşmemi engellemiştii ama yine de suratına bir yumruk atmak istiyordum.

"Hey, kardeşim, bir şeyi mi bölüyorsun?" diye sordu koluma vurarak. "Hayır, June ve ben hazırız."

Rachel, "Ona June demişsin," diye yorum yaptı.

Öyle mi yaptım?

Başımı salladım. Görünüşe göre yaşadığımız an aklımdan çıkmamıştı ama çıkması gerekiyordu.

Ona döndüğümde hâlâ biraz kızarmıştı.

Rachel, Samuel'den kutuyu alarak, "Şu içeceklerden birkaçını buraya koyayım," dedi.

Hıştırtılarını duydum, dışarı çıkmayı bekliyordu. O an açıkça sona ermiş olsa da, odadaki gerilim hala ağırdı.

"Ben tuvalete gidiyorum." Kafamı toparlamaya çalışarak içeri girdim. Bu iş düşündüğümde daha basit bir hal almaya başlamıştı. Aramızdaki çekim ağırdı, öyle ki üzerime gerçek bir ağırlık çökmüş, beni sürüklüyormuş gibi hissediyordum. Belki de buna göre hareket etmek en iyisi olacaktı. Onun da bunu hissettiği belliydi, sadece bunu ona açmanın bir yolunu bulmalıyım.

Bu düşünceyle yatak odasına geri döndüm, herkes elinde bir şey tutuyor gibi görünen Juniper'in etrafında toplanmıştı.

"Ellery, bu mumu onun için aldığını bize söylemedin. Mağazada baktığı mum buydu."

Donup kaldım. Juniper'in elinde o ilk gün seçtiğim mum vardı. Onu unutmuş gibiydim. Onun bulmasını istemediğim için şifonyerdeki havluların arkasına koymuştum ama birileri fazladan bir şeyler ararken onları bulmuş olmalıydı.

Juniper ise gözlerini ona dikmişti ve ifadesi belirsizdi.

"Özür dilerim," dedim boğazımı temizleyerek. "Evet, bir hediye idi. Noel için saklayacaktım ama görünüşe göre sen bulmuşsun."

"Ah, pardon. Juniper havlu almaya gittiğinde dolapta duruyordu."

Anlaşıldı. Zaten pek de iyi bir yer değildi. "Beğendin mi?" diye sordum.

Sanki konuşmayı yeni dinliyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Evet, bayıldım. Ama satın almak zorunda değildin."

Omuz silktim. "En sevdiğinin turkuaz olduğunu biliyorum." Rachel'la konuşmasına kulak misafiri olduğumu ona söyleyemezdim ama sonuçta bunu böyle anladım.

"Teşekkür ederim. Bayıldım."

"Dışarıda yakalım ve ne kadar iyi olduğunu görelim."

"Kulağa hoş geliyor. Hadi şu küveti çalıştıralım," dedi Samuel ve Rachel balkona doğru ilerlerken, Juniper ve beni bir kez daha yalnız bırakarak.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar, gözleri parlıyordu.

"Gerçekten sorun değil. Bana seni hatırlattığı için aldım."

Bir kez daha birbirimize doğru çekiliyorduk, olması gerekenden daha fazla yakınlaşıyorduk.

"Ellery sanırım-"

"Geliyor musunuz?" Samuel'in sesi arkasından kesildi.

"Evet," diye ciyakladı ve elinde mumla dışarı çıktı.

Allah kahretsin.

Ardıç

BENİM SORUNUM NEYDİ?

Onu neredeyse öpüyordum. Sadece neredeyse öpmekle kalmadım, yine de öpmek *istedim*. Böyle olmaması gerekiyordu. Her şeyin sahte olması gerekiyordu, duygu yok, bağ yok. Bir kez takıldık diye bunu yapamayacağımız anlamına gelmiyordu. Biz yetişkindik ama dün bana sarılma şekli ve bana verdiği her şeye gösterdiği özenle ilgili bir şey bu çizgileri bulanıklaştırmıştı. Ama yapamazlardı. Casey bana güveniyordu. *Ben* de kendime güveniyordum.

Şimdi hepimiz küvetteydik, fiskiyele çalışıyordu ve Ellery'nin bana aldığı mum masanın üzerinde titriyordu. Turkuaz kavanozu ve sevimli kaplumbağa tepesiyle gerçekten çok güzeldi. Fiyat etiketini gördüğümde böyle bir şeye para vermem mümkün değildi ama Rachel kendilerinininkini unuttuklarını söylediğinde fazladan havlu almak için dolaba gittiğimde neredeyse yere yuvarlanacaktı. Ellery'nin bana sorduğu onca soruyu dinlediğini düşünmemeneden oldu ve kafamı her zamankinden daha da karıştırdı. Arada bir titreyen muma bakıyor, alevin benim hissettiğim kadar sıcak yanmasını izliyordum.

Ellery ve ben şimdi yan yana oturuyorduk ama birbirimize değmeyecek kadar mesafeyi koruyorduk.

Rachel haklıydı, dışarıda donup kaslarımı zorladıktan sonra sıcak bir küvette olmak gerçekten iyi hissettirdi.

Onlarla daha fazla konuşmak güzeldi. Rachel'dan gerçekten hoşlanıyordum ve sahte ayrılığımızdan sonra benden çok fazla nefret etmeyeceğini umuyordum.

Oturup sohbet ederken Samuel getirdiği sert maden sularını çıkardı ve içmemiz gerekenden fazlasını içtik. Kısa süre sonra Samuel'in sarhoş olmaya başladığı belliydi ve o ve Rachel elleşmeye başladı. Rachel'a yaklaşıp boynuna bir öpücük kondurmasıyla başladı. Sonra birlikte fısıldaşmaya ve kıkırdamaya başladılar. Ellery kendi dünyasında gibiydi, içkisini yudumluyor ve onlara pek dikkat etmiyordu.

Kabarcıklar suyu yeterince çalkaladığı için her şeyi göremiyordum. Ama elinin dış hatlarının kalçasının üst kısmına ve hatta daha yukarıya doğru gittiğini görebiliyordum. Diğer eli daha yukarıdaydı ve suyun altında göğüsleriyle oynamaya başladı. Onları izlerken öyle erotik bir şey vardı ki beni baştan aşağı ateşlendiriyordu.

"Hey!" Ellery dedi, beni zıplattı. "Git kendi jakuzinde oynaş. Bunu görmek istemiyorum."

Rachel sadece güldü ve Samuel ona küçük öpücük suratları yaptı. Küvetin dışına zıpladı ve Rachel'ı çekip çıkardı, Rachel da ona kolayca sarıldı. "Sonra görüşürüz," diye seslendi Samuel, ikisi de sırlıklam bir halde odadan çıkarken.

Aklım onların yapacakları şeylere gitti ve yanaklarım kızardı.

Ellery şişesini tekrar yudumlarken, "Ah, sanırım sonsuza kadar balayı evresinde kalacaklar," dedi.

İçinde bulunduğumuz durumun farkına varmak dünyanın dönmeyi durdurduğunu hissettirdi. Artık sıcak bir küvette yalnızdık.

O zaman da bana baktı. Hava molekülleri elektrikten daha büyük bir şey tarafından yüklenmişti. Bizi birbirimize mıknatıs gibi çeken bir şey.

"İçeri girelim mi?" Sessizce sordum.

"Eğer istersen," dedi, sanki başka bir seçenek varmış gibi. "Ya da..." Sustum.

Sudan çıkarılıp kucağına oturtulduğumda çığlık attım ve vücuduna sarıldım.

"Ya da bunu yapabiliriz," dedi.

Ellerim omuzlarına indi, bedenim ona yapıştı. Bu kuralları koyduğumu biliyordum, kendime gerçekten neden burada olduğumu hatırlatmaya çalışıyordum ama onda bir şey bana çekici geliyordu.

"Yapabiliriz," diye kabul ettim.

Beni kendine çekti. Baloncuklar o anda kendiliğinden kapandı ve bizi fırtına öncesi sessizlik gibi hissettiren ani bir sessizlik içinde bıraktı. Parmakları ustalıkla sırtıma, sonra boynuma gitti, bikini üstümü çözdü ve a l t ı m ı z d a k i suya düşmesini izledi.

Parmak ucunu açıktaki meme uçlarımin üzerinde gezdirirken içimi bir ürperti kapladı. "Bunları görmekten asla bıkmayacağım," dedi metal parmaklıklara hafifçe vurarak.

Onlara dokunmasından bıkacağımı hiç sanmıyordum ama ben daha kelimeleri çıkaramadan ağzı onların üzerindeydi. Dudaklarıyla piercingleri yuvarladı. Islak ellerim onun yumuşak saçlarını kavradı, bir yer arıyordu. Diliyle yatıştırmadan önce bir tanesini sertçe emdi ve ısırdı. Her his doğrudan klitorisime gidiyor, her sinir ucuna zevk gönderiyordu.

"Senin için ne yapacağımı bilemiyorum, güzel ay," dedi.

Ayağa kalktı ve sıcak küvetin kenarına oturdu, beni kalçalarının arasına kadar öne doğru çekti. Göğsüne bastırdı, ten tene.

Elim vücudunun aşağısında, göğsünün ve sert göğüs kaslarının üzerinde gezindi. Göğüs kıllarının arasından karın kaslarına doğru ilerledi. Tıpkı geri kalanı gibi kaslıydılar.

Dokunuşumu kalçasına doğru kaydardım, bir parmağımı kalça kemiğinin üzerinde gezdirdim ve sonunda parmağımı V'sinden şortunun kenarına kadar takip ettim. Dokunuşum şu anda şortunu çadırlayan sert uzunluğa yaklaştıkça nefeslerinin kısaldığını duyabiliyordum. Bu, son seferinde beni sonuna kadar kızdırdığı zamanın intikamını alıyormuşum gibi hissettirdi.

Dalga geçmeye devam etmeyi düşündüm ama sonra gözlerim onunkilerle buluştu. Bakışlarına takılıp kalmıştım, parıldayan okyanus gözleri denizin kenarındaki bir deniz feneri gibi beni içine çekiyordu.

Elim şortunun altına girdi ve kalın aletini kavradı. Şortunu aşağı doğru itip sikini dışarı çıkardığımda ürperdi. Ona baktığımda, hatırladığım kadar büyük olduğunu gördüm. Ucu kalındı, sünnet derisi ben geri çekip horoz başını tamamen ortaya çıkarana kadar onu örtüyordu.

Keskin bir nefes aldı. Vücudu kaskatı kesilmişti, her santimi ona yaptığım şeyle değişmişti. Vücudunun tamamını etkilediğim için kendimi kontrol altında hissediyordum ama aynı zamanda aramızda kıvılcımlanan zevkin içinde kaybolmuştum.

O zaman onun sikini ciddiyle çalıştırmaya başladım. Parmaklarım onu sarsarken sıkıca tuttu, hoşuna gitmiş gibi görünen yavaş ve sabit bir ritim tutturdu. A

Hızımı artırıp onu sınıra yaklaştırdığımda dudaklarından hafif bir inilti çıktı.

Çenemi tuttu ve yukarı kaldırdı, böylece tekrar yüz yüze geldik. O kadar yakındık ki sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Dudaklarımı yaladım ve gözleri bu harekete kaydı. Sonra eğildi, o kadar yaklaşmıştık ki aramızdaki boşluğu doldurmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Küçük bir itiş bizi birleştirecekti. Yapacaktı da. Öne doğru eğildi ve dokunmadan bir saniye önce geri çekildim.

Şaşkın bir tavırla kaşlarını çattı. "Öpüşmek yok," diye açıkladım.

Geri çekildi. Hep birlikte gideceğini düşündüm ama onun yerine ellerini yanlarımda gezdirerek kalçalarıma doğru ilerledi. Bakışları vücudumda gezinirken, "Mükemmel öpüştüğümü söylerler," dedi.

"Eminim öylesinizdir," dedim.

Onu öpmek *istemediğimden* değildi. Sadece bu konuda çok kişisel bir şey vardı. Çok karmaşıktı. Her ne isek ve... bu oyun her ne ise arasına bir tür çizgi çekmek için tutmam gereken bir sınırdı.

Bir an için gözlerinde bir şey parladı, neredeyse incinmiş gibi görünüyordu, ama ben onu algılayamadan kayboldu.

Eli klitorisime sürtünürken sarsıldım, bu beklenmedik bir hareketti. "Devam et," diye fısıldadı.

Bakışları artık yüzümde değil, dokunuşunun olduğu yerdeydi. Vücudunu hissetmeye ve nelerden hoşlandığını öğrenmeye çalışarak pompalamaya devam ettim. Nefeslerimiz kesilmişti. Altımızdaki su hafifçe çalkalanıyor, camlı balkonun ötesinde rüzgâr esiyordu ama burada bize dokunamıyordu. Burası sıcak ve güzeldi.

Gittikçe yaklaşmam uzun sürmedi. "Benim için gel, güzel ayım," dedi.

Daha önce sadece kelimelerle orgazm olmamıştım ama şimdi olmuş gibi hissediyordum. Sanki gerçek bir emirmiş gibi. Parmaklarını sıktım, sertçe boşaldım. Onu aynı hızda pompaladım, benimle gelmesini istedim.

Dakikalar sonra, az önce aramızda olanları hatırlatan gelme ipleri karnıma çarptı ve beni kapladı.

Başımı omzuna yasladım, derin ve sakin nefesler aldım. Kolları bana dolandı, beni yakın tuttu. O anda her şey basit geliyordu. Sanki ortada çok büyük bir para yokmuş gibi.

bizi bir arada tutuyordu. Sadece ikimiz vardık... Sanki bu gerçek bir Şeydi.

"Duş almak ister misin?" diye sordu.

"Evet."

Dışarı ıktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. Samuel ve Rachel'in daha önce bıraktıkları ıslak izlerden geçerek onu içeri kadar takip ettim. Bizi banyoya doğru götürdü ve önce o girdi. Elini bırakıp gitmesine izin verdim, ıslak olduğum için dışarı çıkıp sandalyelerden birine oturmayı planlıyordum.

Onu bıraktığımda bana baktı. "Ne yapıyorsun?" Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Duş almana izin mi veriyorum?"

"Hayır, birlikte duş alıyoruz," dedi.

Cevap vermemi beklemedi, topuğunun üzerinde döndü ve suyu amaya gitti. Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Gerçekten de insanların onun kaprislerine boyun eğeğini düşünüyordu. Bu bir kusur gibi geliyordu ama nedense bana *daha* ekici geliyordu.

Şimdi bir karar vermem gerektiğini fark ettim. Onu takip edebilirdim, ki bu muhtemelen daha fazlasına yol açacaktı, ya da geri dönüp onu yalnız başına duş almaya bırakabilirdim. Ayaklarım sanki onları kontrol edemiyormuŐum gibi beni ileriye taşıdı.

Ellery ıslak mayosunu yere bıraktı ve bana sırtının tamamını görme fırsatı verdi. Sırtının yanı sıra omuzları da çok sıkıydı. Gözlerim sıkılaŐmıŐ, dik kalçalarına doğru ilerledi. Bir erkeğin kıını düşünmek için hiç zaman ayırmamıŐtım ama ondaki bir Şey beni kendine hayran bırakmıştı. Kalçaları bile sanki mermerden kesilmiş gibi kaslıydı.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

Bakışlarım onun sırtıttığı yere doğru kaydı. Görmezden geldim ve duş kabinine girdim. Çok büyüktü, zemini ayaklarımı biraz gıdıklayan bir tür çakıllı taştan yapılmıştı. Burada altı kişilik yer varmış gibi hissetmememe rağmen, Ellery'ye döndüğümde her Şey çok daha küçük geliyordu. Onunla ilgili her Şey çok fazla yer kaplıyordu. Tavırları, yakıŐıklılıėı, dev vücudu.

Benden hoşlandığını düşünsem bile, bu gerçekten ne kadar sürebilirdi? Büyük bir kiŐiliėim yoktu. Ya da param. Sihrim vardı ama o da aynı Şey değildi. Bir Şekilde, burada olmam için bana vermeyi kabul ettiği altmış bin doları bir kenara bıraksak bile, ne kadar farklı olduğumuz meselesi hala vardı. Hayatlarımızın ne kadar farklı olduğu.

Duruladıktan sonra onunla yer değiştirdim, böylece o da aynısını yapabildi. Yerden sabun şişesini almak için eğildim ve tekrar ayağa kalkıp ona döndüğümde, gözleri sıkıca kıçımdaydı ve aleti tekrar sertleşiyordu.

"Bunu gördüm," dedim.

Kaşları çatıldı. "Sanki daha önce beni süzdüğünü fark etmedim."

"Yapmadın," dedim, kesinlikle yapmış olmasına rağmen. "Sen nasıl istersen," dedi.

Şampuanı saçlarımda köpürterek, "Sen de daha önce eğitmene kızmıştın," dedim. Nar gibi kokuyordu. Normalde narlı bir şampuan kullanırdım ama bu benimkinden çok daha lüks bir şampundu.

Alay etti.

"Yapmadım." "Ben de yaptım," dedim.

Tekrar yer değiştirdik, böylece o kendi saçını yıkayabilecek, ben de benimkini durulayabilecektim. "Ben de seni kontrol etmeye geliyordum."

"Kafasını ısırp kopararak ve ona artık hizmetlerine gerek olmadığını söyleyerek mi?" Ben sorguladım.

Yer değiştirdik, böylece o durulanırken ben de kondisyon alabilecektim. "Sana dokunma şeklini beğenmedim," dedi.

"Sadece kalkmama yardım ediyordu."

"Elleri senin kalçalarındaydı," diye ısrar etti. "Sen sadece kıskanıyordun," diye tersledim.

"Öyleyse ne olmuş?"

Girişte ikimiz de durakladık. Fayanslara çarpan suyun sesi daha önce olduğundan daha yüksek görünüyordu.

Ellery uzandı ve sabunu aldı. Ellerine biraz sabun aldı ve köpürttükten sonra kendisine doğru ilerlememi işaret etti. Ellerini kollarımın üzerinde, omuzlarımdın üzerinde, göbeğimde gezdirirken ve bu sırada meme uçlarımı okşarken vücuduyla suyun üzerime sıçramasını engelledi.

"Ne yapıyoruz biz?" Ben sordum.

İkimiz de duşu kastetmediğimi biliyorduk.

Konuşurken bana bakmadı. "Bazılarının tuhaf bir anlaşma olarak değerlendirebileceği bir durumdayız."

Alay ettim. "Bu yetersiz bir ifade."

"Ama bunun, bunu yaparken eğlenmememiz gerektiği anlamına geldiğini sanmıyorum. Belli ki burada bir çekim var. Eğer buna göre hareket edersek

her şeyi kolaylaştırır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Mantıklı geliyordu. Ondan etkilenmişim ve sürekli onunla ilgilenmek beni zorluyordu. Ama ikimiz de yetişkindik ve bu gerginliğin bir kısmını hafifletmeye yardımcı olacaktı.

Başını salladı. "Sanırım tüm bu şeyi satmaya da yardımcı olurdu. Daha samimi olsaydık."

Bu mantığa inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama hayır diyecek bir gerekçe bulamıyordum. Ve belki de bunu sistemimizden çıkarırsak, her ten fırçası bu kadar yoğun hissettirmezdi. Sonra, her şey bittiğinde, paramla yürüyüp gidebilir ve tatmin olmuş hissedebilirdim. Bu herkes için bir kazançtı.

"Katılıyorum," dedim. "En mantıklısı bu."

Elleri daha aşağılarda dolaşmaya başladı, kalçalarımın üzerinden geçti ve popomu sıkmak için geri döndü. Bu his karşısında nefesim kesildi.

"Şimdi devam etmek ister misin?"

diye sordu. Başımı salladım.

Çabucak durulanıp kurulandıktan sonra yatağa geçtik. Buraya geldiğimizden beri üzerine çıkmamışım ve çok yumuşak ve pelüştü, ki böyle bir yerde bunu beklemek gerekirdi.

Beni bacaklarımdan tutup çevirdiğinde ciyakladım, böylece yüzüstü yatağa düştüm. Dört ayak üzerinde sürünerek yönümü bulmaya çalıştım. Bir şey olmasına fırsat vermeden ellerini kalçalarıma koydu ve beni istediği pozisyona geri çekti. Kendimi etrafa savrulan bir bez bebek gibi hissediyordum ama kontrolü ele alışındaki bir şey çok seksiydi.

Yüzünü içime bastırdı ve arkamdan amımı yaladı. Yüzümü yatağa gömdüm, sesi bastırmaya çalışıyordum.

Dilini klitorisime götürmeden önce içime soktu. Yüzü tamamen vücuduma bastırılmıştı, nefesi tenimi ısıtıyordu.

Beni ıslak ve istekli bırakarak uzaklaştığında sızlandım. "Seni duymak istiyorum güzel ay," dedi. "Bana hak ettiğim tüm inlemeleri ver."

Yüzümü çevirdim, oturup ona hayır demeyi planlıyordum, ama hemen geri daldı ve ben yüksek sesle ağladım, durduramadım.

"Ben de bunu istiyordum," dedi bana karşı. Titreşimler omurgama doğru ilerledi ve tepeden tırnağa karıncalanmama neden oldu.

Beni en sevdiği şekermişim gibi yaladı ve emdi. Dili yumuşak ama sertti, tam ihtiyacım olan yere bastırıyordu.

Her seferinde.

Elimi başına götürdüm, ona bir şekilde daha yakın olmak istiyordum. Kıvrıcık, ıslak saç tellerini çektim, muhtemelen acı verici bir şekilde, ama aldırıyor gibiydi.

Birkaç vuruş daha yaptı ve dilinin üzerine boşaldım. Onu bir şekilde daha yakına çektim, daha da derinde hissettim.

Yüzüne bindikten sonra tamamen kemiksiz bir şekilde yatağa yığıldım.

Kalçamı öptü ve geri çekildi. Folyonun yırtılma sesini duyunca arkamı döndüm ve Ellery'nin dişleriyle prezervatifi yırttığını, diğer eliyle de sikini tuttuğunu gördüm.

Boyundan aşağı yuvarladı ve amımla aynı hizaya geldiğini hissettim. Girişimi okşadı ama ben bunu istemiyordum. Beni becermesini istiyordum. Ona karşı geriye yaslandım ve kendimi ona doğru bastırdım, onu yarıya kadar kılıfladım.

Ben kalçalarımı sabit tutarken o da tısladı. "Böyle yapmaya devam edersen bu iş çok çabuk bitecek."

Daha fazla geri itmeye çalıştım, kıvrınma şeklinden hoşlandım, ama çok hareketsiz kaldım. Yavaşça geri batmadan önce neredeyse tüm yolu geri çekti. Dayanılmazdı ve daha fazlasını istiyordum. Sertçe sikilmek istiyordum.

Ama bu yavaş tempoyu ayarlamaya devam etti, girip çıkmayı kolaylaştırdı, kalçalarını tam sonunda sertçe içime sokmak için kırdı. Bu hareket her seferinde g noktama çarpıyor ve içimde yavaş, yoğun bir orgazm oluşturunuyordu. Her hareketin tadını çıkarsam da, yine de daha fazlasını istiyordum.

Eli klitorisimi ovma için geldi. Başımı eğmek, gözlerimi kapamak ve gerçekten hissetmek için kendime izin vermek istedim, ama saçımdaki yumruğu hiçbir şey vermedi.

O da hızını artırdı, içime daha sert ve daha hızlı girdi, tam istediğim gibi verdi.

Boşalırken zevk vücudumdan akıp sistemime doldu. Uzun sürmüştü, öncekilerden daha yavaş gelmişti.

Kalçalarının ritminin düştüğünü ve prezervatifin içine boşalmadan önce son bir kez içime girdiğini hissettim.

O yatağa düştü, ama ben o kadar yorgundum ki hareket edemedim ve uyku beni çabucak buldu.

Ellery

NORMALDEN DAHA SICAK UYANDIM. Kokusu nar kokusu burnuma doldu. Nadiren deneyimlediğim bir şekilde oldukça hoştu.

Gözlerimi açtığımda Juniper olduğunu fark ettim, şimdi bedenime sarılmıştı. Nefesi hâlâ düzdü ve bana uyuduğunu söylüyordu. Neredeyse hiç kimseyle yatmamıştım. Yattığım tek seferde, onlar fark edemeden uyanıp gitmişim ya da o kadar sarhoştum ki, akşamdan kalmalığımı gitmeden önce dikkat edebildiğim tek şeydi.

Ama ilişkiler böyleydi. Kaçmak ya da sonradan ayrılmak diye bir şey yoktu. Garip bir durumdu. Son gerçek kız arkadaşım üniversitedeydi ve normalde kız öğrenci yurdunda kalırdı.

Ayrıca kendime bunun bir randevu olmadığını hatırlatmam gerekiyordu. Bu bir oyundu. Burada olması için ona *para ödüyordum*. Bir alışveriş üzerine kurulu bir ilişkinin yürümesine imkân yoktu. Yürümesini de istemiyordum zaten. Tüm bunların amacı bir ilişkiden kaçınmaktı. Kaygısız, rahat bir hayat istiyordum, birine bağlanmak değil.

Yine de bunu düşünürken derin bir nefes daha aldım ve onu biraz daha yakınımaya çektim.

Sadece kötü bir muhakeme olarak tanımlayabileceğim bir anda, dudaklarımı başının tepesine bastırdım. Onu öpmenin nasıl bir şey olabileceğini bir kez daha hayal ettim. Öpüşmemek konusunda çok kararlıydı. Bunda büyütülecek ne vardı anlamadım. İnsanlar her zaman öpüşür. Ben de *çok öpüşürdüm*. Öpüşmekten zevk alırdım. Onun bundan kaçınması, olması gerekenden daha büyük bir olaymış gibi hissettirdi. Ve daha çok istememe neden oldu.

Ne kadar süre öyle yattığımdan emin değildim ama Juniper sonunda hareket etmeye başladı. İlk başta hâlâ sersemlemiş bir halde içime daha da gömüldü. Hafifçe sınır tanımazken, rahatlamak için bana yaslanmış gibi görünmesi güzeldi.

Sonunda tamamen uyandı ve donuk gözlerle bana baktı.

"Günaydın ay," dedim.

Ona ne zaman böyle seslenmeye başladığımı ya da gerçekten neden böyle seslendiğimi bilmiyordum, ama kendiliğinden ağzımdan kaçma gibi bir alışkanlığı vardı.

Hafifçe doğruldu ve şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Bunu izlemek biraz komikti. Her gün benden önce kalktığı için onu böyle dağınık görmek başlı başına özel bir zevkti.

Birkaç dakika sonra uykusu geçmiş ve daha uyanık görünmeye başlamıştı. Ve yakınlığının farkındaydı.

"Günaydın," dedi, yanaklarına bir kızarıklık gelmişti. "Tuvalete gitmem gerekiyor." Bunu çok hızlı söyledi, sanki bir kaçış planına ihtiyacı varmış gibi, ama ben bir şey söyleyemeden yataktan kaydı ve banyoya doğru ilerledi. Saçlarını kıvrıcık bir topuz yapmıştı ve uyku sortu yukarı sıyrılmış, arkasının alt kıvrımını gösteriyordu.

Sikim yeniden canlandı. Bu kadınla ilgili bir şey beni her zaman heyecanlandırıyordu. Dışarı çıkmadan önce sakinleşmeye çalıştım ve oldukça yaklaştım, ama dışarı çıkar çıkmaz, sadece bir havluya sarılmış, kalçalarını göstererek ve üstte tutmak için göğüslerini birbirine sıkarak, bir kez daha işim bitti.

Yataktan kalkıp banyoya gitmeden önce bavuluna doğru ilerlemesini bekledim. Anlaşmasının fiziksel olabileceğine karar verdiğimizi biliyordum ama tek düşündüğüm şeyin bu olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Duş için hazırlanırken kıyafetlerimi çıkardım ve Juniper'in kirli kıyafetlerini yerde bıraktığını fark ettim. Uzanıp külotunu almadan önce banyoda yalnız değilmişim gibi bir an etrafıma bakındım. Parlak pembe ve arsızdı, ipeksi bir malzemeden yapılmıştı.

Onları burnuma götürdüm, kokusu hâlâ üzerlerindeydi ve bana onun tadını hatırlatıyordu. Diğer elimle sikimi kavradım, biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Aklım önceki geceye geri döndü. Dilimin etrafında nasıl kasıldığını, dar amının sikimin etrafına nasıl sarıldığını hissettim. Boşalırken vücudunun nasıl gerildiğini.

Çok seks yapmıştım ama hiçbirisi onunla olmak kadar yoğun ve ezici gelmemişti. Çıkardığı her inilti, amından damlayan her ıslaklık beni daha fazlasını arzulamaya itiyordu.

Külotu sikime getirdim ve sanki bir parçası oymuş gibi hissederek etrafına sardım. Ortasını ucumun üzerine yerleştirdim, böylece Juniper'i benim için dizlerinin üzerinde hayal ederek içeri iterken ucunda baskı vardı. Yumuşak ağzı bir kez daha etrafımı sarmıştı. Elimi saçlarında tutacak ve onu amına yaptığım gibi becerecektim. Gözyaşlarının yüzüne aktığını, normalde mükemmel olan makyajının yanaklarına bulaştığını hayal edebiliyordum.

Boğazının arkasındaymışım gibi öğretilmiş bir şekilde tutmadan önce birkaç kez daha pompaladım ve kumaşın içine sertçe boşaldım. Derin bir nefes aldım ve yanımdaki duvara yaslanarak kendimi sabitledim. Şimdi yapışkan olan kumaşı çektiğimde fındık sonrası netlik vurdu ve biraz fazla ileri gitmiş olabileceğimi fark ettim.

İç çamaşırını çöpe attım, temizlikçinin gelip o fark etmeden almasını umdum ve duşa girdim.

İkimiz de hazırlandıktan ve gün için giyindikten sonra bir kez daha pistlere çıktık. Bugün eğitmen Ken hiçbir yerde yoktu, bu yüzden ona kendim öğretebildim.

Ona mutlak temelleri öğretmişti, şimdi sadece nasıl uygulanacağını öğreniyordu. Ona dün neden düşmüş olabileceğini açıkladım ve sırt yerine öne eğilme alıştırmaları yaptık. Görünüşe göre Arthur bu sabah dışarıda değildi, ama annem siyah elmasa doğru gitmeden önce bir merhaba demek için uğradı.

Annem ailedeki gerçek uzman kayakçıydı, Arthur'la bile kıyaslandığında.

Alıştıktan sonra tavşan tepesini denemeye karar verdik, ancak oraya vardığımızda bakım için asansörleri kapatmak zorunda kaldılar. Sinir bozucu olsa da, asansörde olduğu gibi orada da sıkışıp kalmadığımıza sevindim. Juniper beklerken alttaki sıcak çikolata standına gitmemizi önerdi.

Ben tek şekerli bir kahve sipariş ettim, o ise balkabağı baharatlı latte aldı.

"Tek bir şeker paketinin bir şey yaptığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Ne?" Güldüm.

"Sadece merak ediyorum. Tek bir şekerin tadına bir şey kattığını düşünemiyorum."

"Aslında şeker acı tadı önler. Ve sadece bir tane olduğunda, şeker tadı olmaz, daha az acı siyah bırakır."

Sanki iyi bir cevap vermemi beklemiyormuş gibi bana göz kırptı. "Bana plasebo etkisi gibi geldi," diye mırıldandı.

Güldüm. "Belki, ama hoşuma gitti. Olabilecek en basit içkiyi sipariş ettiğin için de seni yargılamadım."

Omuz silkti ve içkisini yudumladı. "Ne derseniz deyin ama soğuk bir günde bir PSL'nin üstüne yoktur."

Güldüm ve yakındaki banklardan birine doğru yürürken sessizliğe gömüldük. Kayaklarımızı arka tarafa koyduktan sonra bankta biraz yakınlaştık.

"Burada dağlar gerçekten çok güzel," dedi manzaraya bakarak. Bu bölge, kış eğrelti otlarıyla kaplı beyaz uçlu dağlarla çevrili bir vadideydi.

"Evet, öyle. O kadar uzun zamandır buraya geliyoruz ki, sanırım unuttum." "Ne kadar zamandır?" diye sordu.

"Kendimi bildim bileli. Yapmadığım tek zaman modellik yaptığım zamandı."

Güldü. "Hala inanamıyorum. Sana. Bir model."

Kaşlarını kaldırdım. "Sana manken gibi görünmüyor muyum?"

"Tabii ki biliyorsun," dedi. Gözlükleriyle kapatmış olsa da gözlerini devirdiğini hissettim. "Ama bilmiyorum, mankenler bana hep çok ciddi görünürdü ve sen çok... ciddi değilsin."

Kaşlarım çatıldı. "Ciddi olabilirim," dedim.

"Eminim *yapabilirsin* ama bu senin kişiliğin değil. Ayrıca kırıncı olsa bile her zaman doğruyu söylüyorsunuz. Bunun modellik kariyerinde iyi sonuç vereceğini düşünemiyorum."

Bu konuda tam on ikiden vurmuştu. Benimle çalışmak istemeyen pek çok menajer vardı çünkü gülümseme ve kafa sallama konusunda hiç iyi değildim. İşi bırakmamın nedenlerinden biri de buydu. Bu ve bunun herkesi işimden uzaklaştıracığını umuyordum. Görünüşe göre bu da işe yaramadı.

Söyledikleri beni daha çok şaşırttı. Çoğu insan benim bir pislik olduğumu düşünürdü ve aslında öyleydim de. Fikirlerimi bariz bir dürüstlük ya da kişiliğimi aptalca olarak tanımlamazdım. Belki kaygısız. Ama o beni benden farklı bir gözle görüyordu ve ben bundan nefret etmiyordum.

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Kaşlarını çatı. "Peki ya ben?"

Omuz silktim. "Bir yazılım mühendisine benzemiyorsun," dedim.

"Değilim," diye onayladı. "Yani, pek sayılmaz. Biraz biliyorum." "O zaman nasıl bir uygulama geliştiriyorsun?" diye sordum.

"Oda arkadaşım Casey ve ben üniversiteden beri bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Sadece işlerimizi bırakıp gerçekten faaliyete geçecek kadar yatırım yapamadık."

"Peki sen ne iş yapıyorsun?"

"Fikir kızı," dedi sırtarak. "Ve proje yönetimi. Ve sanırım ağ uzmanı."

"Bu çok fazla," dedim.

"Öyle, ama Casey gerçek bir dahi. Kodunu ve ma-" diye kekeledi. "Yapay zeka sayesinde e-postalarınızdan ya da telefon görüşmelerinizden her şeyi takip edebiliyor."

"Bu etkileyici, ancak katkılarınızı göz ardı edemezsiniz. Ürünü o yaratmış olsa da, bu işin sadece yarısı. Sonra yatırımcı bulmak, işi devam ettirmek, işe almak, yönetmek, ağ kurmak var. Bir iş için çok şey gerekiyor ve görünen o ki bunların yükünü siz omuzluyorsunuz."

Gözleri biraz nemlendi. Yanlış bir şey söylediğimi düşündüm ama başını salladı. "Haklısın. Teşekkür ederim. Sanırım o olmasaydı hiçbir şeyimiz olmayacakmış gibi hissediyorum. Ama ben olmasaydım Casey bunu tek başına yapamazdı. O harika biri ama en iyi zamanlarında bile biraz düzensiz."

Gülümsedim. "Anlıyorum. Bana hep düzensiz olduğum söylenir."

Ve geç kaldım.

Ve dikkatim dağıldı. Ama bunların hepsini eklemedim.

"Herkesin güçlü yönleri vardır" dedi. "Zamanında gelme ve düzenli kalma konusunda gerçekten iyiyim ama çoklu görevler konusunda berbatım. Bir insanın aynı anda birden fazla işle nasıl başa çıkabildiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu konuda iyiyimdir. Üniversitedeyken bazen bir çekim için uçmam gerekirdi, bu yüzden sette çok fazla ders izlerdim." Herkes aynı anda hem ders dinleyip hem de çekim notlarını okuyabildiğim ve ikisini de özümseyebildiğim için sihirli olduğumu düşünürdü ama beynim her zaman böyle şeyler yapmama izin verdi."

"Kulağa büyü geliyor," dedi.

Ses tonunda tam olarak anlayamadığım bir mizah vardı. Ama söyledikleri doğrudu. İyi olduğumuz farklı şeyler vardı ama bu birimizi doğru ya da yanlış yapmıyordu. Sadece farklıydı.

"İçkim çoktan soğudu," diye yorumladım dalgınca, içkimi evirip çevirerek.

"İşte," dedi ellerini uzatarak. "Sıcak ellerim var."

Bardağı ona uzattım ve bir şeyler mırıldandığına yemin edebilirim ama yakalayamadım.

Birkaç dakika sonra geri verdi. "Şimdi biraz daha iyi olmalı."

Geri götürdüm ve bir yudum alınca şaşırdım. Sıcak değildi ama soğuk da değildi. "Vay canına, gerçekten sıcakmıssın."

"Bu özel bir yetenek." Gözleri yanımda dolaştı. "Hey, sanırım asansör yeniden hareket ediyor," dedi, hareket halindeki asansörü işaret ederek.

"Oradan çıkalım mı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Seni pistlerde yok edeceğim," dedi kendinden emin bir şekilde.

Güldüm. "Göreceğiz."

Ardıç

Aslında yamaçlara hakim **olamadım**. Tavşan tepesini geçip yeşil yamaçlardan birine çıkabildim ama orada düştüm. Ellery ise kibardı ve sadece biraz güldü ama ben de güldüm.

İşimiz bittikten sonra odaya yerleşmeden önce kulübede öğle yemeği yedik. Sakin bir akşam geçirmeyi planlamıştık. Duştan yeni çıkmıştım ve biri kapıyı çaldığında makyaj masasının yanında ıslak saçlarımı tarıyordum. Ellery açtı ve gelen Arthur'du. Yüzünde her zamanki soğuk ifadesi vardı.

"Ne var ne yok?" Ellery, Arthur'un içeri girmesine izin vererek sordu.

"İkiniz yemeğe çıkmak ister misiniz diye soracaktım?" diye sordu.

"Seninle mi?" Ellery kaşlarını çatarak sordu.

Arthur gözlerini devirdi. "Hayır. Birlikte. Tiffany her yıl yaptığımız gibi Selina'lara gitmeyi planlamıştı ama Tiffany kendini pek iyi hissetmiyor ve biz de rezervasyonu boşa harcamak istemiyoruz. Sam ve Rachel'a isteyip istemediklerini soracaktım, çünkü Sam hep gitmekten bahsederdi. Ama kapılarına gittiğimde... şey..." diye devam etti, yüzü pembeleşmişti. "Kardeşinden duymak istemeyeceğin bazı şeyler var diyelim."

Ellery titredi ama ben gülüşümü elimle örtmek zorunda kaldım. "Emin misin?" Ellery sordu. "Bunları bir yıl öncesinden yapman gerektiğini biliyorum."

Gözlerim büyüdü. "Bir yıl mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet, buna hazır değil. Biraz ekmek getirebilirsen harika olur."

"Elbette, gidebiliriz, değil mi?" Ellery bana sordu.

"Rezervasyon için bir yıl beklemeniz gerekiyorsa, kulağa harika geliyor."

"Öyle," dedi Arthur, sesi biraz hüzünlü çıkıyordu. "Her neyse, benim adıma kayıtlı, geleceğinizi haber veririm. Rezervasyon saat yedide."

"Teşekkürler."

Başını salladı ve gitti.

Ellery yatağa uzanmış, telefonunu kontrol ediyordu.

"Banyoyu kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Devam et."

Makyaj çantamı, elbisemi ve içine koyduğum küçük bir şeyi alıp banyoya yöneldim.

Hâlâ orada oturduğunu fark edince durakladım. "Ellery," dedim.

Başını kaldırıp bana baktı.

"Kaba olmak istemem ama hazırlanmak için vaktin var mı? Eğer hava güzelse muhtemelen güzel giyinmek ve saçınızı yapmak istersiniz. Bu da en az yirmi dakikanı alır. Yol da bir yirmi dakika daha sürer. Yani yola çıkmadan önce hazırlanmak için sadece otuz dakikamız var."

Sanki kendi hesabını yapıyormuş gibi bana göz kırptı. "O zaman on dakika oturup sonra kalkabilirim."

Dudağımı çiğnedim. "Neden önce hazırlanmıyorsun? Böylece hazır olacağını bilirsin ve sonrasında rahatlayabilirsin."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Banyo kapısına yapışmışım, iri gövdesi üzerime geliyordu. "Beni zamanında yetiştirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Sorma şekli biraz şehvetliydi ama aynı zamanda çok samimi bir yanı da vardı.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedim. "Ailemdeki herkes, ben onlara işleri bu şekilde parçalara ayırana kadar kronik olarak geç kalıyordu. Uygulamaya bu kadar yoğun bir proje yönetimi eklememizin nedenlerinden biri de bu; işlerin ne kadar zaman alacağını gerçekten anlamak ve bunu gerçekçi bir zaman çizelgesine oturtmak."

Şimdi saçmalıyordum ama hepsi doğrudu. Görünüşe göre Ellery bir şeylere bilerek geç kalmıyordu, ama diğerleri gibi o da işlerin ne kadar zaman alabileceğinin farkında değildi.

"Minnettarım," dedi. "Sen banyodayken ben de hazırlanayım."

Başımı salladım ve kapının arkasına geçerek arkamdan kapattım.

Saçımı kurutmak ve yüzümü tamamen temizlemek için zamanım yoktu.

Sihrimi çağırmadan önce kapının kilitli olduğundan emin oldum ve saçlarımın daha hızlı kurumasına yardımcı olmak için odanın etrafında güçlü bir rüzgâr estirdim. O hareket ettikçe ben de yüzümü düzelttim, saçlarım neredeyse kendi kendine kuruyacağı için böyle bir gecede yüzümü tamamen kapatmaya karar verdim.

Elbisemi açtım ve ortasında ne olduğuna baktım. Kraliyet moru iç çamaşırı takımıydı. Alt kısmı ekstra dantelli ve göğüs dekoltesi boyunca uzanan askıları olan mor bir sütyen ve ona uygun dantelli bir tangaydı.

Neden elime aldığımı bilmiyordum. Bu bir randevu değildi. Sırf güzel bir akşam yemeğine gidiyoruz diye takılmayacaktık. Ve bunun için onun en sevdiği renk olduğunu bildiğim bir şeyi giymeme kesinlikle gerek yoktu. Ama yine de giymiştim işte.

Elbisemi çekerken kapının şangırdadığını ve aniden açıldığını duydum. Kelimeleri söyledim ve rüzgâr durdu.

Ellery'nin saçlarının arasından küçük bir esintinin geçtiğini gördüm ama hiçbir şey söylemiyor gibiydi. "Hey, seni aradığım ve cevap vermediğin için üzgünüm, endişelenmeye başlamıştım. Neredeyse hazır mısın?"

Elbisemin önünü tutmuş, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. *O görmedi. Göremezdi de. Görseydi, çıldırırdı.*

Büyü yaparken yakalandığım tek zaman lisedeydi. Çıktığım bir çocuk ben büyü yaparken içeri girdi ve kendini kaybetti. Bana aşağılayıcı bir şekilde cadı dedi ve annemin o zamandan beri beni terapide başa çıkmaya zorladığı diğer birçok şey.

Annem onun bu olayla ilgili hafızasını silmeyi başardı, böylece taşınmamıza gerek kalmadı. Annem benden çok daha güçlü bir cadıydı, çünkü her iki ebeveyni de büyü kullanıcısıydı.

O zamandan beri çok dikkatli davranıyordum ama Ellery'nin yanında rahat davranmaya başlamıştım ki bunu göze alamazdım.

"Özür dilerim," dedim. "Saç kurutma makinesinin sesi çok yüksekti."

Beni bu konuda sorgulamadan başını salladı. "Tamam, pardon. Elbisen için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Lütfen."

Döndüm ve yaklaştığını duymaktan çok hissettim. Bazı nedenlerden dolayı, her zaman onun farkındaymışım gibi görünüyordu. Küçük bedenime dokundu.

Sırtımı, gergin tutmak için altından tuttum ve fermuarı yukarıya doğru çektim.

Beni bıraktı ve ben de ona döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

Sade siyah bir elbise tercih etmişim. Sağ kalçamda bir büzgü ve uyluğumun ortasına kadar uzanan bir yırtmaçla vücudumu sarıyordu. Bilezikle birlikte küpelerimi de takmışım. Gerçekten çok güzel bir takımdı.

"Mükemmel görünüyorsun," dedi.

Bununla ilgili bir şey beni derinden ısıttı. "Teşekkür ederim. Sen de oldukça mükemmel görünüyorsun," dedim.

Gıcır gıcır, siyah bir takım elbise, siyah bir atlet ve siyah bir kravat giymişti. Tüm siyahlar sevimsiz görünebilirdi ama o her zaman olduğu gibi temiz kesimli ve derli toplu görünüyordu.

"Gitmeliyiz," dedi.

"Tamam." Çantamı aldım ve onu arabaya kadar takip ettim.

Gece şehre baktığımızda nefesim kesildi. Tamamen Noel ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Bir ev şeker kamışı sokağına benziyordu, her yerde kırmızı ve beyaz çizgiler vardı. Çiçekçinin vitrininin her yerinde ışıltılı çiçekler vardı. Bir diğerinin her yerinde hareketli gökkuşakları vardı. Gerçekten çok güzeldi.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," dedi Ellery. "Seni daha önce getirmek istiyordum ama görünüşe göre bu gece mükemmel bir geceydi."

"Gerçekten de öyle." Hava palto giyecek kadar serindi ama rahatsız edecek kadar da soğuk değildi.

Hemen ardından restoranın önüne geldik. Çılgın ışıklar yoktu, girişteki iki sütunun üzerinde daha geleneksel bir beyaz spiral vardı. Beyaz bir binaydı ve tepesinde siyah, el yazısı ile yazılmış basit bir 'Selina's' yazısı vardı.

Kapım açıldı ve Ellery'nin çoktan gelip arabadan inmeme yardım ettiğini fark etmemiştim. Elini tuttum ve dışarı çıktım. Elimi tuttu ve bizi içeri götürdü.

İçerisi de beklediğim gibi değildi. Kesinlikle şıktı, ama küçük ve samimiydi, her masa doluydu.

"Hoş geldiniz Bay Scott," dedi ev sahibi. "Kardeşiniz geleceğinizi söylemişti."

Ellery başıyla onayladı. "Evet, son anda iptal etmek zorunda kaldılar ama onlara ekmek sözü verdim."

Ev sahibi gülümsedi. "Bunu sağlayacağımızdan emin olabilirsiniz."

Restoranın yan tarafına götürüldüğümüzde kafam karıştı ama nerede olduğumuzu gördüğümde nefesim kesildi. Büyük, şeffaf bir iglo ve arasında iki kişilik tek bir masa vardı. Üstünü kaplayan yumuşak peri ışıkları tüm alanı hafif bir parıltıyla yıkıyordu. Masanın ortasında uzun, titrek bir mumla birlikte Atatürk çiçeği dizilmişti.

Oturduk ve bize menülerimizi uzattı. "Garsonunuz birazdan burada olacak," dedi ve içeri çekildi.

"Bu rezervasyonu neden bir yıl öncesinden yapmaları gerektiğini anlıyor musun?" Ellery sordu.

Başımı salladım. "Çok güzel."

"Öyle. Yine de neden buraya geldiklerini anlamıyorum."

"Neden?"

Omuz silkti. "Evlilikleri bir nevi işlerini birleştirmek için başladı ve aslında birbirlerinden hoşlanıyor gibi görünmüyorlar."

Onları birlikte gördüğüm birkaç zamanı hatırlamaya çalıştım. Samuel ve Rachel kadar sevgi dolu olmasalar da birbirlerinin farkında gibiydiler. Ve Samuel ona baktığında, orada kesinlikle bir ilgi vardı.

"Emin değilim. Onları tanımıyorum ama ciddi olduklarını görebiliyorum."

Ellery omuz silkti. "Sadece bu şekilde evlenmek istemediğimi biliyorum."

"Bu adil. Ama bazen böyle şeyler işe yarar."

"Bu doğru," dedi, ama aynı fikirdeymiş gibi görünmüyordu.

Garson geldi ve Ellery sevebileceğimi düşündüğü bir şişe beyaz şarap sipariş etti. Ne istediğime karar vermeye çalışarak menüyü inceledim. Hepsi güzel görünüyordu. Menüde her türlü makarnanın olduğu bir İtalyan mekanıydı.

Ben tagliatelle, Ellery ise gnocchi sipariş etti. Bir süre hiçbir şey yokmuş gibi hissettiren ve aynı zamanda her şey hakkında sohbet ettik. En sevdiğimiz çocukluk çizgi filmini, şehirdeki favori pizzacıyı ve yapboz küplerine olan garip benzer ilgimizi paylaştık.

Yemeğimizi yerken, "Evde koca bir koleksiyonum var," dedi. "Bu hakkında çok konuştuğum bir şey değil. Bir küpü hızlıca yapabiliyor olmak çoğu insan için havalı bir şey ama bütün bir koleksiyona sahip olmak insanları ürkütebilir."

"Bence bu çok havalı," dedim. "Koleksiyonum yok ama annemde birkaç tane var. Çok iyidim, bunu yapabilirdim"

gözlerim bağlıydı. Tüm renkleri sıraya dizmek beynimi mutlu eden bir şeydi."

"Kıpırdanmayı seviyorum," dedi. "Ve tıkırdayan plastik sesi."

"Hiç kimse tıkırtı sesini takdir etmez!" diye haykırdım.

Yedik, içtik ve güldük. Bunun gerçekten ne kadar sahte olduğuna dair tüm düşünceler pencereden dışarı çıktı. Burada, gerçek insanların yaptığı gibi birbirini tanımaya çalışan iki kişiydik. Bunu biraz tersten yapmış olsak da, yine de büyülydü.

Garson hesabı almaya geldiğinde Ellery, "Çok eğleniyorum," diye yorum yaptı.

"Ben de öyle," dedim. Ellery'yle bu kadar çok ortak nokta bulabileceğimizi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Eli masanın üzerinden uzandı ve benimkini kavradı. Başparmağı parmak eklemlerimi sıyırarak kollarımda tüylerimi diken diken etti. "Bundan sonra tatlı ister misin?" diye sordu.

"Kulağa harika geliyor."

Ekmek poşetiyle birlikte kartı da geri geldi ve oradan ayrıldık. Bana birkaç blok ötedeki güzel bir fırına yürüyebileceğimizi söyledi, biz de şapkalarımızı, paltolarımızı ve eldivenlerimizi giyip dışarı çıktık. Yürürken ışıklar daha da güzeldi. Tüm kasaba gerçekten de ışıklarla parlıyor gibiydi.

The Over Bake, kapılarını kaplayan ışıkları ve pasta vitrinlerine serpiştirilmiş çelenkleriyle küçük bir fırındı. Her şey harika görünüyordu, ne seçeceğimden emin değildim.

"İstersen birden fazla alabiliriz," dedi neredeyse aklımı okuyarak. "Ben de sadece birini seçemem."

İnternette gördüğüm kurabiye hamurlu kruvasanlardan, birkaç kek ve bir dizi elmalı tereyağlı makaron aldık.

Makaronlarla başladık, kasabada yürürken onları yedik. El ele tutuştuk, çantalar ellerimizin arasında duruyordu, böylece ikramları diğer elimizle yiyebiliyorduk.

"Tanrım, bunlar çok güzel," dedim.

Ağzına bir tane daha atarken "Burası en iyisi" diye onayladı.

Kalan ikramları ve ekmekleri arabaya bıraktık ve gezintimize devam etmeye karar verdik. Bunun için o kadar mükemmel bir geceydi ki, geri dönmek israf olurdu.

Ellery bizi bir tepeden aşağıya, küçük bir parka benzeyen bir yere götürdü. Fazla bir şey yoktu ve çoğunlukla karla kaplıydı, ama ortada ışıklarla süslenmiş güzel bir çardak fark ettim.

Karla kaplı bankı temizledi ve oturduk. Hava çok soğuktu ama aramızdaki elektriğe odaklandığım için fark etmedim bile.

Eli hâlâ benimkindeydi, eldivenlerimiz keçe gibi dokusuyla neredeyse birbirine yapışlıyordu.

"Her şeyin bir nedeni olduğunu düşündüğün oldu mu hiç?"

diye sordu. "Ne tür şeylerin?" Ben de sordum.

Omuz silkti. "Herhangi bir şey."

Cevabımı düşündüm. Cadılar genellikle her şeyin bir dengesi olduğuna inanırdı. Doğa simetriyi severdi ve bunu korumak için elinden gelen her şeyi yapardı. Bu yüzden büyü sonsuz ya da her şeye muktedir değildi.

"Olabilir. Bence her şey denge gerektirir."

Sonra bana döndü. "Sence buraya gelmemizin bir nedeni var mı?" diye sordu.

Aptalca bir soru gibi gelmişti ama ciddi görünüyordu.

"Sebebi kameraya yakalanan bir ilişki mi?" diye sordum. Başını salladı. "Hayır... Sanki... tanışmamız kaderimizde varmış gibi."

"Sana söyleyemem," dedim.

Üstümüzü işaret etti. Bakışlarını, çardağın ortasından sarkan ökse otuna kadar takip ettim.

Ellery şimdi daha da yakındı, sadece birkaç santim ötedeydi. "Sence sonumuz burada mı olmalıydı? Böyle mi?" diye sordu.

Bu sorunun şu anda ayıramadığım katmanları vardı. Şu anda onları ayırmak *istemiyordum*. Ona inanmak istedim.

"Belki," dedim, sesim hafifçe titriyordu.

Daha da yakına eğildi. Sıcaklığı alanımı işgal ediyordu. Zengin kolonyası ciğerlerimi doldurdu.

"Eğer öyle düşünmüyorsan, söyle bana."

Gerçekte ne söylediğini biliyordum. Eğer geri çekilmesini isteseydim, çekilirdi.

"Sanırım öyle," dedim sonunda.

İlk kimin eğildiğinden emin değildim ama dudaklarımız birbirine değdiğinde sanki dünya dönmeyi bıraktı. Her şey etrafımızda sarkan buz sarkıtları gibi donmuştu.

Ellery

TADI düşündüğüm kadar güzeldi.

Sanki bu öpücük beynimin orada olduğunu bilmediğim bir bölümünün kilidini açmıştı. Onu tekrar öptüm, sonra tekrar, ikimiz de birbirimizden uzaklaşmıyorduk.

Dilimi dudaklarında gezdirdim, beni içeri almasını bekliyordum. Bana açıldı ve onu daha fazla keşfetmeme izin verdi. Juniper Thistlerose'un her parçasını öğrenmek istiyordum. Onu harekete geçiren her şeyi öğrenmek istiyordum. Onu öpmek, yıllarca mahrum kaldıktan sonra temiz hava solumak gibiydi. Sanki ökseotunun büyüsi işini yapmış ve bizi bu yere birlikte getirmişti.

Yediğimiz makaronlar gibi tatlı ve meyveli bir tadı vardı ve onu bütün olarak yemek istedim.

Juniper ben daha hazır olmadan nefes nefese çekildi. Öpüşmeyi her zaman *sevmiş* olmama rağmen, onu öpmeyi daha çok seviyordum.

Derin nefesler alarak alnını benimkine yasladı. Dengesini bulmasına izin verdim. Nasıl hissettiğini anlıyordum. Sanki dünya farklı bir şekilde dönüyordu ve ben bunu hissedebiliyordum.

"Geri dönmek ister misin?"

diye sordum. "Evet."

Otel odasına geri adım atar atmaz birbirimize sarıldık. Parmaklarımız birbirimizin saçlarına dolanmıştı. Öpüşmeler o kadar yoğundu ki bir keresinde dişlerimiz birbirine çarptı, bu da ikimizi de güldürdü. Onu kapının yanındaki duvara bastırdım, daha fazla ilerleyemedim.

Ellerimi bacaklarının altına kaydurdım ve kaldırdım, kalçalarını ortama sardım ve onu kendime doğru çektim. Onu daha fazla hissetmeye ihtiyacım vardı. Ağzım onunkine yapışık kaldı ve elimi memesinin üzerinde gezdirdim. Sütyenle gizlenmişti ama kumaşın altındaki piercingleri zar zor hissedebiliyordum.

Boynunu öpmek için geri çekildiğimde, "Sana bir sürprizim var" dedi.

"Bekleyebilir mi?" diye sordum. "İstemediğimden değil, ama şu anda seninle çok daha fazla ilgileniyorum."

Kahkahası odanın içinde çınladı ve ruhumu delip geçti. "İnan bana, şimdi isteyeceksin."

Onu yere bırakmadan önce bir kez daha öptüm. Vücudunun üzerinden kayarak azgın uzunluğumu sıyırdı.

Döndü ve saçlarını oynattı. "Fermuarımı aç."

İtaat ettim, fermuarı tekrar aşağı çektim. Bir askıyı indirdi, sonra diğerini, ta ki önü tamamen açılana kadar. İşte o zaman sırtından görünen mor askıları fark ettim.

Dar giysiyi aşağı doğru salladı ve içinden çıkmadan önce yerde göllenmesine izin verdi. Döndüğünde koyu mor bir takım giydiğini fark ettim. Sütyenin askıları göğüslerinin üzerinde kıvrılıyordu ve tangası hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmıyordu.

"Mor kasıtlı mıydı?" Parmağımı ipek kayışlardan birinin üzerinde gezdirirken sordum.

Başını salladı.

"Benim için mi?"

Tekrar başını salladı.

Bu önceden planlanmıştı. Bunu *paketlemiş*.

Elimi dantelin üzerinde gezdirdim ve ne kadar yumuşak olduğunu hissettim. Her zaman kadere inanan biri olmasam da, bu konuda bir şeyler doğru geliyordu. Buraya gelmek kaçınılmazdı.

Parmaklarımdan biri göğüs dekoltesindeki askının üzerinde gezindi. Derin iç çekişiyle birlikte hareket ettiler.

Tek bir adım geri attım. "Benim için dön."

Utangaç görünüyordu ama bir adım attı. Saçları sallanıyor, nar kokusunu etrafa yayıyordu. Kayışın şimdi kalçasının yanakları arasında kaybolduğunu görebiliyordum. Kaybolduğu yerin hemen üzerinde bir kelebek deseni vardı.

Onu tam olarak görmek, kızarmış teni kraliyet moru iç çamaşırına karşı içimde bir şeyler kopardı. Kıyafetlerimi çıkarıp

Rekor hızdaymış gibi hissettiriyordu. Sonra onun üzerindeydim - onu duvara doğru itiyor, vücudunun ulaşabildiğim her santimine dokunuyordum.

Sikim külotunun kumaşına baskı yaparak bana bu sabah olanları hatırlattı.

Elimi yanağına koydum. Bu gece her zamankinden daha fazla makyaj yapmıştı ve doğal haliyle de bir o kadar güzel görünmesine rağmen, harcadığı ekstra çabaya hayranlık duyuyor ve onu bir o kadar güzel buluyordum. Her şeyi lekeleme potansiyeli beni heyecanlandırıyordu. Benim için mahvolduğunu görmek onu daha da çok istememe neden oluyordu.

Beni istediğini söyleyen o boğucu gözlerle bana bakıyordu. Nedenini anlayamıyordum. Ben playboydum ve ailemin içine etmiştim. Ama o buradaydı, ayımı ve yıldızlarımı gökyüzüne asmıştı.

Aşağı baktığımda ve onu gördüğümde içimde bir şeyler değişti. O anda, daha önce olan her şey yok olmuş gibi göründü ve ikimiz ileriye doğru hareket ettik. Daha fazlası için bir potansiyel. Gerçek bir şey.

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Aslında söyleyemediğim her şeyi bu öpücükle aktarmaya çalışıyordum. Bu kez öpücüğü derinleştirdi, dillerimiz birbirine karıştı. Zevklerimiz sadece bize ait olan bir şeyde birleşti.

Ellerimi bir kez daha kalçalarının altına bastırdım ve dudaklarımız birbirini hiç bırakmadan onu kaldırdım. Daha sonra yatağa doğru yürüdüm, onu yatırdım ve üstüne süründüm.

Vücudunu yukarı kaldırarak bana daha da yaklaştı. Ellerim sırtından aşağıya inerek sütyenini çözdü, kollarından aşağıya çekip çıkardı ve çok etkilendiğim o muhteşem göğüslerini ortaya çıkardı.

Piercinglerinin metali teninde parlıyordu. Başparmağımı üzerinde gezdirdim. "Bunu ne zaman yaptırdın?" Dalgınca sordum.

"Üniversitedeyken," dedi. "Casey ve ben birlikte gittik ve o göbek deliğini deldirdi. Ben biraz daha heyecan verici bir şey istedim."

Dilim onlardan birinin üzerinde gezindi. "Bence bunlar çok heyecan verici."

Hepsini ağızma aldım ve diğer elimle çubuğu çekiştirdim. Normalde çekeceğimden biraz daha sert çektim ve onun tepkisini izledim. Haykırdı ama başımı sıkıca tuttu, saçımı biraz çekti. Acı en hoş şekilde sikime vurdu.

Karşımdakine de aynı muameleyi yaptım, üzerini yalayarak çekmenin acısını dindirdim.

O zaman onunla sadece oynamak istediğim ilk geceki gibi alay etmek yoktu. Onu kendime açtım ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim. Benim için çoktan ıslanmıştı. Benim için o kadar hazır ki, uyarılması tangasını ıslatmış, tadını yoğunlaştırmıştı.

Onu yırtıp bacaklarından indirdim ve parlayan amını benim için hazır bıraktım. Klitorisi dolgun ve çok güzel pembeydi. Vücudunun her parçası benim için yaratılmıştı. Eğildim, kalçalarını kavradım ve yüzüme yaklaştırdım, onu biraz omuzlarına yaslanmış halde bıraktım. Ağırlığının çoğunu kollarımla tuttum, böylece ben ona ziyafet çekerken zorlanmasına gerek kalmadı.

Ağzımın tamamını onun üzerine sardım, aynı anda her yerini tatmak istiyordum. Dilim onun sevdiği gibi klitorisinin etrafında dolanıyordu. Vücudunu inceledim, aramızdaki bu sessiz dili ezberledim, hepsi ona daha fazla zevk vermek içindi.

İnlemeleri odayı doldurdu, kolları başının yanındaydı ve saçları beyaz yatağın üzerine yayılmıştı.

Dilimle amını sikerek daracık deliğini yumuşattım. Sonra parmağıma tükürdüm ve arka tarafında gezdirdim. Bir an için irkilmiş görünüyordu ama ben onu hafifçe dürtmeye başlayıp gevşetirken hiçbir şey söylemedi. Bir gün onu oradan becermek istiyordum ama bu başka bir zamana kalmıştı. Yine de onu orada çalıştırdım.

Kısa süre sonra dilimin yaptıklarına o kadar dalmıştı ki, her türlü endişe bir kez daha zevkle dolup taşan yüzünü terk etti. Hiçbir zaman partnerimin zevk almasından haz duyan biri olmamıştım. Her zaman onların da iyi vakit geçirmesini sağlardım ama bu hiçbir zaman kişisel olarak tatmin edici gelmemişti. Ama onun vücudunun gerildiğini ve amının etrafımda sıkılaştığını her hissettiğimde, sadece görsel olarak bile boşalmak istiyordum.

Orgazmı boyunca onu yaladım, ta ki titremesi durup kemiksiz kalana kadar.

Sonra bacaklarını indirdim ve vücuduna geri süründüm, dudaklarıyla buluşana kadar tüm yolu öptüm. Üzerimde kendini tatmasına izin verdim. Ona yaptığım şeyi tatmasını istiyordum.

Sikimi birkaç kez salladım, çoğunlukla henüz boşalmamak için sıkıyordum.

Parmağımı dudaklarında gezdirdim, rujunu sürdüm ve biraz bulaştırdım. "Seni burada becerebilir miyim?" diye sordum.

Ağzını benim için açtı ve parmaklarımı ağzına aldı, dilini sikim gibi parmaklarımın etrafında döndürdü. Biraz emiş ekledi ve ben bu his karşısında inledim. Parmak uçlarım hiç bu kadar hassas olmamıştı.

Vücudunu yukarı kaldırdım, böylece sikim göğüslerinin arasına yerleştirildi ve üzerlerine tükürerek onları birlikte yağladım. Onları bir arada tuttum ve kendimi sıcak, yumuşak cildin arasında çalıştırmaya başladım.

Boynunu yukarı doğru eğdi ve ucunu ağzına aldı, dilini sünet derimin kenarında dolaştırarak gözlerimi başımın arkasına çevirmeme neden oldu.

"Kendini çok iyi hissediyorsun," dedim ağır nefesler arasında. Ciddi bir şekilde sikişmeye başladım, göğüslerini biraz daha sıkıca birbirine bastırdım ve gittikçe ağzına daha fazla battım.

Omuriliğimin alt kısmının karıncalandığını hissedebiliyordum ve bu bana boşalacağımı söylüyordu.

"Boşalacağım," diye nefes aldım. "Çekmemi ister misin?"

Başını salladı, beni daha da aşağı çekti. Lanet olsun, bu kıza. Göğüslerini indirdim ve ağzına daha da eğilerek sikimi almasına izin verdim. Boğazının arkasına ulaşmadan önce yarısını aldı.

"Durmamı istiyorsan kalçama vur," dedim ona. "Anladın mı?"

Başını salladı.

Saçlarını kavradım ve neredeyse tamamım içine girene kadar boğazının arkasını geçerek aşağıya doğru indim. Tıpkı daha önce hayal ettiğim gibiydi. Makyajı yüzünden akıyordu ve ruju sikime bulaşmıştı.

Tekrar içeri dalmadan önce birkaç derin nefes almasına izin vermek için tamamen dışarı çektim ve onu benimle daha da doldurdum.

Bunu birkaç kez daha yaptım, son bir kez daha batmadan ve boğazının arkasından aşağı inmeden önce sıcak ıslaklığının tadını çıkardım. Etrafımda yutkundum, hepsini aldı, ben boşalana kadar beni sağdı.

Çekildiğimde, bir dizi tükürük ve sperm ortada çekildi, düşmeden önce bizi bir an daha bağlı tuttu.

Sikimi temizlemek için yataktan zıpladım ve Juniper'i bıraktığım yerde yatarken buldum.

Yatakta ona katıldım, yanına yanlamasına uzandım. Yatak o kadar genişti ki iki yanından düşmeden yanına uzanabiliyordum.

Ardıç

Nefesim hâlâ ağırlaşmıştı, **orada öylece kalakaldım**. Misk kokulu tadı hâlâ dilimin üzerindeydi. Yüzüm gözyaşlarımdan yapış yapış olmuştu ve kendimi tamamen doymuş hissediyordum.

Ellery bizi birbirimize bakacak şekilde ayarladı, sonra dudaklarını bir kez daha benimkilere yaklaştırdı. Onu öpmek her zaman düşündüğüm kadar muhteşemdi. Dudakları yumuşak ama sertti, öpüştüğümüzde kontrolü ele alıyor ve bana müthiş bir sürüş yaşıtıyordu.

Dili tıpkı vücudumun geri kalanında yaptığı gibi ağzımı da keşfetti. Tatlarımızın birleşimi, şimdiye kadar deneyimlediğim en erotik şeylerden biriydi.

Bu geceyle ilgili bir şey her şeyi değiştirdi. Şu anda gerçekten düşünmek için fazla bunaltıcıydı ama hissettiklerim dış görünüşle ilgili olmaktan çıkıp gerçek olmaya başlamıştı. Yarın muhtemelen bununla yüzleşmem gerekecekti ama bu gece değil.

Bu gece sadece arzularımızın peşinden gidiyorduk. Çekip gittiğinde nefesim kesilmişti.

"Yine sertleşmişsin," dedim uzunluğunun dokunduğumuz yerde genişlediğini hissederken.

"Biliyorum," dedi. Parmağını saçlarımin arasında dolaştırdı. Şampuanımın kokusunun aramızda dolaştığı nazik bir dokunuştı bu. "Senin yanındayken bu çok kolay oluyor."

Kalbim çırpındı. Ellery gerçekten aklından ne geçiyorsa söylerdi. Her ne kadar ben onun dünyasında yaşamam da.

istemedikleri şeyler, onun bariz dürüstlüğüyle ilgili bir şey çok ferahlatıcıydı.

"Her kıza böyle sataşır mısın?" Ben sordum.

Elimin tersini dudaklarına götürdü ve oraya nazıkçe bir öpücük kondurdu. "Hayır. Sadece sen."

Kalbim o kadar çılgınca atıyordu ki göğsümden fırlayacağından emindim. Bunu duyabildiğinden emindim. Sanki ben de onunkini duyuyordum. O anda kendimi ona o kadar bağlı hissediyordum ki, sanki bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket ediyordu.

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım," dedim.

Ellery gerçekten türünün tek örneği idi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kıramadığım biriydi ve bu hoşuma gidiyordu. Ona gösterdiğim her tavra o da aynı şekilde karşılık veriyordu.

Gözleri yüzümde gezindi, sanki kelimelerin ardında gizli bir anlam yakalamaya çalışıyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Ellery kendine has bir türdü ve hayranlık duymaya başlamıştım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece dudaklarımızı bir başka tutkulu öpücükle birleştirdi. Elleri aramaya başladığında ağzının içinde nefes nefese kaldım. Önce çok seviyor gibi görüldüğü piercingleri çekiştirdi. Onları parmaklarının arasında döndürdü ve parmaklıkları bükte. Derimdeki yuvarlanmayı hissedebiliyordum ve bu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Seninle ilgili pek çok şeyi seviyorum," diye başladı. "Güzel kızıl saçlarını seviyorum. Ela gözlerini. Gülümsemi." Parmakları beklenmedik bir şekilde beni çimdikledi ve yüksek sesle inledim. "Ama şunu söylemeliyim ki, bunlar ve bu," eli vücudumdan aşağıya, ıslak amımın onun için hazır olduğu yere doğru ilerledi, "en sevdiğim olmalı."

"Bu şimdiye kadar söylediğin en erkek kodlu şey olmalı." Sözlerine burun kıvırdım ama her biri içimde bir ateş yaktı. Ellery Scott için yanan bir ateş.

"Hiçbir zaman farklı olduğumu iddia etmedim." Yorganın altına eğilip hırpalanmış meme ucumu ağzına aldı ve önceki çimdiklerinin acısını yalayarak dindirdi.

Parmakları amımdan hiç ayrılmadı. Beni gerçekten iyi hissettirmeye çalışıyormuş gibi hissettirmiyordu, sadece keşfediyordu. Dokunuşu klitorisimin üzerinde, dış dudaklarımın etrafında, tekrar girişimin etrafında dolaştı. Sanki beni öğreniyor gibiydi.

Parmaklarımı ipeksi buklelerinde gezdirdim, kendimi onun dokunuşunda, zevkinde kaybettim. Ağzı diğer meme ucuma gitti,

diliyle aynı muameleyi yapıyor.

Parmakları her seferinde iki tane olmak üzere yavaşça içime kaydı. Yine, bu dokunuş amaçlı olmaktan çok keşif amaçlı gibiydi. Parmaklarını içimdeki o yumuşak noktaya sürtünerek kıvırdığında nefes nefese kaldım. Tüm sinirlerim tepki verdi ve tüm vücudum zevkle karıncalandı. Sanki bulduğu şeyden memnunmuş gibi göğsüme doğru sırttığını hissettim.

Hafifçe sürtünmeye devam etti, asla beni daha da kenara itecek kadar sert bastırmadı, sadece beni orada asılı tutmaya yetecek kadar.

Sonra parmaklarını hafifçe makaslamaya başlayarak buna ekledi. Bu beni en keyifli şekilde gerdi. Ta ki üçüncü bir parmak ekleyip germeye devam edene kadar, sonra dördüncüsü. Kendimi hiç olmadığım kadar dolu hissediyordum. Elinin neredeyse tamamını alıyordum. Bunu yapabileceğimi bile bilmiyordum. Fisting ile videolar görmüştüm, ama buna yaklaşabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Göğsümden çekildi ve geri geldi. Yüzü kızarmıştı ve dudakları emmekten şişmişti. "Biraz daha alabilir misin?" diye sordu.

Gözleri ilgiyle parlıyordu. Deneyebilir miyim? Kısa bir süre düşündükten sonra sanırım denemek istedim.

Başımı salladım.

Gülümsemesi sinsiydi. "Eğer çok fazlaysa, durmamı söyle."

Bir kez daha battaniyenin altında kayboldu. Ne yaptığını bilmiyordum ama dilinin klitorisime dokunduğunu, onu yuvarladığını ve bana gerçek, kasıtlı bir zevk verdiğini hissettim.

"Evet," diye nefes aldım.

Dört parmağı içeri ve dışarı pompalamaya devam etti. Bu yeni, kasıtlı hareketler işleri değiştirdi, arzumu yüzeye yaklaştırdı.

Neredeyse sonuna kadar çekti ve başparmağı girişime bastırdı. Rahatlamaya çalıştım, içeri girmesine izin verdim. Her seferinde biraz itti. İlk başta biraz rahatsız ediciydi, özellikle de ilk parmak eklemi içime girdiğinde, ama bu kısa süre sonra yerini saf mutluluğa bıraktı. Eli tam bir yumruk değildi, daha çok bir koni gibiydi, ama alt eklemler bana girdiğinde, daha önce yapıldığını gördüğümde şüpheleneceğim gibi hissettim. Zevk ve acının uçurumundaydım, o kadar ince bir çizgideydim ki beni ikiye bölebileceğini düşündüm.

Beni bu şekilde sikmeye devam etti. İlk başta, acele etmeden ve nazik davranarak, beni dikkatlice gerdi, ama gevşediğimi hissettiğim anda

daha da sertleşti. Eli

Yumruk şeklinde kıvrıldı ve içime yumuşak bir şekilde girdi. şimdi her girdiğinde, g noktamı sıyırmaktan fazlasını yapıyordu. Parmak eklemleri, ben onun dokunuşu altında ağlayıp paramparça olana kadar her doğru şekilde bastıldı.

Boşalıırken vücutum onun etrafında sıkışmaya çalıştı ama bu çok fazlaydı. Sıkıştıkça, elini içimdeki her iyi noktaya daha fazla zorladı ve hisleri uzattı.

"Ellery," diye nefes aldım aşağı inerken. Onun adı dudaklarımda çok doğru bir his uyandırıyordu.

"Evet, güzel ay?" Yorganın üzerinden geri geldi, dudakları serbest bırakılmamla parlıyordu.

"Beni becermeni istiyorum." Bana istediğimi sormamı söylediği o ilk geceyi düşünerek söyledim. Ve şimdi öyleydim.

Onu istedim.

Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve bana kendi tadımı tattırdı.

Eli, hırpalanmış amımda gezdirdiği sikine doğru kaydı. "Yolculuktan önce test yaptırdım," dedi dudaklarıma karşı. "İstersen prezervatifi alabilirim ama aramızda hiçbir şey yokken seni hissetmek istiyorum."

Başımı salladım. "Ben de test yaptırdım," ilişkimizden sonra ve o zamandan beri başka kimseyle birlikte olmadım. "Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum." Emin olmak için eve gittiğimde yıllık toniğimi almıştım.

Neredeyse hırlamaya benzeyen bir ses çıkardı. Boğazının derinliklerinden gelen bu ses etrafımızdaki havayı titreştiriyordu. "Yani bu güzel amcığı çığ çığ hissedebilecek miyim?"

Yutkundum. "Evet."

İhtiyacı olan tek izin buydu. Kabzasına kadar içime gömüldü.

Vücutum onunkine sarılmıştı. Hâlâ yan yatmıştık, sikini içime sonuna kadar sokarken bacaklarımı kalçalarının üzerine atmıştım. Bu açıyla hiç olmadığı kadar derine bastıldı, neredeyse rahim ağzıma çarpacaktı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes aldı. Sesi o kadar çığdı ki, sözlerinin arkasında şu anda çözemediğim başka anlamlar varmış gibi geliyordu.

Kollarımı boynuna doladım, onu kendime çektim ve öptüm. Olabileceğimiz her şekilde birbirimize bağlıydık ama yine de yeterli gelmiyordu. Sanki hiç yetmeyecekmiş gibi hissediyordum.

"Benim için gel, güzel ay," dedi, içime girip çıkarken klitorisimi ovuşturdu.

Gelmeye bu kadar yakın olduğumu fark etmemiştim bile. Duygularıma o kadar kapılmışım ki sanki aniden ortaya çıkmış gibi hissettim.

Aletinin etrafında kenetlendim, o kadar sert boşalıyordum ki gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyordu ve kendimi onların arasındaymış gibi hissediyordum.

İçime boşalana kadar kalçalarının ritmi bozuldu. İçimi onunla boyadı ve bizi birbirimize daha da bağladı.

Bir süre öyle oturduk, birbirimize dokunmanın tadını çıkardık. Muhtemelen olanlar hakkında konuşmamız gerekecekti ve benim de bu yeni hisleri çözmem gerekiyordu ama şimdilik birbirimize dokunmanın tadını çıkardık.

Ellery

Birkaç gün sonra **kahvaltıdan sonra** ayrılmaya karar verdik. Biz alt kattaki salonda bilardo oynarken kızlar bir spa günü planlamıştı. Bu, lise yıllarımızdan beri sürdürdüğümüz bir gelenektir. Her birimiz yeterince büyüdüğünde, gitmemize izin verilirdi. Küçükken bunun eğlenceli ve heyecan verici olduğunu düşünürdüm - özellikle de babamızı beş saniyeden fazla görebildiğimiz tek zamanlardan biri olduğu için.

Ancak bunun, bizi köşeye sıkıştırıp birimize ya da hepimize hayat hakkında ders vermesi için ona zaman tanımakla ilgili olduğunu çabucak öğrendim. Yine de buradaki mahzende sakladıkları sert elma şarabını seviyordum, bu yüzden her zaman güzeldi.

Samuel ve Rachel'ı ayırmak dış çekmek gibiydi, ikisi de diğerinden ayrılmak istemiyordu ve Juniper'la böyle hissettirmese de bu pek de kolay değildi. Geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca her günü birlikte geçirmiştik ve bu günü onsuz geçirmeyi düşünmek garip hissettiriyordu.

Ama en azından annem ve Rachel'la iyi vakit geçirebilirdi. Tiffany hakkındaki fikirlerimi hâlâ saklı tutuyordum ama Juniper onun benden farklı bir yönünü görüyor gibiydi.

Oraya vardığımızda masa her zaman olduğu gibi kurulmuştu. Parmağımı dış taraftaki derin ahşabın üzerinde gezdirdim. Topa çok hızlı vurmaya çalıştığımda ve kumaşa çarparak dalgalanmasına neden olduğumda, buradaki ilk seferimden yünde hafif bir koşu vardı. Bu bana

"Berbat durumdasın, iyileş" lafını burada duyduğum onca zamandan sonra.

Her şey o ilk yıl başladı. Dokuzuncu sınıftaydım ve şimdiki kadar boktan biri değildim. Hâlâ babamı etkilemeye çalışıyordum. Ama buraya geldik ve Arthur'un notları yüzünden peşine düştü, Samuel'in yeterince ciddi olmadığı için peşine düştü, sonra da bana her şey için... gibi hissettirdi.

Sonraki birkaç yılı daha iyisini yapmaya çalışarak, her yıl fikrini değiştirip bana iltifat etmesini umarak geçirdim.

O gün henüz gelmemişti. Olduğumu söylediği her şey olmaya çalışmanın daha iyi olduğunu fark ettim. Beceriksiz, kafası bulutlarda, sadece istediklerime odaklanmış. En azından tüm bunları doğru yapabileceğimi düşündüm, böylece bunu söylediğinde onunla bu konuda gerçekten kavga edemezdin.

Bu yılki eziyete hazırlıklı olmama rağmen, bunu dört gözle beklemiyordum.

"Kim oynamaya hazır?" diye sordu babam merdivenlerden inerken.

"Ben Ellery'i arıyorum," dedi Samuel daha kimse yerleşmeden. "Çünkü seni taşımamı istiyorsun," dedim.

İlk yıl ve ondan sonraki yıl berbat olmama rağmen, neredeyse her barda bir bilyardo masası vardı, bu yüzden oldukça iyi oldum.

"Biz sadece kazanan bir çiftiz," dedi dişlek bir sırıtışla.

"Peki, babamla oynayabilirim," dedi Arthur, her iki durum da pek umurunda değildi.

Arthur topları sıraya dizdi ve Samuel de sopasını tebeşirleyerek topların hazır olmasını bekledi. Hazır olduktan sonra, Sam gereğinden uzun süre sıraya girdi ve sağdaki toplara vurdu, üçgeni tam olarak kırmadı ama bazılarını biraz dağıttı.

Sonra oyun başladı, sırayla Arthur, sonra ben, sonra da babam. Bu şekilde birkaç tur oynadık ve toplar batmaya başladı, ta ki biz üç kişi kalana ve onlar dört kişi olana kadar.

"Sen ve Tiffany nasılsınız?" Babam Arthur'a sordu.

İşte şimdi başlıyor, diye düşündüm kendi kendime. "İyi," dedi, daha fazla ayrıntı vermedi.

"Bu iyi," dedi babam. "Babası iyi bir adam. Sadece gözünün topun üzerinde olduğundan emin ol. Geleceğin için şirketin odak noktanın olması gerektiğini hepimiz biliyoruz."

"Katılıyorum," dedi, atışını ıskalayarak.

Arthur bunu yapmakta her zaman daha iyiydi. Belki de bu konuşmaları çok uzun zamandır yaptığı için hissizleşmişti. Ya da belki de her zaman benzer konuşmalar yapıyorlardı. Arthur ve babam her gün birbirlerine çok yakın çalıştıkları için bu konu en azından birkaç kez gündeme gelmiş olmalıydı.

Bir tur daha oynadık, neredeyse hiçbir şey değişmedi. Babam bizi eşitleyen şanslı bir atış yaptı.

"Peki Samuel, sen ve Rachel nasılsınız?"

Gözleri, biri onun adını her söylediğinde olduğu gibi hülyalı bir hal aldı. "İnanılmaz. Bir köpek yavrusu alıyoruz," dedi.

Gözlerimi devirmiştım. Şimdiye kadar hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

Babamın kaşları kalktı. "Yavru bir köpek çok fazla sorumluluk demek ve ikiniz de çok meşgulsünüz."

"Biliyorum ama biz çalışırken bir bakıcı tutma planımız var ve evde bir misafirin olması iyi olacak."

"Biliyor musun, yakında çocuk sahibi olmaya başlarsan, işler daha az yalnızlaşır."

Bir köpeğe ayıracak vakti olmamasına rağmen koca bir çocuğu doğuracak vakti olması ironik bir durum gibi görünüyordu.

Samuel kararlı bir şekilde, "Hazır olduğumuzda yapacağız," dedi.

"Yakında hazır olursun. Artık gençleşmiyorsun."

Bilardo ıstakamı çeviriyor, ikisinin atışmalarını izliyordum. Samuel, Arthur'un normalde yaptığı gibi kabul etmese de, her zaman omuz silkip konuyu değiştirirdi, genellikle de golfe. Babam golfü çok severdi ve bu konuda sonsuza kadar konuşabilirdi.

Arthur en sevdiği oyuncunun nasıl olduğunu sorduğunda, o da bu konu hakkında konuşmaya başladı.

Maçı galip bitirdik ve takımları değiştirdik; ben Arthur'la, Samuel de babamla.

Son topumuz girmeden önce Arthur sekiz topu batırınca bir sonraki oyunu kazandılar. Sonra tekrar yer değiştirdik, ben babamla, Arthur ve Samuel de birlikte.

Babam bana henüz ders vermediğini hatırladığında oyunun ortasındaydık. "Juniper ile işler nasıl?" diye sordu.

"Peki," dedim. Yıllar içinde Arthur'dan, onun söz konusu olduğu durumlarda azın çok olduğunu öğrenmişim.

"İyiden de öte görünüyor. Ona hediye vermeye başladın. Yani ciddi misin?"

"Öyle görünüyor," dedim.

Sıra bendeydi ve çizgideydik. Atışımı on beşle aynı hizaya getirdim ve köşe deliğine soktum.

"Çekingen olma," dedi babam, ben atışımı yan cebe yerleştirmeye çalışırken sırtımı sıvazlayarak. "Belli ki onunla evlenmeye niyetlisin."

Bilmiyordum. Ama her halükarda bu onu ilgilendirmezdi.

"Göreceğiz bakalım." Samuel alay etti. "Evet, belki de hayır diyecek."

Onu tersledim ve bana göz kırpmasını izledim.

Atışımı yaptım, zar zor ıskaladım ve Samuel'in sırası geldi.

Masadan uzaklaştım, bیلardo ıstakasını ellerimin arasında ileri geri dolaştırdım.

"Bu kadar kıpırdanma," dedi babam, sanki bunu durdurabilirmişim gibi. "Bu sakın olmayan bir zihnın işaretidir."

Beni sorguya çekiyordu, ne bekliyordu ki?

"Her neyse," diye devam etti. "Niyeti hakkında ne düşünüyorsun?"

"Niyetleri mi?" Papağan gibi tekrarlardım.

"Onun daha mütevazı bir geçmişe sahip olduğunu biliyoruz. Sizce önemseydiği şey bu mu?"

"Hayır," diye tersledim. Anında pişman oldum. Herhangi bir kırılma göstermek ona pençelerini daha fazla batırması için alan açıyordu.

"Emin misin? Bir kafede çalıştığını söyledi. Yükselmek için kolay bir bilet gibi görünüyorsun."

Çenem sıkıştı. Benim hakkımda bu şekilde konuşmasına aldırımıyordum ama burada oturup onun hakkında bu şekilde konuşmasına izin veremezdim.

"Juniper'in kendi planları var. Boş zamanlarında bir uygulama geliştiriyor, bunu size açıklamama gerek yok. Beni sadece param için kullanmıyor ve bu konuda daha fazla imada bulunmak ona hakarettir ve buna bir son vermenizi tavsiye ederim."

Oda sessizleşti, herkes bana bakıyordu. Kimse babama karşılık vermedi, en azından doğrudan. Hepimiz bunu sineye çekti, bazen şakalar yaptık ama aslında hiçbir şey söylemedik. Ama bu benimle ilgili değildi, onunla ilgiliydi.

Arthur da aynı boş bakışlarını takınmıştı. Samuel biraz gergin görünüyordu ve babam da alışık olduğum o sert bakışlara sahipti.

Masaya yaklaştım, atışımı sıraya koydum ve sekiz numaralı topu sol cebe soktum. Şingirdayan topların sesi odanın içinde çınladı, duvarlarda yankılandı.

Babamın nefret ettiğini bildiğim bir şekilde ıstakayı masanın üzerine koydum. "Görünüşe göre kaybettik," dedim dönüp merdivenlerden yukarı çıkmadan önce, lobide yürüyene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Orada babamın gözetimi altında durup kız arkadaşımı sorgulamama gerek yoktu.

Durdum. Gerçi o benim kız arkadaşım *değildi*. Babamın onun hakkında yapmaya çalıştığı ima hoşuma gitmemiştir ama savunacak kız arkadaşım da değildi, en azından gerçekten. Ve işin içinde para *vardı*. Aslında çok fazla, ama bu karşılıklı bir anlaşmaydı, onun tarafındaki bir hile değil.

Eğer bir şey varsa, benim yüzümden buradaydık. Çünkü ailemin peşimi bırakmasını istiyordum. Ama şimdi işler ters gidiyordu. Sanki başlangıçta çizdiğimiz bu çok sağlam çizgi her geçen dakika bulanıklaşıyordu ve ben artık ne istediğimi bilmiyordum. Ya da onun gerçekten ne istediğini.

"İşte buradasın," dedi Samuel arkamdan.

Topuğumun üzerinde dönerek onunla yüzleştim.

"İyi misin?" diye sordu.

Omuz silktim. "İyiyim."

Alay etti. "Tabii. Hadi bir şeyler içelim."

Onu tesisin diğer tarafındaki bara kadar takip ettim. Kayak pistine bakan tavandan tabana pencereleri olan ana bardı. Tanrıya şükür yeni açılmıştı ve çoğunlukla boştu.

Samuel sert bir elma şarabı içerken ben bir Negroni sipariş ettim.

"Benimle konuşmak için küçük pipeti mi çektin?" İçkilerimizi aldıktan sonra sordum.

Bir kahkaha attı. "Hayır. Arthur babamla kalmak zorunda kaldı. Ve bu çok daha kötü."

Bunun doğru olduğunu sanıyordum ama hiç eğlenemiyordum. Kafam karmakarışık.

"İşler gerçekten iyi gidiyor mu?" Samuel sordu. Bunu yaparken bana bakmadı, zor bir şeyden bahsederken her zaman birilerinin bakışlarından kaçınırdı.

"Evet," dedim.

Dün gece her şeyi tersine çevirmiş ve durumumuzu farklı görmemi sağlamış gibi hissettim. Ama aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evet, fiziksel serbest bırakma konusunda anlaşmıştık ama dün gece fizikselden daha fazlasını hissettirdi. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"O zaman neden babamın ne düşündüğü konusunda endişeleniyorsun?"

"Değilim," dedim. "Sadece June hakkında bu şekilde konuşmasından hoşlanmıyorum."

"Bunu anlıyorum," dedi. "Ona Rachel'la evleneceğimi söylediğimde bana Rachel'ın bana çok benzeyip benzemediğini sordu."

"Neden?"

İç çekti. "Çünkü ikimiz de eğlenceliyiz ve beni dengeleyecek birine ihtiyacım olduğunu hissetti. Diğer bir deyişle beni ciddileştirecek daha ciddi birini bulmamı istedi."

Bunu söylediğinden haberim yoktu. Benim için *fazla* aşık olmalarına rağmen, Rachel ve o birbirlerine *çok* yaklaşıyorlardı. "Ne dedin sen?"

"Dürüst olmak gerekirse, haklı olmasından endişelendim."

Gözlerimi kırptım. "Neden bu konuda endişeleniyorsun ki?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Hayatımız boyunca azarladığı tek kişi sen değilsin. Her zaman yeterince ciddi olmadığımı düşündü ve varisin yedeği olduğum için benim hakkımda biraz endişelenmek zorunda kaldı. Ben Arthur kadar kötü muamele görmedim, sen de ikimizden daha az kötü muamele gördün."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." O adamla ne zaman aynı odada olsak bir şey hakkında yorum yapıyordu.

"Çünkü binanın diğer tarafındaki ofisinizde çalışıyorsunuz. Her gün 'Samuel, müşteriler arkadaş değil, bu kadar iyi davranmayı bırak'. Ama aynı zamanda en çok anlaşılmayı da ben yapıyorum ve bu yüzden."

"Söylediklerini düşündükçe ne kadar yanıldığını daha iyi anladım. Rachel *benim için* mükemmel. Onun hayalindeki ben değil, gerçekte olduğum kişi. Ben de ona evlenme teklif ettim ve bu başıma gelen en güzel şey oldu."

Bar taburesinde arkama yaslandım ve onun sözlerini düşündüm. Arthur'un durumunun hepimizden çok daha kötü olduğunu sanıyordum ama Samuel her zaman çok normal görünmüştü. Her zaman mutluydu ve babam fazla konuşmazdı, en azından benim yanımda. Ama belki de bu sorunun bir parçasıydı. Belki de bu düşündüğümünden daha fazla bir oyundu. Ailenin sıçıp batırdığı kişi olmanın kendi biçimi.

"Hepimiz muhtemelen terapiye gitmeliyiz, ha?" diye sordum. O zaman güldü. "Ben gidiyorum."

Kaşlarını kalktı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Rachel beni gitmeye ikna etti ve bunun gerçekten faydası oldu."

Bu mantıklıydı. Rachel onun için iyiydi. Ve şaka yapıyor olsam bile, muhtemelen doğrudu. Terapinin iyi bir fikir olduğunu düşünmeme rağmen hiç gitmemiştim çünkü ne zaman biri bundan bahsetse

Babam, muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre aklımda kalan "erkeklerin terapiye ihtiyacı yoktur" gibi oldukça ataerkil bir cevap verdi.

Bunu bir gün terapistime söyleyeceğim şeylerin zihnimdeki listesine ekledim.

"Bu harika."

Kısa bir sessizliğe gömüldük. Dışarıda kar yağıyordu ve ben lapa lapa yağan kar tanelerinin dünyayı beyaz bir örtüyle yıkamasını izliyordum. Köşedeki büyük ocak çıtırdıyordu ve yanan odun kokusu etrafımızı sarmıştı.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi

Samuel. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Sana hatalı olduğunu söyleyecek birine ihtiyacın var. Seninle dalga geçmemden hoşlanıyor ve Rachel da onu seviyor. Bundan daha iyisi olamaz."

Geçen hafta boyunca ailemle yakınlaştığını görmüş ve iyi uyum sağladığını hissetmişim, ama onun bunu söylediğini duymak her şeyi yerine oturttu.

"Teşekkürler Sam," dedim.

Omuz silkti. "Hey, artık hepimiz bu travma bağının içindeyiz."

Güldüm. Haklıydı ve kendimi daha iyi hissetsem de Juniper konusunda kafam hâlâ karışık.

Ardıç

Birkaç gün sonra **kahvaltıdan sonra** ayrılmaya karar verdik. Biz alt kattaki salonda bilardo oynarken kızlar bir spa günü planlamıştı. Bu, lise yıllarımızdan beri sürdürdüğümüz bir gelenektir. Her birimiz yeterince büyüdüğünde, gitmemize izin verilirdi. Küçükken bunun eğlenceli ve heyecan verici olduğunu düşünürdüm - özellikle de babamızı beş saniyeden fazla görebildiğimiz tek zamanlardan biri olduğu için.

Ancak bunun, bizi köşeye sıkıştırıp birimize ya da hepimize hayat hakkında ders vermesi için ona zaman tanımakla ilgili olduğunu çabucak öğrendim. Yine de buradaki mahzende sakladıkları sert elma şarabını seviyordum, bu yüzden her zaman güzeldi.

Samuel ve Rachel'ı ayırmak dış çekmek gibiydi, ikisi de diğerinden ayrılmak istemiyordu ve Juniper'la böyle hissettirmese de bu pek de kolay değildi. Geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca her günü birlikte geçirmiştik ve bu günü onsuz geçirmeyi düşünmek garip hissettiriyordu.

Ama en azından annem ve Rachel'la iyi vakit geçirebilirdi. Tiffany hakkındaki fikirlerimi hâlâ saklı tutuyordum ama Juniper onun benden farklı bir yönünü görüyor gibiydi.

Oraya vardığımızda masa her zaman olduğu gibi kurulmuştu. Parmağımı dış taraftaki derin ahşabın üzerinde gezdirdim. Topa çok hızlı vurmaya çalıştığımda ve kumaşa çarparak dalgalanmasına neden olduğumda, buradaki ilk seferimden yünde hafif bir koşu vardı. Bu bana

"Berbat durumdasın, iyileş" lafını burada duyduğum onca zamandan sonra.

Her şey o ilk yıl başladı. Dokuzuncu sınıftaydım ve şimdiki kadar boktan biri değildim. Hâlâ babamı etkilemeye çalışıyordum. Ama buraya geldik ve Arthur'un notları yüzünden peşine düştü, Samuel'in yeterince ciddi olmadığı için peşine düştü, sonra da bana her şey için... gibi hissettirdi.

Sonraki birkaç yılı daha iyisini yapmaya çalışarak, her yıl fikrini değiştirip bana iltifat etmesini umarak geçirdim.

O gün henüz gelmemişti. Olduğumu söylediği her şey olmaya çalışmanın daha iyi olduğunu fark ettim. Beceriksiz, kafası bulutlarda, sadece istediklerime odaklanmış. En azından tüm bunları doğru yapabileceğimi düşündüm, böylece bunu söylediğinde onunla bu konuda gerçekten kavga edemezdin.

Bu yılki eziyete hazırlıklı olmama rağmen, bunu dört gözle beklemiyordum.

"Kim oynamaya hazır?" diye sordu babam merdivenlerden inerken.

"Ben Ellery'i arıyorum," dedi Samuel daha kimse yerleşmeden. "Çünkü seni taşımamı istiyorsun," dedim.

İlk yıl ve ondan sonraki yıl berbat olmama rağmen, neredeyse her barda bir bilyardo masası vardı, bu yüzden oldukça iyi oldum.

"Biz sadece kazanan bir çiftiz," dedi dişlek bir sırıtışla.

"Peki, babamla oynayabilirim," dedi Arthur, her iki durum da pek umurunda değildi.

Arthur topları sıraya dizdi ve Samuel de sopasını tebeşirleyerek topların hazır olmasını bekledi. Hazır olduktan sonra, Sam gereğinden uzun süre sıraya girdi ve sağdaki toplara vurdu, üçgeni tam olarak kırmadı ama bazılarını biraz dağıttı.

Sonra oyun başladı, sırayla Arthur, sonra ben, sonra da babam. Bu şekilde birkaç tur oynadık ve toplar batmaya başladı, ta ki biz üç kişi kalana ve onlar dört kişi olana kadar.

"Sen ve Tiffany nasılsınız?" Babam Arthur'a sordu.

İşte şimdi başlıyor, diye düşündüm kendi kendime. "İyi," dedi, daha fazla ayrıntı vermedi.

"Bu iyi," dedi babam. "Babası iyi bir adam. Sadece gözünün topun üzerinde olduğundan emin ol. Geleceğin için şirketin odak noktanın olması gerektiğini hepimiz biliyoruz."

"Katılıyorum," dedi, atışını ıskalayarak.

Arthur bunu yapmakta her zaman daha iyiydi. Belki de bu konuşmaları çok uzun zamandır yaptığı için hissizleşmişti. Ya da belki de her zaman benzer konuşmalar yapıyorlardı. Arthur ve babam her gün birbirlerine çok yakın çalıştıkları için bu konu en azından birkaç kez gündeme gelmiş olmalıydı.

Bir tur daha oynadık, neredeyse hiçbir şey değişmedi. Babam bizi eşitleyen şanslı bir atış yaptı.

"Peki Samuel, sen ve Rachel nasılsınız?"

Gözleri, biri onun adını her söylediğinde olduğu gibi hülyalı bir hal aldı. "İnanılmaz. Bir köpek yavrusu alıyoruz," dedi.

Gözlerimi devirmiştım. Şimdiye kadar hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

Babamın kaşları kalktı. "Yavru bir köpek çok fazla sorumluluk demek ve ikiniz de çok meşgulsünüz."

"Biliyorum ama biz çalışırken bir bakıcı tutma planımız var ve evde bir misafirin olması iyi olacak."

"Biliyor musun, yakında çocuk sahibi olmaya başlarsan, işler daha az yalnızlaşır."

Bir köpeğe ayıracak vakti olmamasına rağmen koca bir çocuğu doğuracak vakti olması ironik bir durum gibi görünüyordu.

Samuel kararlı bir şekilde, "Hazır olduğumuzda yapacağız," dedi.

"Yakında hazır olursun. Artık gençleşmiyorsun."

Bilardo ıstakamı çeviriyor, ikisinin atışmalarını izliyordum. Samuel, Arthur'un normalde yaptığı gibi kabul etmese de, her zaman omuz silkip konuyu değiştirirdi, genellikle de golfe. Babam golfü çok severdi ve bu konuda sonsuza kadar konuşabilirdi.

Arthur en sevdiği oyuncunun nasıl olduğunu sorduğunda, o da bu konu hakkında konuşmaya başladı.

Maçı galip bitirdik ve takımları değiştirdik; ben Arthur'la, Samuel de babamla.

Son topumuz girmeden önce Arthur sekiz topu batırınca bir sonraki oyunu kazandılar. Sonra tekrar yer değiştirdik, ben babamla, Arthur ve Samuel de birlikte.

Babam bana henüz ders vermediğini hatırladığında oyunun ortasındaydık. "Juniper ile işler nasıl?" diye sordu.

"Peki," dedim. Yıllar içinde Arthur'dan, onun söz konusu olduğunda daha azının daha çok olduğunu öğrenmişim.

"İyiden de öte görünüyor. Ona hediye vermeye başladın. Yani ciddi misin?"

"Öyle görünüyor," dedim.

Sıra bendeydi ve çizgideydik. Atışımı on beşle aynı hizaya getirdim ve köşe deliğine soktum.

"Çekingen olma," dedi babam, ben atışımı yan cebe yerleştirmeye çalışırken sırtımı sıvazlayarak. "Belli ki onunla evlenmeye niyetlisin."

Bilmiyordum. Ama her halükarda bu onu ilgilendirmezdi.

"Göreceğiz bakalım." Samuel alay etti. "Evet, belki de hayır diyecek."

Onu tersledim ve bana göz kırpmasını izledim.

Atışımı yaptım, zar zor ıskaladım ve Samuel'in sırası geldi.

Masadan uzaklaştım, bیلardo ıstakasını ellerimin arasında ileri geri dolaştırdım.

"Bu kadar kıpırdanma," dedi babam, sanki bunu durdurabilirmişim gibi. "Bu sakın olmayan bir zihnin işaretidir."

Beni sorguluyordu, ne bekliyordu ki?

"Her neyse," diye devam etti. "Niyeti hakkında ne düşünüyorsun?"

"Niyetleri mi?" Papağan gibi tekrarlardım.

"Onun daha mütevazı bir geçmişe sahip olduğunu biliyoruz. Sizce önemseydiği şey bu mu?"

"Hayır," diye tersledim. Anında pişman oldum. Herhangi bir kırılma göstermek ona pençelerini daha fazla batırması için alan açıyordu.

"Emin misin? Bir kafede çalıştığını söyledi. Yükselmek için kolay bir bilet gibi görünüyorsun."

Çenem sıkıştı. Benim hakkımda bu şekilde konuşmasına aldırımıyordum ama burada oturup onun hakkında bu şekilde konuşmasına izin veremezdim.

"Juniper'in kendi planları var. Boş zamanlarında bir uygulama geliştiriyor, bunu size açıklamama gerek yok. Beni sadece param için kullanmıyor ve bu konuda daha fazla imada bulunmak ona hakarettir ve buna bir son vermenizi tavsiye ederim."

Oda sessizleşti, herkes bana bakıyordu. Kimse babama karşılık vermedi, en azından doğrudan. Hepimiz bunu sineye çekti, bazen şakalar yaptık ama aslında hiçbir şey söylemedik. Ama bu benimle ilgili değildi, onunla ilgiliydi.

Arthur da aynı boş bakışlarını takınmıştı. Samuel biraz gergin görünüyordu ve babam da alışık olduğum o sert bakışlara sahipti.

Masaya yaklaştım, atışımı sıraya koydum ve sekiz numaralı topu sol cebe soktum. Şingirdayan topların sesi odanın içinde çınladı, duvarlarda yankılandı.

Babamın nefret ettiğini bildiğim bir şekilde ıstakayı masanın üzerine koydum. "Görünüşe göre kaybettik," dedim dönüp merdivenlerden yukarı çıkmadan önce, lobide yürüyene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Orada babamın gözetimi altında durup kız arkadaşımı sorgulamama gerek yoktu.

Durdum. Gerçi o benim kız arkadaşım *değildi*. Babamın onun hakkında yapmaya çalıştığı ima hoşuma gitmemiştir ama savunacak kız arkadaşım da değildi, en azından gerçekten. Ve işin içinde para *vardı*. Aslında çok fazla, ama bu karşılıklı bir anlaşmaydı, onun tarafındaki bir hile değil.

Eğer bir şey varsa, benim yüzümden buradaydık. Çünkü ailemin peşimi bırakmasını istiyordum. Ama şimdi işler ters gidiyordu. Sanki başlangıçta çizdiğimiz bu çok sağlam çizgi her geçen dakika bulanıklaşıyordu ve ben artık ne istediğimi bilmiyordum. Ya da onun gerçekten ne istediğini.

"İşte buradasın," dedi Samuel arkamdan.

Topuğumun üzerinde dönerek onunla yüzleştim.

"İyi misin?" diye sordu.

Omuz silktim. "İyiyim."

Alay etti. "Tabii. Hadi bir şeyler içelim."

Onu tesisin diğer tarafındaki bara kadar takip ettim. Kayak pistine bakan tavandan tabana pencereleri olan ana bardı. Tanrıya şükür yeni açılmıştı ve çoğunlukla boştu.

Samuel sert bir elma şarabı içerken ben bir Negroni sipariş ettim.

"Benimle konuşmak için küçük pipeti mi çektin?" İçkilerimizi aldıktan sonra sordum.

Bir kahkaha attı. "Hayır. Arthur babamla kalmak zorunda kaldı. Ve bu çok daha kötü."

Bunun doğru olduğunu sanıyordum ama hiç eğlenemiyordum. Kafam karmakarışık.

"İşler gerçekten iyi gidiyor mu?" Samuel sordu. Bunu yaparken bana bakmadı, zor bir şeyden bahsederken her zaman birilerinin bakışlarından kaçınırdı.

"Evet," dedim.

Dün gece her şeyi tersine çevirmiş ve durumumuzu farklı görmemi sağlamış gibi hissettim. Ama aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evet, fiziksel serbest bırakma konusunda anlaşmıştık ama dün gece fizikselden daha fazlasını hissettirdi. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"O zaman neden babamın ne düşündüğü konusunda endişeleniyorsun?"

"Değilim," dedim. "Sadece June hakkında bu şekilde konuşmasından hoşlanmıyorum."

"Bunu anlıyorum," dedi. "Ona Rachel'la evleneceğimi söylediğimde bana Rachel'ın bana çok benzeyip benzemediğini sordu."

"Neden?"

İç çekti. "Çünkü ikimiz de eğlenceliyiz ve beni dengeleyecek birine ihtiyacım olduğunu hissetti. Diğer bir deyişle beni ciddileştirecek daha ciddi birini bulmamı istedi."

Bunu söylediğinden haberim yoktu. Benim için *fazla* aşık olmalarına rağmen, Rachel ve o birbirlerine *çok* yaklaşıyorlardı. "Ne dedin sen?"

"Dürüst olmak gerekirse, haklı olmasından endişelendim."

Gözlerimi kırptım. "Neden bu konuda endişeleniyorsun ki?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Hayatımız boyunca azarladığı tek kişi sen değilsin. Her zaman yeterince ciddi olmadığımı düşündü ve varisin yedeği olduğum için benim hakkımda biraz endişelenmek zorunda kaldı. Ben Arthur kadar kötü muamele görmedim, sen de ikimizden daha az kötü muamele gördün."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." O adamla ne zaman aynı odada olsak bir şey hakkında yorum yapıyordu.

"Çünkü binanın diğer tarafındaki ofisinizde çalışıyorsunuz. Her gün 'Samuel, müşteriler arkadaş değil, bu kadar iyi davranmayı bırak'. Ama aynı zamanda en çok anlaşılmayı da ben yapıyorum ve bu yüzden."

"Söylediklerini düşündükçe ne kadar yanıldığını daha iyi anladım. Rachel *benim için* mükemmel. Onun hayalindeki ben değil, gerçekte olduğum kişi. Ben de ona evlenme teklif ettim ve bu başıma gelen en güzel şey oldu."

Bar taburesinde arkama yaslandım ve onun sözlerini düşündüm. Arthur'un durumunun hepimizden çok daha kötü olduğunu sanıyordum ama Samuel her zaman çok normal görünmüştü. Her zaman mutluydu ve babam fazla konuşmazdı, en azından benim yanımda. Ama belki de bu sorunun bir parçasıydı. Belki de bu düşündüğümünden daha fazla bir oyundu. Ailenin sıçıp batırdığı kişi olmanın kendi biçimi.

"Hepimiz muhtemelen terapiye gitmeliyiz, ha?" diye sordum. O zaman güldü. "Ben gidiyorum."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Rachel beni gitmeye ikna etti ve bunun gerçekten faydası oldu."

Bu mantıklıydı. Rachel onun için iyiydi. Ve şaka yapıyor olsam bile, muhtemelen doğrudu. Terapinin iyi bir fikir olduğunu düşünmeme rağmen hiç gitmemiştim çünkü ne zaman biri bundan bahsetse

Babam, muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre aklımda kalan "erkeklerin terapiye ihtiyacı yoktur" gibi oldukça ataerkil bir cevap verdi.

Bunu bir gün terapistime söyleyeceğim şeylerin zihnimdeki listesine ekledim.

"Bu harika."

Kısa bir sessizliğe gömüldük. Dışarıda kar yağıyordu ve ben lapa lapa yağan kar tanelerinin dünyayı beyaz bir örtüyle yıkamasını izliyordum. Köşedeki büyük ocak çıtırdıyordu ve yanan odun kokusu etrafımızı sarmıştı.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi

Samuel. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Sana hatalı olduğunu söyleyecek birine ihtiyacın var. Seninle dalga geçmemden hoşlanıyor ve Rachel da onu seviyor. Bundan daha iyisi olamaz."

Geçen hafta boyunca ailemle yakınlaştığını görmüş ve iyi uyum sağladığını hissetmiştim, ama onun bunu söylediğini duymak her şeyi yerine oturttu.

"Teşekkürler Sam," dedim.

Omuz silkti. "Hey, artık hepimiz bu travma bağının içindeyiz."

Güldüm. Haklıydı ve kendimi daha iyi hissetsem de Juniper konusunda kafam hâlâ karışık.

Ardıç

Taze buzun **kokusu** beni anında etkiledi. Heyecanlanmıştım. Buz pateni aslında sevdiğim ve iyi olduğum bir şeydi.

"Kaymana yardım edebilirim," dedi Ellery hokey patenlerini bağlarken. "Oldukça iyiyimdir."

Neredeyse ona yardıma ihtiyacım olmadığını söyleyecektim ama ona sürpriz yapmanın iyi olacağını düşündüm. "Kulağa hoş geliyor," dedim.

Bağcıklarına baktım. Buz patenini sevmeme rağmen ayakkabılarımı bağlamaktan nefret ederdim.

"İşte," diyerek önümde diz çöktü ve ayağımı kucağına aldı, bacağına incitmemek için korumayı takılı tuttu.

"Oh yapabilirim-"

"Merak etme," dedi patenleri bağlamaya başlarken.

Becerikli ellerinin onları bağlayışını izledim. Kıvrıkcık siyah saçları her zamanki gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Onu benim için dizlerinin üzerinde görmek bana geçen hafta içinde benim için dizlerinin üzerine çöktüğü diğer zamanları düşündürdü. Bugün oldukça şık görünüyordu. Üzerinde siyah bir ceket, kot pantolon ve yüzünün alt yarısını kapatan kırmızı bir eşarp vardı. Her şeyi güzel gösterebileceğinden emindim ama gerçekten de zevk sahibiydi.

Başını kaldırdığında, o parlak mavi gözler benimkileri esir aldı. "Değiştir."

Ona diğer ayağımı uzattım ve o da bağladı. İş bittiğinde, eli b a l d ı r ı m ı hafifçe okşayarak yüzümü ısıttı, ama sonra nerede olduğumuzu hatırlayarak bıraktı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet." Korumaların hâlâ takılı olduğunu unutarak ayağa kalktım ve neredeyse kayıyordum. Ellery beni yakaladı, bir eli kalçama, diğeri de koluma gitti.

"Bıçak kapaklarını çıkarmanız gerekiyor," dedi. "Yumuşak zemine yapışıyorlar."

"Bana yürürken mansplaining mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Birine ihtiyacın var gibi görünüyordu," dedi şakayla karışık. Onu ittim ve gülerek biraz tökezledi. "Hadi gidelim."

Piste doğru yola çıktık. Erken geldiğimiz için oldukça sessizdi.

"Hadi yarışalım!" Arkamdan bir ses geldi ve Samuel hızla girişten geçip buza doğru koştu, hokey durup her tarafa buz püskürtmeden önce bir tur koştu.

Rachel pistte zarif bir şekilde kayarken, "Hep böyle gösteriş meraklısı," dedi.

Bugün üzerinde pembe bir puffer ceket, kulaklıklar ve uygun eldivenler vardı. Saçları başının iki yanında topuz yapılmıştı.

Ellery buzun üzerine çıktı ve elini uzatarak, "İşte," dedi. "Ayakta kalmana yardım edebilirim."

Elini tuttum ve buzun üzerine çıktım. Geçen yıldan beri buz pateni yapmıyor olsam da çocukluğumdan beri yerel buz pateni pistine gidiyordum. Süslü dönüşler falan yapamasam da kolayca gidip durabiliyor ve geriye doğru kayabiliyordum.

Bana paten kaymanın adımlarını anlatmaya başladı ve ben de dikkatle dinliyormuş gibi yaparak onu takip ettim.

"Böyle mi?" Bir ayağımı itip kendimi ileri doğru göndererek sordum.

"Kesinlikle," dedi. "Ve sadece çok fazla öne eğilmediğinizden emin olmak istersiniz. Kayak yapmanın tam tersi gibi."

"Anladım." Önce yavaşça itmeye başladım.

"Gerçekten çok iyisin," dedi Ellery cesaretle.

"Teşekkürler," dedim. Biraz daha hızlı kaydım, bir yıl aradan sonra ayaklarımı buldum ve rahatça hareket ettim.

Dönüşleri yaparken ayaklarımı çaprazladım ve kolayca sürüklendim. Ellery'nin hâlâ arkamda olduğunu sanıyordum ama pisti döndüğümde başladığımız yerden birkaç adım ötede durmuş, kollarını kavuşturmuş olduğunu fark ettim.

Ona yaklaştım ve birkaç metre önünde hızlı bir T duruşu yaptım.
"Kaymayı biliyorsun, değil mi?"
Suçlu bir gülümseme verdim. "Birkaç kez olmuş olabilirim." Güldü. "Peki bunu neden söylemedin?"
"Yapmadığımı varsaydınız ve ben de sizi etkilemek istedim."
"Etkilendiğimi düşün," dedi. "Muhtemelen benden daha iyi kayıyorsun."
"Muhtemelen."
Bana hafifçe vurdu. "Başlama." "Ben başlarım," dedim.
Beni kendine çekti ve dudaklarıma hızlı, sıradan bir öpücük kondurdu. Toplum içinde ilk kez öpüşüyorduk ve ben bunu beklemiyordum.
"Tamam, yarış, iki tur ilk yapan kazanır. Başla!" Ben hala düşünürken o hızla uzaklaştı.
"Hey, hile yapma," diye seslendim, peşinden koşarak. "Ben daha iyiysen hile sayılmaz," dedi.
O l d u k ç a hızlıydı ama dönüşleri benim kadar hızlı alamadı ve çemberin içine mümkün olduğunca yakın kalmak için kontrolü yoktu, bu yüzden onu yakalayabildim ve saniyeler kala geçebildim.
"Hile yaptın," dedi sonuna geldiğimizde, ikimiz de biraz nefes nefese kalmıştık.
"Nasıl hile yaptım?" diye sordum. "Bu kadar çabuk kaçan sendin."
Beni kendine çekti, böylece ona doğru bastırılmış oldum. "Popon çok güzel görünüyordu, kendimi tutamadım ama arkana geçtim."
Sözleri kimsenin duymaması için sessizdi ama yine de yüzümün kızarmasına neden oldu.
"Bu oldukça kötü bir mazeret," dedim hafifçe.
"Ama bu doğru." Bana doğru bastırdı, beni tekrar öptü. Bu sefer daha derinden. Otel odamızda yaptığımız gibi tam bir öpüşme değildi ama aynı derecede tatlıydı.
Bir kazıma sesi küçük baloncuğumuzu kesti ve buz parçalarının serin sıçramasını hissettim.
Döndüğümüzde Samuel'in hokey durağı formunda orada durduğunu gördük. "Daha az öpüşme, daha çok paten kayma. Geçen yıl Rachel ve bana da böyle dememiş miydin El?"

Döndü ve kardeşine kaşlarını çatarak baktı. "Bunu ödeyeceksin," dedi.

"Eğer beni yakalayabilirsen." Samuel havalandı ve Ellery de hemen arkasından onu takip etti.

Clarice yanına gelirken, "Sonsuza kadar kalben erkek olacaklar," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim gülerek.

O ve ben bir süre birlikte kaydık, Samuel Ellery ile yarışmak için onu bıraktıktan sonra Rachel da bize katıldı. Arthur ve Tiffany de bir ara buza çıktılar, birlikte yavaşça kayıyor ve duvara yaslanıyorlardı. Tiffany bugün oldukça bol olan siyah bir ceket giymişti ama bilerek öyle görünüyordu. Parlak pembe şapkası Arthur'un eldivenleriyle uyumluydu. Saçları yüzünün etrafında mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve bugün daha az hasta görünüyordu. Birlikte gerçekten çok sevimliydim.

Herkes yorulduktan sonra sıcak çikolata ve kurabiye yemek için pistin lobisine gittik. Tatilimizin bitmesine sadece birkaç gün kalmasına rağmen, tatili özleyeceğimi hissediyordum. Şimdiye kadar geçirdiğim en iyi tatillerden biriydi ve bunun Ellery ile çok ilgisi vardı.

Yanıma oturdu ve Rachel'ın Samuel'in üzerinde olduğu gibi onun üzerine örtülmemiş olsam da elini kalçamdan ayırmadı. Parmakları her zamanki gibi vuruyordu ama bana karşı sabit ritmi dengede kalmamı sağlıyordu.

"Ellery," dedi arkamızdan kadınsı bir ses.

Döndüğümüzde bebek mavisi bir ceket ve transparan beyaz bir tayt giymiş güzel bir esmerle karşılaştık. "Nasılsınız?"

Gözleri bana ya da gruptaki başka birine dönmedi. Sadece Ellery'ye.

"Peki," dedi, neden onunla konuştuğuna dair biraz şaşkın görünüyordu.

İpucunu almış gibi görünüyordu. "Ben Kim. Birkaç kış önce birlikte takıldığımızı hatırlıyor musun?"

'Takılmak' deyişi kanımı biraz dondurdu. "Tabii," dedi.

"Nasılsın?"

"İyi, ben de seni Rodgers'da yakalamayı umuyordum."

"Muhtemelen bu geziye gitmeyeceğiz," dedi. "Ama umarım harika vakit geçirirsiniz."

"Peki, neden bu gece gelmiyorsun?" diye sordu. "Geçen sefer çok eğlenceliydi."

"Yapabileceğimizi sanmıyorum. June ile planlarım var."

İsmimi söylediğinde beni onayladı. Beni ölçüp biçtiğini anlayabiliyordum. Her ne kadar varlığımın her zerresi bana başka tarafa bakmamı söylese de, ona bu zevki tattırmamak için kendimi tuttum.

"Anlıyorum. Eğer vaktiniz varsa, bu gece bir kaçımız orada olacağız. Belki birden fazla kişi eğlenebilir."

"Olmaz ama teşekkürler." İçkisine geri dönerek onu başından savdı.

Döndüğünde bakışları bozuldu ve bana baktığında daha da acımasızlaştı. Ama o dönüp gitti ve geldiği yere geri döndü. "Soğuk, El," dedi Samuel, sanki bir kase çorba içmek istermiş gibi bakarak. Patlamış mısır.

Şaşkınlıkla başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani eski günleri yeniden canlandırabileceğini düşündü ve sen onu zar zor tanıdın."

Dişlerim sıkıldı. Rachel Samuel'e çarptı ve muhtemelen benim adıma ona durmasını söyledi. Ama bunun bir önemi yoktu.

"Bardağımı atacağım," dedim ve hızla ayağa kalkıp çöpe doğru ilerledim. Çöpe attıktan sonra, soyunma odalarının bulunduğu pistin duvarının etrafına gelene kadar biraz yürümeye devam ettim.

Bu çok saçmaydı. *Sahte* erkek arkadaşımı kısıkanıyordum. Ve ona karşı bir şeyler hissediyor olsam bile, geçmişini bana açıklamak zorunda kalmamalıydı. Tanıştığımız koşullar altında, bunun onun yaptığı bir şey olması mantıklı olurdu.

Kendimi o kadınların her biriyle kıyaslamaktan kendimi alamıyordum. Normalde kendimi küçümsemezdim, görünüşümden memnundum. Ama ben *öyle* görünmüyordum. Ve eğer onun normal tipi buysa, ben nasıl onunla boy ölçüşebilirdim ki?

"Hey," dedi Ellery köşeden dönerken. "İyi misin?"

Rahat bir gülümseme takındım. "Evet, neden olmayayım ki?"

Omuz silkti. "Bir adam gelip seninle böyle konuşsa muhtemelen mutlu olmazdım."

"Yapmaz mıydın?"

Başını iki yana salladı. "Bu kadar düşüncesiz olduğum için muhtemelen ona vururdum."

Omzuna vurdum. "Yapmazdın."

Ellery şimdi bana daha da yaklaştı, beni duvara doğru bastırdı ve ellerini başımın iki yanına koydu.

"Yapardım." Gözleri bana ciddi olduğunu söylüyordu. "Sen benim kızımsın. Benim güzel ayım. Ve senin etrafında başka erkeklerin dolaşmasını istemiyorum."

Yutkundum, kalbim küt küt atıyordu. "Kayak hocası gibi mi?"

"Eğitmen Ken gibi," diye onayladı.

"Ken'e benzemiyordu," dedim.

"Eksik olan tek şey kutusuydu."

Kıkırdadım. Ken'e benziyordu. Ama ben Ken'i istemiyordum. Ellery'i istiyordum.

Duvarı hafifçe iterek eğildim ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Ellery'nin elleri vücuduma düştü, kalçalarım gitti ve beni kendine çekti. Sabahki diş macunundan kalma çikolata ve nane tadı vardı.

"Geri dönmeliyiz," dedim uzaklaştığında. "Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi.

Tam ne demek istediğini soracaktım ki kalçama bastırıldığını hissettim. "Anlıyorum." Elimi üzerinde gezdirdim.

"Yardımcı olmuyorsun," dedi.

Yakına eğildim. "Benim yapmamı ister misin?"

Ona bakmak için döndüm ve bakışları ısındı. Bir an orada duruyordum, bir an sonra yanımdaki soyunma odasının kapısından içeri sürükleniyordum. Burası lüks bir yer olduğu için, gittiğimiz diğer her yerde olduğu gibi, soyunma odaları bireyseldi, bu yüzden içeride kimse yoktu.

Kilidi tıklatıp kapattı ve üzerimdeydi. Elleri saçlarımdaydı, dudakları dudaklarımdaydı. Hızlı ve telaşlıydı ama yoğundu.

Ceketimi çıkardı ve beni kazağımla bıraktı. Kemerini çözdüm ve pantolonunu indirdim, aletini kınından çıkardım.

Dizlerimin üzerine çökerek onu boğazımın arkasına kadar ağzıma aldım.

"Kahretsin," diye inledi. Eli başıma düştü, beni istediği gibi yönlendiriyordu ve ben de ona izin verdiğim için mutluydum.

Zevkini kovalayarak ağzımın içinde becerdi. Dilimi şaftının altında, alttan geçen damar boyunca gezdirdim.

"Uzun süre dayanamayacağım," dedi.

Çabalarımı iki katına çıkardım, ne kadar çabuk boşalacağını merak ediyordum. Biraz emerek yanaklarımı yaladım ve iniltilerini bastırmak için kolunu ağzına götürmek zorunda kaldı.

Birkaç pompa sonra beni tuttu ve boğazımdan aşağı boşaldı. Etrafında yutkundum ve bunun onu daha çok boşalttığına yemin ettim. Nefes alamıyordum ve gözlerim yaşardı.

Çok rahatsız edici bir hal almadan dışarı çıktı ve ben de derin nefesler aldım.

İşimizin bittiğini sanmışım ama hâlâ sertti. Beni kaldırdı ve mermer masaya doğru itti, böylece yüzüm masaya dönüktü. Yanağım serindi ve hafif bir soğukluk kazağımın içinden sızıyordu.

Taytımı indirdi, külotumu kenara çekti ve tek seferde kendini tamamen kılıfına sokarak içime daldı.

Sessiz kalmaya çalışarak ağzımı kollarıma bastırdım. Hiç ısınmadı, alay etmedi, sadece beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi. Vücudu benimkine çarptı, kığımın leğen kemiğine çarpma sesi odada çınladı.

Beni saçlarımdan çekerek başımı kaldırdı, böylece doğrudan önümüzdeki aynaya bakıyordum. Önce kendimi gördüm. Ne kadar kızarmışım. Gözlerimin ne kadar geniş olduğunu. Sonra ona baktım. Kontrol tamamen Ellery'deydi. Eliyle başımı sabit tutmuş, elini kalçama bastırmıştı. Bakışları benimkilerle buluşuyordu.

Her şeyi çok samimi ve çiğ hissettiriyordu. Aynı yavaş ve sert tempoyla çekip geri itmesini izledim ve hissettim. Hareketlerden büyülenmişim. Her şeyi bu kadar net görebilmek ve hissedebilmek her şeyi çok daha yoğun hissettiriyordu.

"Sessiz olmamız gerekiyor," diye başardım. Kendimi tutamıyor ve sesi engelleyemiyordum.

"Sessiz olsan iyi olur yoksa biri duyacak." Tanrım bu adam.

Devam etti, hayatımın bir santimi içinde beni becerdi. Parmakları klitorisimin etrafında dönerken ritminin düştüğünü hissettim ve sınıra yaklaştığını anladım.

Bunca zamandır çok yaklaşmışım, orgazma doğru sallanıyordum. Birkaç daire çizdikten sonra etrafını sıkıca sardım ve onu sertçe kavradım. "Kahretsin," diye haykırdı tamamen içime bastırıp boşalırken, içini doldurarak

Ben. Onun sıcaklığını hissedebiliyordum ve bundan nefret ettiğimi söyleyemezdim.

Ellery çekilmeden önce boynumun kenarını öptü. "Bizi temizlememe izin ver."

O bir havlu getirirken ben kendimi tutmaya çalışarak sıktım. O beni temizlerken sıcak bir bez bana dokundu ve kendimizi düzelttik.

Ellery başını dışarı uzattı ve kimsenin bizi fark etmediğinden emin olduktan sonra birlikte dışarı çıktık.

"Bireysel olmaları güzel, değil mi?" Samuel köşedeki duvara yaslanarak sordu, ödüm bokuma karıştı.

"Kesin şunu," dedi Ellery.

"Merak etme, Rachel ve ben yalnız kalmak istersen en iyi yerleri biliyoruz. Üçüncü kattaki ofis *hiçbir zaman* gerçek amacı için kullanılmaz."

Yanaklarım alev alev yanıyordu ama Ellery gülüyordu. "Bunu aklımda tutacağım."

"Her neyse, geri dönmeyi planladığımız için buradayım. Siz gitmek ister misiniz?"

"Evet, hadi gidelim."

Ellery

Bu tatilin bitmesine hazır değildim. Sonunda Juniper ve ben birbirimizi buluyormuşuz gibi hissediyordum. Selina'ya yaptığımız ziyaretten beri saf mutluluk içindeydik.

Buz pateni pistinde o kadınla karşılaştığımızda endişelenmişim. Onu tanımamıştım bile ama June'un üzgün olduğu belliydi, neden üzülmesin ki? Ben de üzülürdüm. Tam olarak ne olduğundan emin değildim ama çizgiler bulanıklaşmakla kalmamış, tamamen yok olmuştu. Bu tatilden sonra ne olacağını kesin olarak söyleyemezdim ama ne istediğimi biliyordum.

Juniper'ı istedim.

Ama bunu öylece söyleyemezdim. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. Ona bu konuda ciddi olduğumu göstermeliydim. Bizim hakkımızda. Aceleyle setinin bir sonraki parçasını sipariş ederek başladım. Altın zincirli bir kolyeydi, ortasında pırlantadan yapılmış sarkan bir yıldız olan altın hilal. Benim güzel ayım için mükemmeldi.

Bir de para vardı. Onu denklemden çıkarmak benim için kolay olurdu ama o işi için buna bel bağlamıştı. Parayı ona kendi isteğimle verecek olsam da, her zaman aramızda kalacağından endişeleniyordum. Ama bu gece bunu düzeltmek için bir planım vardı.

Her zaman tatilimizin son gecesinde gerçekleşen yıllık tatil balomuzun akşamıydı. Ailem neredeyse tanıdıkları herkesi büyük bir partiye davet ederdi ve bu yılın en çok konuşulan olayı olurdu. Her ne kadar ben bu tür büyük etkinliklere katılmasam da -gece hayatını tercih etsem de- ailem bu işin nasıl yapılacağını çok iyi biliyordu. Her zaman şık olurlardı,

büyük buz heykelleri, mükemmel bir akşam yemeği ve herkesi mutlu edecek bir açık bar.

Şirketine yatırım yapmayı teklif etmeyi planladığım özel bir arkadaşım vardı. Bunu kabul edeceklerini ve her iki tarafın da kazanacağını düşündüm. Juniper ile benim aramda para olmayacaktı ve o da kendi işini yürütebilecekti.

Kolye kutusunu takım elbisemin cebine koydum. Bu gece normal siyah bir takım elbise giymiş ve üzerinde Noel ağaçları olan bir kravat takmışım. Genelde desenli kravat takmazdım, ama mevsim böyleydi işte.

Güvertede durdum. Güneş kısa bir süre önce batmıştı ve şimdi ay gökyüzünde yükseliyordu. Ona baktım ve June'la geçirdiğim o ilk geceyi düşündüm.

Sürgülü kapı açıldı ve kadın dışarı çıktı. Göz kamaştırıcıydı. Kızıl saçları kar tanesi tokasıyla yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Elbisesi ısıltılı bir şampanya rengindeydi ve her dönüşünde yansıma yapıyordu. Yan tarafında büyük bir yırtmaç vardı ve üst kısmı straplezdi.

Makyajı ağırdı ama bu sadece onun güzelliğine katkıda bulunuyordu. Bileziği takılıydı ve saçları arkadayken kolayca görülebilen küpeleri vardı. Üstündeki kolyeyle nasıl görüneceğini düşündüm. Straplez elbisesi sanki onun için yapılmış gibiydi, oturması için yer bırakıyordu.

"Harika görünüyorsun," diye nefes aldım. Onun gibi bir afetin bana nasıl olup da ikinci bir bakış attığı benim için her zaman bir muamma olacaktı.

Bana bir bakıştan daha uzun süre bakabilseydi, bunu kabul ederdim.

"Teşekkürler. Rachel klipsi ödünç almama izin verdi," dedi.

o.

Ellerini tuttum ve öptüm. "Bu klip değil," dedim.

"Hepsi senin yüzünden."

Sevdiğim şekilde kırmızıya boyandı. "Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun." "Çıkalım mı güzel ay?" diye sordum.

Başını salladı ve ben de sırf yapabildiğim için onu öptüm. "Bana neden öyle diyorsun?" diye sordu.

Yutkundum. "Bu biraz aptalca," dedim.

"Yine de anlat bana."

Beni balkonun kenarına kadar takip etmesini işaret ettim, orada gökyüzündeki ayı görebiliyorduk. "Takıldığımız gece, sen gittiğinde, aya baktım ve seni düşündüm. Nedenini hâlâ bilmiyorum ama aya her baktığımda seni düşünüyorum ve

O kadar güzel bir şey bile seninle kıyaslanamaz. Sen benim güzel ayımsın."

Gözlerinin sulandığını görmek için ona baktım. "Bu hiç de aptalca değil. Hayatımda duyduğum en güzel şey."

"Ve sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeysin."

Tutkulu bir öpücük için onu yanıma getirdim. Ona her şeyi anlattığını umduğum bir öpücük. Devam etmek istiyordum. İlişkimizin bu tatilin ötesine geçmesini istiyordum. Ama henüz bunu söylemeye hazır değildim, her şey yerli yerine oturmamıştı. Her şey yoluna girdiğinde, ona nasıl hissettiğimi söyleyecektim. Parti uzundu ve gece yeni başlamıştı, bu yüzden ona bu gece söyleyeceğimden emindim.

"Gidelim," dedi geri çekilirken.

Balo salonuna doğru yöneldik. Tamamen süslemelerle donatılmıştı. Her yerde Noel ışıkları vardı; ortada tavan kadar uzun, ışıklar, çelenkler ve süslerle kaplı bir ağaç bulunuyordu. Odanın kenarlarında buzdan heykeller sıralanmıştı. Her zaman temalı olurlardı ve görünüşe göre bu yıl Yunan tanrıları teması vardı. Köşede büyük bir Zeus ve yanında bir Apollo vardı. Ortada Afrodite oturuyordu ve bunun bu gecenin bizim için nasıl geçeceğine dair iyi bir alamet olmasını umuyordum.

Misafirler çoktan balo salonunun etrafına dağılmıştı ve sohbet tüm hızıyla devam ediyordu.

Juniper etrafına bakınırken, "Bu çılgınlık," diye yorum yaptı.

"Baker'lar gibi değil, ha?" Ben sordum.

"Hiçbir şey."

"Hadi, bir şeyler içelim."

Annemin her yıl yaptığı özel baharatlı elma şarabından biraz almak için bara geçtik. Baharatlı ve tatlıydı, o kadar iyiydi ki içinde alkol olduğunu söylemek zordu.

Yemek başladığında masaya doğru ilerledik. Tüm ailemle birlikte baş masadaydık. Akşam yemeği, sonunda tiramisu tatlısı olan beş çeşit muhteşem bir yemektir. Sanki her şey iyiye gidiyormuş gibi hissediyordum.

Juniper, "Tuvalete gitmem gerekiyor," diyerek izin istedi. "Tamam, şu tarafta," dedim ona, köşeyi işaret ederek. "Sen göstermemi ister misiniz?"

"Sanırım idare edebilirim," dedi.

Gitmeden önce şakağımı öptü ve ben de dalgınlıkla o noktaya dokundum.

Rachel, "O görünüşe sahip," dedi.

"Ne bakışı?" Ben sordum.

"Samuel'in sahip olduğu için hep dalga geçtiğin," dedi Tiffany masanın öbür ucundan.

Rachel güldü. "Aynen öyle."

Ben de güldüm. Tiffany'nin bunu söylediğine inanamıyordum. O ve Arthur neredeyse on yıldır evli olmalarına rağmen, onunla birkaç cümleden fazla konuştuğumu sanmıyordum. Arthur bile gülümsüyordu.

Sohbet ederken Veronica'nın masanın önünden geçtiğini gördüm ve izin isteyerek onu takip ettim.

"Veronica," diye seslendim dikkatini çekmek için.

Döndü. Siyah saçları aşağıya doğru taranmıştı ve lacivert bir elbise giymişti.

"Ellery, görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi ve bana sarıldı.

Geri verdim. O kadar uzun zamandır arkadaşlık ki, bu çok rahattı. Elbette ara sıra takılıyorduk ama hepsi bu kadardı. İkimizin de canımız istediğinde sarhoş olduğumuz tek bir gece dışında diğerine karşı gerçek bir ilgisi yoktu.

Ve artık her şey geride kalmıştı.

"Seni görmeyi umuyordum."

"Neden? Sonunda kilitlendiğini sanıyordum. Herkes bundan bahsediyor."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

Başını salladı. "Şehrin en büyük çapkını her gün kapılmıyor."

"Evet, iyi ne zaman sen tanışmak Onu, sen Anlıyorum. O inanılmaz biri."

"Eminim öyledir," dedi gülümseyerek. "Nerede bu arada? Buraya kadar gelmemin nedenlerinden biri de bu."

"Banyoda ama önce seninle konuşmak istedim." "Ne oldu?"

"Dışarıda sohbet edelim," dedim.

Onu yan taraftaki balkonlardan birine götürdüm. Oraya vardığımızda Juniper'in iş planıyla ilgili her şeyi anlattım. Yapay zeka özelliklerini savundum ve ne kadar işe yarayacağını düşündüğümünden bahsettim. Veronica'nın babası şehirdeki en iyi avukatlardan biri olmasına rağmen, Veronica firmanın dışına çıkarak mükemmel bir yatırım komisyoncusu olmuştu. Potansiyel gördüğü işlere yatırım yaparak milyonlar kazanmıştı ve June'unkiyle ilgileneceğini biliyordum.

"Söylediğiniz şekilde çalışıyorsa kulağa ilginç geliyor. Geri döndüğümüzde daha fazlasını görmek isterim. Eğer konsepti kanıtlayabilirlerse, yatırım konusunda rahatlıkla konuşabilirim."

"Harika, isteyeceğini biliyordum."

"Hiçbir şeyin garantisini vermiyorum," dedi, ama sonra ses tonu değişti. "Ama birini bulduğun için mutluyum, hem de senden çok daha havalı birini."

"Evet, şaka yapmıyorum. Setinin bir sonraki parçasını görmek ister misin?" diye sordum. "Şimdiden onun setini mi yapıyorsun? Sen ciddisin," dedi.

"Bir bakayım."

Ona göstermek için kolyeyi çıkardım. Çantayı aldı, geri vermeden önce inceledi. "Tanrım, bu kadar zevkli bir adamı nereden bulabilirim?"

Güldüm ve cebime geri koydum. "Emin değilim ama bu alınmış."

İç çekti. "Ne talihsizlik ama gerçekten senin adına sevindim."

"Teşekkürler. Ben de." Bana bir kez daha sarıldı, ben de ona sarıldım.

Geri.

Her şey yoluna girecekti, bunu biliyordum.

Ardıç

Düşündüğüm şeyi GÖRMÜYORUM.

Ellery'nin gördüğüm en çarpıcı kadınlardan birini kovalamasını izlerken bunu tekrarlardım. Onu dışarı çıkarmasını izlerken. Kucaklaşmalarını izlerken.

Bunu söylemeye devam etsem de gözlerim tamamen farklı bir şey görüyordu. İnkâr edemeyeceğimi hissettiğim bir şey. Ona biraz daha bakınca, benimkinden hemen önce paylaşılan fotoğraftaki kadın olduğunu fark ettim. Onun önceki nişanlılarından biri olduğu belliydi ve neden olmasındı ki?

Gür siyah saçları, güzel porselen teni ve tüm bunlara uygun bir vücudu vardı. İşinin ehli göründüğünden bahsetmiyorum bile. En azından tanıştığım diğer kadınlar onun zekâsıyla boy ölçüşemeyecek gibi görünüyordu ama o öyle güçlü bir izlenim bırakmıştı ki, bunu yapacağını biliyordum.

Balkondan çıkıp bara giderken gözlerim yaşardı. Titreyen ellerimle kendimi sakinleştirmeye çalışarak bir su söyledim.

Bardaki yaşlı bir kadın "Veronica ve Ellery'yi gördün mü?" diye sordu. Arkadaşıyla konuşuyordu ve orada olduğumu bilmediğinden emindim.

"Elbette, bu ikisinin aralarını düzeltmelerinin zamanı gelmişti. Birbirleri için yaratıldıklarını hep biliyordum," dedi diğeri.

"Ve hepimiz onların skandallarını gördük, birlikte yuva kurmaları gerektiğinin söylenmesi an meselesiydi."

Oda dönüyordu. Onlardan kaçmaya çalıştım. Dışarı çıkıp biraz hava almam gerekiyordu. Kalabalığın arasından geçip

biraz boşluk. Sadece duygularım değil, büyümün de serbest kalmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Çocukluğumdan beri duygularım sihrimi etkilememişti, bunu kontrol etmeyi çabuk öğrenmiştim ama şu anda çok bunaltıcı geliyordu.

"Hey, iyi misin?" Rachel bana yetişirken sordu. Beni takip ettiğini fark etmemiştim bile. "Bardaydım, onları duydum. Endişelenecek bir şey yok. El ve Veronica-"

"Ben iyiyim," dedim çabucak. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var."

Onu terslediğimi biliyordum ve bunu yapmak istememişim, sadece şu anda başka bir şeye odaklanamıyordum.

"Tamam," dedi ve gitmeme izin verdi. Daha sonra özür dileyecektim ama şu anda bunu düşünemezdim. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Giriş oradaydı, çok yaklaşımışım. Dışarı çıktım ve hemen Tiffany ile Arthur'un buzdan heykellerden birinin yanında durduğunu gördüm. Boreas'ın heykeliydi, mitoloji hakkında hiçbir bilgim olmadığı için garip bir seçim gibi gelmişti ama kuzey rüzgârı ve kışın tanrısıydı. Mükemmel bir seçimdi ve harika görünüyordu. Tıpkı diğerleri gibi, en az iki metre boyunda olmalıydı. Ağlıyor gibi görünüyordu. Onu ne kadar teselli etmek istesem de, şu anda kaçmaktan başka bir şey yapamazdım.

Sonra, sanki ağır çekimde oluyormuş gibi gördüm. Heykel eğiliyordu. Sadece eğilmekle kalmıyor, *aynı zamanda düşüyordu*. Ve düşme şekli onu tam onların üzerine düşürecekti.

"Dikkat et!" diye bağırdım ama faydası olmadı.

Arthur yukarı baktı ama onları zamanında hareket ettirmenin bir yolu yoktu. Hala onları döndürüyordu, düşüşün yükünü almaya hazırды, ama bunun olmasına izin veremezdim.

Doğru büyü olduğunu umarak hızlıca bir büyü söyledim, bir şeyleri yakalamak için kullandığım büyüün aynısıydı. Büyüm içimde kabardı ve serbest kalmaya hazırlandı.

Mor bir ışın heykele çarptı ve onu öyle küçük parçalara ayırdı ki, içine kar yağmaya başladı.

Arthur başını kaldırdı, ezilmediklerini fark etti ve gözleri benimkilere takılana kadar şaşkınlıkla etrafına bakındı. Elim hâlâ aşırı güçten dolayı parlıyordu ve onu hızla söndürmeye çalıştım.

Arkamdan gelen bir soluk sesi kalabalığın toplandığını fark etmemi sağladı. En önde, hiç görmemeyi umduğum o dehşet dolu bakışıyla Ellery vardı.

"June..." diye başladı.

Bu çok fazlaydı, hepsi çok fazlaydı.

"Özür dilerim," dedim aceleyle çıkmadan önce.

Ceketimi ya da diğer eşyalarımı almadan koştum. Buradan çıkmam gerekiyordu. Muhtemelen saçımı boyayıp ülkeyi terk etmem gerekiyordu ama şu anda buradan çıkmaya odaklanmam gerekiyordu.

Tüm konuklara hazırlık olarak, sarhoş insanları kaldıkları yerlere geri götürmeye hazır son model taksiler sıralanmıştı. Onlardan birine atladım ve beni eve götürmesini söyledim.

Bu kadar uzağa gitmek istememe şaşırdı, ama ona kartımı verdim ve ne gerekiyorsa ödemesini yapmasını söyledim. Kabul ederek ses geçirmez bölmeyi kapattı ve beni en kötü kabusumdan çok uzağa götürerek arabayı sürmeye başladı.

Önce annemi aradım. Telefonu gemi seyahati nedeniyle kapalı olduğu için cevap vermeyeceğini biliyordum ama ona eve geleceğimi ve onun evinde kalacağımı söylemem gerekiyordu. Sesli mesajım sırasında ağlamamaya çalıştım, kendimi tutmaya çalıştım ama sonunda hıçkırı hıçkırı ağlıyordum.

Sonra Casey'i aradım. Uyanmıştı ve ben de her şeyi anlattım. Bizim için kaybettiğim parayı, asla ifade edemediğim duygularımı, asla sahip olamayacağım bir ilişki için tuttuğum yası.

Sihrimi herkese gösteriyorum.

Konuşmadan önce her şeyi anlatmama izin verdi. "Kahretsin, June. Bu çok boktan."

Kendime engel olamadım ve delice bir kahkaha attım. "Biliyorum." Casey denedi ama pek rahatlatıcı bir tip değildi.

"Peki ne yapacaksın? Eve gelecek misin?"

"Hayır, sanırım annemlere gideceğim. Sadece birkaç gün uzak kalmaya ihtiyacım var."

"Sorun değil. Döndüğünde burada olacağım. Ve June, sen doğru olanı yaptın."

Gözyaşları tekrar akmaya başladı. Ben de doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum ama bu her şeyi mahvetmediği anlamına gelmiyordu.

"Teşekkürler, Cass."

Telefonu kapattık ve ben telefonumu yere bırakıp pencereden dışarı baktım. Telefonum bir kez titredi ama duymazdan geldim.

Sonra tekrar çaldı.

Ve tekrar.

Sonunda telefonu açtım ve *Ellery*'nin birkaç kez karşıma çıktığını gördüm. Ona cevap veremezdim, şu anda onunla yüzleşemezdim.

Telefonumu kapattım ve yüzümü cama dayadım. Uykuyu bulmayı ve tüm bunların sadece bir rüya olduğunu öğrenmeyi umuyordum.

Ellery

Etrafımda insanların hareket ettiğini, bir kargaşa olduğunu biliyordum ama yerime yapışmışım.

Veronica'yla konuştuktan sonra içeri girip Juniper'i aramaya başladım, onu bir kenara çekip her şeyi anlatmaya hazırdım. Onu bulamadım ama Rachel'a rastladım ve o da bana barda olanları anlattı. Lanet olası dedikoducular işime burnunu sokmamayı bilmiyorlardı ve doğru olmayan bir şey yüzünden onun incinmesini istemiyordum. Juniper'in biraz hava almaya gittiğini söyledi, ben de girişe doğru yöneldim.

Juniper'in bağırdığını duydum ama kelimeleri seçecek kadar yakın değildim. Bağırışlar bölgedeki diğer insanların da dikkatini çekmişti ama oraya ilk ben vardım.

Heykellerden birinin düşmek üzere olduğunu ve Arthur'un Tiffany'yi engellediğini görecektim kadar hızlıydı. Sonra Ardıç'tan mor bir ışın fırladı ve o şeyi patlatarak kara döndürdü.

Bir an için hayal gördüğümü sandım. Her şeyin sadece bir hayal olduğunu, ama Juniper'in eli birkaç saniye daha parlamaya devam edince, öyle olmadığını anladım.

Etrafımdaki insanlar konuşuyordu ama bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan tek şey yüzündeki dehşet ifadesiydi. *Korkmuştu*. Her ne kadar sarsıcı ve açıklama gerektiren bir durum olsa da, bu hislerimi değiştirmede. Sadece şok olmuşum.

Onu durdurmaya çalıştım ama o kaçtı ve ben hâlâ burada, kıpırdamadan duruyordum. "Kahretsin," dedi Samuel. "Cadı gibi bir hava yaydığını biliyordum."

Bu beni telaştan kurtardı. Dışarı çıktım. Kar yağıyordu ama sürücülerden birinin bıraktığı lastik izlerini görebiliyordum.

O gitmişti.

İçeri geri döndüm. Peşinden gidebilirdim ama onu ayrı bir arabada yakalamam mümkün değildi.

Kalabalık büyük ölçüde dağılmıştı ama yakın ailem hâlâ oradaydı ve Tiffany ile Arthur'un etrafında toplanmışlardı.

"Siz iyi misiniz?" Ben sordum.

Tiffany başını salladı, hâlâ ağlıyordu. "Juniper bizi kurtardı," dedi. "Hamile olduğumu biliyordu ve bana zarar gelmemesini sağladı."

Gözlerimi kırpıtm. "Siz ikiniz..."

Arthur başını salladı. "Yolculuk bitene kadar bunu bir sır olarak saklıyorduk, böylece her şeyin bizimle ilgili olması gerekmiyordu." Tiffany'yi kollarının arasına almış, onu rahatlatıyor ve başının arkasını okşuyordu. İkisinin bu kadar şefkatli olduğunu daha önce hiç görmemiştim.

"Nerede o?" Rachel, Juniper'den bahsederek sordu.

"Gitti," diye mırıldandım. "Çekip gitti."

"Neden ona mesaj atmıyorsun? Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalış."

Ona bir tane gönderdim. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha ama cevap yok. Aramaya çalıştım ama telesekretere düştü, yani telefonu kapalıydı ya da beni engelledi.

"Siktir!" Cevap verme ihtimaline karşı telefonumu yere çarpmamak için direndim.

O anda peşinden gitmeyi düşündüm ama belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Çok korkmuş görünüyordu. Belli ki geçmişte biri ona bir şey yapmış, öğrendiklerinde onu bir şekilde incitmişti.

Mantıklı beynim gördüğüm her şeyi inkar etmek isterken, ben ne gördüğümü *biliyordum* ve bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Birkaç dakika geçti ve Arthur Tiffany'yi biraz dinlenmesi için yukarı çıkardı. Çoğu kişi partiye geri dönmüştü.

"Herkes bunun bir tür performans olduğunu düşünüyor gibi görünüyor," dedi Rachel kendi başına biraz keşif yaptıktan sonra.

Bunun için mutluydum. Gerçek ne olursa olsun, bunun sihirden başka bir şey olduğunu düşünmelerini istedim. Juniper'ın da öyle düşündüğünden emindim.

"Eşyalarımızı toplayacağım ve sabah ilk iş eve gideceğim."

"Tamam, yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

Ona teþekkür ettim ve odamıza çıktım. Hiçbir şey toplamadan gitmişti. Her şeyi bavullara koydum, burada geçirdiğimiz zamanın anıları gözümün önüne geldi. Buraya gelirken giydiği kıyafet, dışarıdaki romantik akşam yemeğimizde giydiği elbise. O gece elbisenin altında duran iç çamaşırı takımı. Her şey bu kadar belirsizken, tüm bunları görmek acı veriyordu ama pes etmiyordum. Daha önce hiçbir şey benim için bu kadar önemli olmamıştı. Her şey geçici bir hevesti.

Juniper hariç her şey.

Paketlediğim son şey kolyeydi. Kutuyu kapatıp çantama koymadan önce ona son bir kez baktım.

Dışarı çıkıp onu alabilmek için zamanın daha hızlı ilerlemesini umarak erkenden yattım.

Tüm çabalarımın rağmen gözümü bile kırpmadım. Juniper'i düşünerek ve eve sağ salım varmasını umarak dönüp durdum. Her beş dakikada bir kontrol etmeme rağmen hâlâ bana mesaj atmamıştı. Ama şimdi onu görmeye gidecek ve kendimi affettirmeye çalışacaktım.

Dönüş yolu uzun ve yalnızdı. Bu yolu defalarca gidip gelmiştim. Hep yalnızdım. Ama bu sefer boş hissettim. Lokantada durmayı düşündüm ama bir an önce ona geri dönmem gerekiyordu. Gelecek yıl tekrar gidebilirdik. Birlikte, her iki yoldan da. Bundan emindim.

Sonunda Juniper'in dairesinin önüne geldiğimde, çantasını elime alarak arabadan atladım. Kapısına ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Kapının boyası koyu yeşildi ve üzerinde altın rengi 'E' harfi vardı.

Kapıyı birkaç kez çaldım ve bekledim. Hiçbir şey yoktu. Sabahın geç saatleriydi ve şimdiye kadar birinin kalkmış olması gerekirdi. Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer biraz daha yüksek sesle, çaresiz hissederek.

Diğer tarafta bir hareket duydum ve kalbim göğsümde çarparak bekledim. Kapı açıldığında Juniper'ın değil, oda arkadaşı Casey olduğunu tahmin ettiğim kişinin orada durduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

Mavi saçlarının üzerine siyah bir kapüşonlu giymişti. Kakülleri yüzüne doğru sarkıyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

henüz uyumamıştı.

Bana bakarken yüzünü yukarı kaldırdığı kalın çerçeveli siyah gözlükleri vardı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Boğazımı temizledim. "Evet, Juniper'ı arıyorum."

"Ah, sen aşık çocuksun," dedi.

Dudaklarımı hızla yaladım. "Tabii, o burada mı?"

"Hayır, birkaç günlüğüne annesine gitti. Bazı şeyleri çözmesi gerektiğini söyledi."

"Annesinin nerede yaşadığını biliyor musun? Ya da ne zaman döneceğini?"

"Ne zaman döneceğini bilmiyorum. Ama sana annesinin nerede olduğunu söylemeyeceğim. Biraz zamana ihtiyacı var, dostum, ipucunu al."

Juniper'in en iyi arkadaşı öne çıktı. "Peki," diyerek çantayı ona uzattım. "Bunlar onun eşyaları. Ona geri döneceğimi söyle. Ve telefonlarıma cevap versin, ona kızgın değilim."

"Elbette, bunu yapabilirim." Beni tek bir bakışta değerlendirerek aşağı yukarı baktı. "Her ne kadar zengin bir dangalak gibi görünsen de, onu gerçekten önemseydiğini söyleyebilirim."

"Biliyorum," dedim içtenlikle. "Ve öyleyim."

Kapıyı kapatmadan önce küçük bir tebessüm etti.

Derin bir iç çektim. Eğer yalnız kalmak istiyorsa, bunu ona verebilirdim. Ama sonsuza kadar değil.

Onu geri alacağımı biliyordum ve pes etmeyecektim.

Ardıç

"EILENE İÇİN SİPARİŞ VERİN," diye seslendim naneli mocha'yı yere bırakırken.

Balkabağı baharatı mevsimini resmen geride bırakmış ve naneli mocha bölgesine girmiştik. Kendi kafama o kadar takılmasaydım, odaklanamasaydım bu iyi olurdu. Bu sabah her içeceği yanlış yapmış, siparişleri yanlış yazmış ve hatta bir kruvasanı kömür gibi yakmıştım. Jay'in hayatını zorlaştırdığımı biliyordum ama kendimi toparlayacaktım.

Tatilimin son birkaç gününü annemde geçirdim. Sonunda gönderdiğim sesli mesaja ulaştı ve beni aradı. Beni rahatlatmaya çalıştı, herkesin bu konuda korkunç olmadığını söyledi, ki erkek arkadaşı insan olduğu için bu açıkça doğrudu, ama Ellery ile aynı olup olamayacağından emin değildim. Zaten bir şekilde başlamıştık ve bunu aşırıp aşamayacağımızı bilmiyordum.

"Bugün iyi misin?" Jay sordu. "Kocanla çok mu tatil yaptın?" diye kaşlarını salladılar.

Beni üzmeye çalışmadıklarını biliyordum ama tüm bunları düşünmek beni neredeyse ağlatacaktı. "Bu... yürümedi."

İfadeleri ayıldı. "Olamaz, ne oldu?"

Düşünürken aklıma gelen cümleyi söyledim. "Sadece bazı önemli konularda aynı fikirde değildik."

Sonra kaşlarını çattı. "Şey, üzgünüm. Ama eminim dışarıda senin için birileri vardır."

Öfkelendim. Hiç de öyle hissettirmiyordu. Dramatik davrandığımı biliyordum ama her şey ters gidene kadar aramızdaki bir şey çok doğru geliyordu.

Vardiyam neredeyse bitmek üzereydi ve nihayet kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Tıpkı Ellery ile tanışmadan önceki gibiydi.

Jay geri döndüğünde ben arkada önlüğümü çıkarıyordum. "Hey, seni görmek isteyen biri var."

"Kim o?" Casey bana Ellery'nin daireye geleceğini söylemişti ve ben onu görmek istemiyordum.

"Emin değilim, onu daha önce hiç görmedim."

En azından bu Ellery olmadığı anlamına geliyordu. "Birazdan çıkacağım."

Kalan eşyalarımı topladım ve ön tarafa gittim. Oraya vardığımda donakaldım. Gelen Ellery değil, Arthur'du. Takım elbise giymişti ve saçlarını yüzünden uzaklaştırmıştı. Şakaklarında beyaz saçların oluştuğunu görebiliyordum ama bu onu daha zarif gösteriyordu.

Gizlice kaçmayı, ondan tamamen uzak durmayı düşündüm. Ne söylemek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama muhtemelen iyi bir şey söylemeyecekti. Tam gitmeye karar vermiştim ki, bana doğru baktı ve yürümeye başladı.

"Juniper," dedi. "Seninle konuşabilir miyim?"

Yutkundum. "Kardeşinle mi ilgili?"

"Hayır," dedi kolayca. "Bu beni ilgilendirmez." İçimi çektim. "Peki."

"Sana bir kahve getireyim." Tezgâha gittik ve ben beyaz çikolatalı mocha sipariş ettim, Arthur da şaşırtıcı bir şekilde aynısını sipariş etti.

İçkilerimizi aldıktan sonra beni uzak köşedeki masalardan birine götürdü. Saat üç civarıydı, yani dükkânda kimse yoktu ve tezgâhtaki Jay'in duyamayacağı kadar uzaktaydık.

Birkaç dakika sessizce oturduk, sadece içkilerimizi yudumladık. "Tiffany nasıl?" diye sordum.

"O iyi," dedi sıcak bir şekilde. "Sabah bulantıları onu hâlâ etkiliyor ama onun dışında iyi."

"Ah," annemden aldığım küçük şişeyi çıkardım. Çantama yerleştirdim ve şimdi onu çıkarmadığıma seviniyordum. "Ona bunu içmesini söyle. Ona yardımcı olacak bir şey vereceğimi söyledim."

Onu aldı ve bir süre inceledi. "Bu... sihir mi?" diye yemin eder gibi fısıldadı.

"Evet," dedim. "Bebegi hiç etkilemeyecek."

"Bu konuda hiç endişem yok." Şişeyi cebine koydu. "Ve eminim bunu takdir edecektir. Ama aslında bu yüzden buradayım."

İşte buradaydı. Nefesimi tuttum. Bana basına gideceğini mi söylüyordu? Güçlerim için bana şantaj mı yapmak istiyordu? En kötüsüne hazırlıklı olmalıydım.

"Size teşekkür etmek istedim."

Beynimin toparlanması bir anımı aldı. "Ne?"

"Tiffany'yi kurtardın. O heykel birkaç yüz kilo olmalıydı. Ben onu engellesem bile, eğer yere düşseydi..." sesi tıkanmıştı. "Ne olabilirdi bilmiyorum. Ama onu ve çocuğumuzu kurtardın ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"I..." Ne diyeceğimi bilemedim. "Tabii ki. İkinize de bir şey olmasına izin veremezdim."

Hafifçe gülümsedi. "Ben de size bir tür teklifte bulunmak istedim. Veronica bana Ellery ile yaptığı konuşmayı anlattı."

Bunu düşünmek bile midemi bulandırdı. Gerçekte ne hakkında konuştuklarını bilmiyordum ama ne gördüğümü biliyordum. Bana bir tür teselli vermek istediğini mi söyleyecekti?

"Uygulamanıza yatırım yapmak istiyorum."

Yine sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldım. "Ne?"

"Ellery ondan uygulamanıza yatırım yapmasını istedi. Söylediğine göre, harika bir fikre benziyor ve "yapay zekanızın" çalışma şekliyle kolayca kopyalanamayacak bir fikir." İşin içinde bir şekilde sihir olduğunu bildiğini ima etmek için tırnak işareti kullandı. "İlk etapta bana bir şey söylemediğine inanamıyorum. Harika bir yatırım gibi görünüyor ve yakında bir teklif yapacağını biliyorum, bu yüzden önce sana ulaşmak istedim."

Nutkum tutulmuştu. "Uygulamamıza yatırım yapmak ister misin?"

Başını salladı. "Eğer konsepti kanıtlayabilirsiniz. Değerli görünüyor. Veronica'nın bunu gerçekten istiyorsa iyi bir mücadele vereceğini biliyorum ama sanırım benimkini tatmin edici bulacaksınız. Eğer bulamazsanız, pazarlık yapmaya hazırım."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok. Önce onun teklifini dinle, ama bu benim." Ceketinden bir dosya çıkardı. Elimde olmadan açtım.

Teklif rakamını gördüğümde ağzım açık kaldı. Ellery'nin bana vereceği rakamı uçurmuştu.

Kapattım ve derin derin yutkundum. Arthur'un yüzü her zamanki gibi nötrdü ama bir tür anlaşılmaya varmış gibiydik.

"Yani, Ellery Veronica'ya benim işimi mi sordu?" O gece konuştukları şey bu olabilir miydi? Ama neden?

"Bunu size söyleyemem," dedi. "Bu işe karışmayacağımı söyledim." "Elbette," diye kabul ettim.

"Ama ona kendin sorabilirsin." Park yerini işaret etti ve gözlerim onu takip etti.

Süslü BMW onun olmalıydı ve içinde Ellery'yi gördüm. Yüzü düşmüştü ve bir şeyle oynuyordu. Telefonu olduğunu düşündüm ama hareketleri pek mantıklı gelmedi. Sonra onun yapboz küplerine olan sevgisini hatırladım ve bunun o olması gerektiğini anladım.

"O burada mı?" Ben sordum.

Arthur başını salladı. "Gelmek için ısrar etti. Ona gelebileceğini söyledim ama sen onunla konuşmak istemedikçe içeri giremezdi. İlişkinizdeki dramla ilgilenmiyorum."

Güldüm. "Tiffany'yle bir araya geldiğinizde muhtemelen pek bir şey yaşamamışsınızdır."

"Hayır, pek sayılmaz," dedi. "Yine de hayır deseydi yapabilirdik."

"Ama demedi," dedim.

Dudaklarına nadiren küçük bir gülümseme değdi. "Hayır, yapmadı. Onunla konuşmak ister misiniz?"

Bunu düşünürken dudaklarımı çiğnedim. Onunla yüzleşmeye hazır mıydım? Bu noktaya kadar ondan kaçmışım, aslında herkesten kaçmışım. Ama bu bana gerçekten yardımcı oluyor muydu? Kapanış muhtemelen en iyisi olacaktı.

"Evet. Daha önce yaptığı gibi benimle arkada buluşmasını söyle, eğer sorun olmazsa."

"Vereceğim." Gitmek için ayağa kalktı ama gitmeden önce, "Tiffany'nin numarası o dosyanın içinde. Ellery ile işler yolunda gitmese bile buluşmak istedi. Sen, o ve Rachel'ın bir spa günü geçireceğinden bahsetti."

Başımı salladım ama konuşmak için kendime güvenmiyordum. İşler yolunda gitmese bile hâlâ arkadaşım olmak istedikleri fikri güven vericiydi. Arthur arabasına doğru yürüdü. Ellery'nin tepkisini izleyemedim. Eşyalarımı topladım ve ilk gün buluştuğumuz arka sokağa doğru yürüdüm. Avuçlarım terlemişti ve sakın kalmaya çalışıyordum. Belki gelmeyecekti bile. Belki de uğraşmaya değmeyeceğine karar verirdi. Cesaretimi kaybetmek üzereydim, içeri geri dönüp ama ben kaçamadan o köşeyi döndü.

İyi görünüyordu. Koyu renk bir kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir kazak giymişti. Normalde olduğu kadar düzgün giyinmemişi. Sanki birkaç gündür tıraş olmamış gibiydi ve saçları da normalde olduğu gibi şekillendirilmemişti.

Gözlerini bana diktiğinde neredeyse rahatlamış görünüyordu. Bana yavaşça yaklaştı, sanki kovalamaktan korktuğu bir hayvanmışım gibi.

"Hey," dedi beceriksizce.

"Merhaba."

Orada öylece durup baktık. Ara sokaktan bir ürperti geçti ve ceketimi daha sıkı çektim. Ellery bana doğru hafif bir hamle yaptı ama dokunmadan önce durakladı. Geçmişteki dokunuşlarını hatırladım. Bana karşı hissettiği duyguyu. Bu beni daha çok ürpertti.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye başladı Ellery. "Her şeyi düşündüm, sana ne kadar değer verdiğimi ve sihirli olmanı umursamadığımı anlatan bir konuşma... sanırım? Ve baloda her şey ters gittiği için ne kadar üzgün olduğumu. Ama tek kelimesini bile hatırlayamıyorum. Sadece kollarıma geri dönmeni düşünebiliyorum."

Nutkum tutulmuştu. Ellery yine aklına geleni söyledi. "Peki ya Veronica?" diye sordum. Bunun aptalca bir şey olduğunu biliyordum ama peşini bırakamazdım. Her yönden onun için mükemmel bir eş gibi görünüyordu.

Bir şekilde daha da yaklaştı. "Veronica sadece bir arkadaş. Fotoğraflarımızın çekildiğini biliyorum ama biz gerçekten sadece canımız sıkıldığında takılan arkadaşlarız. Daha fazlası yok. Bir geçmişim olduğunu biliyorum ve bunu değiştiremem. Ben böyleydim. Ama şimdi senden başka kimseyi istemiyorum ve umarım buna inanabilirsin."

Yüz ifadesi onu affetmem için bana yalvarıyordu. Yutkundum, kalbim boğazıma düğümlendi. Ona inanmak istiyordum. Hem de çok. "Yani çıkmak istiyorsun... gerçekten?"

Ellerini benimkilerin arasına aldı. "Gerçekten. Sahte anlaşmalar yok. Aileyi kandırmak yok. Para yok. Aslında Veronica'ya da bundan bahsediyordum. Parayı denklemden çıkarmak istedim ama yine de başarılı olduğunu görmek istedim. Önyargılı olsam da, bence gerçekten iyi bir fikrin var. Ve o da ilgileniyor."

Başımı salladım. Gözleri çok içtendi, tek bir umut ışığı arıyordu. "Arthur bahsetti," dedim, "başka bir şey olduğunu düşündüğüm için özür dilerim. Geçmişini sana karşı kullanmıyorum. Ben sadece

Birlikte olduğu o kadar çok güzel kadın var ki. Senin gibi biriyle birlikte olmak için daha uygun olduklarından emin olduğu kadınlar."

Elimi dudaklarına götürdü ve oraya nazik bir öpücük kondurdu. "Benim için senden daha iyisi olmadığına eminim. Hatta tam tersi. Sen gerçekten inanılmazsın. Sen olmasaydın, bu seyahatteki tüm büyük olayları kaçıracaktık. Ve tüm bunların yanı sıra şaşırtıcı derecede güzel, nazik ve yatakta harikası."

Sert kıkırdamam aramızda sisli bir hava pufu olarak belirdi. Elbette, baş başa kaldığımızda bile böyle bir şey söyleyebilirdi. Ellery de benimle birlikte hafif bir kahkaha attı.

Sobering, onun sözlerini düşündüm. Yani artık aileniz için numara yapmak ya da pahalı anlaşmalar yapmak yok mu?"

"Hayır, hiçbir," diye onayladı. "Sadece sen ve ben, tam olarak istediğimiz gibi alıyoruz."

"Bu bile senin ağzından kirli çıktı," dedim. "Ama bu hoşuma giderdi."

Gülümsemesindeki rahatlama anlıktı. Beni kendine doğru çekti, diğer eli yanağıma gitti. Eldivenli olmasına rağmen yünün hafif çiziklerinden sıcaklığı hissedebiliyordum. "Seni özledim güzel ay," dedi dudaklarına karşı.

"Sadece birkaç gün oldu," diye belirttim. O birkaç gün de bana yıllar gibi gelmişti.

"Ve sevdiğim kadından uzak kalmak için birkaç gün çok fazlaydı," dedi.

Durakladım. "Aşk mı?"

İstemedi ağzından kaçırması gibiydi ama ifadesindeki şaşkınlık giderilince yerini eminliğe bıraktı. "Evet. Aşk."

Çenemi biraz daha eğdi ve dudaklarımı dudaklarına götürdü. İlk öpüşmemiz ve ondan sonraki tüm öpüşmeler kadar büyüğü hissettirdi. Başından beri içimde tutmaya çalıştığım duygular bir barajın patlaması gibi içime aktı. Hiç kimse için bu kadar güçlü şeyler hissetmemiştim.

Ayrıldığımızda nefesim kesilmişti. "Vay canına,"

dedi Ellery, gözleri hafifçe irileşmişti. "Ne?"

"Bebeğim, parlıyorsun."

"Ne?"

Ellerime baktım ve eminim ki ellerimin etrafında hafif beyaz bir parıltı vardı.

"Tüh," dedim, ellerimi saklayacakmış gibi arkama götürdüm. Yine de tüm vücudum olduğundan emindim. Utanç içinde kızardım.

"Özür dilerim," dedim. "Tanrım, çocukluğumdan beri duygularım yüzünden büyü yapmama izin vermedim."

Saç tutamlarımdan birini parmaklarının arasında kıvrarak gülümsedi. "Bu hoşuma gidiyor. Seni o kadar mutlu ediyorum ki parlıyorsun. Gerçekten. Kaç erkek bunu söyleyebilir ki?"

Omzunu hafifçe ittim. "Bu konuda büyük düşünme."

Büyümün aktığı yere konsantre olmak için bir an durdum. Çoğu büyü sadece bir büyüyle kullanılabiliyordu ama bazen güçlü duygular sırasında ya da yeterince kullanılmadığında damlıyordu, bu yüzden durması için biraz konsantrasyon gerekiyordu.

"Bunu daha sonra yatakta yapmana ihtiyacım olacak."

Ona kıkırdadım. Onunla tanışmadan önce hiç kıkırdamamıştım ama görünüşe bakılırsa artık parlamanın yanı sıra bu da yaptığım bir şeydi.

"Lafı açılmışken, bundan sonra işin var mı? Seni akşam yemeğine götürmeyi çok isterim. Belki yemekten sonra da bir şeyler yeriz." Bana imalı bir şekilde göz kırptı.

"Bunu çok isterim," dedim. "Muhtemelen Arthur'a söylemeliyiz ki o da gidebilsin."

"Oh, çoktan gitti," dedi Ellery.

"Ne?"

"Evet, geri döndüğünde bana yalvarmayı bitirmemi beklemeyeceğini ve beni reddettiysen eve gitmenin benim sorunum olduğunu söyledi."

Çenem açık kaldı. "Şaşırdığımı söylemek isterdim ama şaşırmadım."

"Ben de," diye homurdandı. Eliyle işaret etti ve artık parıldamadığım için otoparka geri döndük. "O robotun bir çocuğu olacağına hâlâ inanamıyorum."

Ona tekrar vurdum. "O bir robot değil ve bence harika bir baba olacak."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Ellery şimdi daha yumuşak bir sesle. "Bu yolculukta onun hakkında çok şey öğrendiğimi hissediyorum. Daha önce bildiğimden çok daha fazlasını. Her zaman babamıza o kadar bağlıydı ki onun gibi olacağını düşünmüştüm ama onun yerine farklı olmayı öğrenmiş gibi görünüyor."

"Katılıyorum."

Arabama kadar el ele tutuştuk. Kilidi açtığımda ve içeri girdiğimizde hava buz gibiydi. Mümkün olduğunca çabuk açtım ama hala

ısınmasını beklemek zorunda kaldım.

"Uzaktan çalıştırma yok mu?" Ellery titreyerek sordu.

"Hepimizin havalı arabaları yok," dedim.

"Yakında olacak," dedi Ellery.

Gözlerimi devirdim, annemin eskiden yaptığı gibi daha çabuk ısınmasına yardımcı olmak için motoru hafifçe devirdim. "Şu anda bütçemde olduğunu sanmıyorum."

"Bu benim için," dedi.

"Bana araba almıyorsun!" diye haykırdım. Zengin olması umurunda değildi, bu çok fazlaydı.

"Hayır, kendime bir araba alacağım. Bir daha bu kadar soğuk bir arabaya binmek gibi bir planım yok. Yazın klima zaten açık değilken mi? Hayır, teşekkürler."

"Gülünç derecede şımarıksın," dedim.

"Tabii ki öyleyim. En genç, en yakışıklı ve en zengin benim." Bunu söylerken parmaklarını işaretledi.

"Ve sen de bu otoparkta bırakılmak üzeresin," dedim.

Nihayet hava donmadan kaloriferi açabilecek kadar sıcaktı, ben de sonuna kadar açtım. Hâlâ ön camın buzunun çözülmesini beklemek zorundaydık ama en azından donmuyorduk.

"Sen bana bunu yapmazsın," dedi. "Beni çok seviyorsun."

Aşk. Sokakta kullandığı ve benim karşılık vermediğim o kelime. Ciddi olmasaydım söylemek istemezdim ama... "Seviyorum. Seni seviyorum, yani."

Yanakları hafifçe pembeleşti ki bu nadir görülen bir durumdu.

"Tekrar söyle." Boğazımı temizledim. "Seni seviyorum."

"Siktir, ben de seni seviyorum." Eğildi ve beni sıcak ve sert bir şekilde öptü. "Senin için bir şeyim var," dedi geri çekilirken. O ceketinin cebine uzandı ve o ana kadar gördüğüm en büyük mücevher kutusuyla geri geldi. Diğerleri gibi koyu, güzel kadifeden yapılmıştı.

"Bunu bana vermek zorunda değildin," dedim sesimden duyguyu uzak tutmaya çalışarak.

"Biliyorum. Ama kadınının ona aldığım şeyleri giydiğini görmek hoşuma gidiyor."

Hâlâ taktığım küpelerimle dalgınca oynadım. Balodan beri birçok kez onları çıkarmayı düşünmüş ama asla yapmamıştım.

"Aç şunu."

Kutuyu tıklayarak açtım ve nefesim kesildi. Tıpkı setin geri kalanı gibi elmasa benzeyen, ortasında sarkan bir yıldız olan altın hilalli bir kolyeydi.

"Bu harika," dedim nefes nefese. "Takacak mısın?"

Altın zinciri benden aldı ve ben de saçlarımı topladım, böylece o da zinciri tutturabildi. İşini bitirdikten sonra parmağını üzerinde gezdirdi. Saçımı bıraktım ve güneşliği indirmek için geri döndüm ve aynayı açtım. Siyah montumun üzerinde parılıyordu. "Mükemmel olmuş."

"Tıpkı senin gibi," dedi, o da ona bakarak.

"Teşekkür ederim," dedim.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Senin için her şeyi yaparım güzel ay," dedi. "Şimdi, ilk resmi randevumuza ne dersin?"

Sonsöz

ELLERY

"SANIRIM HER ŞEYİM VAR," dedim ceketimin cebini son bir kez yoklayarak. Ellerim terlemişti ve sanki yerimden fırlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Buna bayılacak." Rachel cesaretlendirdi.

"Teşekkürler."

"Evet. Şu haline bak, bir aptala dönüşüyorsun," dedi

Samuel. "Ah, dur," dedi Rachel. "Gergin."

Samuel kekeledi. "Sana evlenme teklif ederken ne kadar gergindim biliyor musun? Ve bu pisliğin ne yaptığını biliyor musun?"

"Ne kadar terli olduğunla dalga mı geçiyorsun?" Ben araya girdim. "Evet! Ve bana saçmaladığımı söyledi."

"Öyleydin," diye iddia ettim. "Ama sanırım şimdi saçmalıyorum." Ve öyleydim de. Mutluluk dolu bir yıl olmuştu bile. İlk resmi randevumuz bir yatıya kalmaya dönüşmüş, bu da kısa sürede onu benim çatı katıma taşımaya dönüşmüştü. Daha önce şehrin öbür ucunda yaşayan Casey'i her gün işe giderken görmesi gerektiği için bu durum biraz zahmetli olmuştu ama kazandıkları ilk kârın bir kısmıyla Casey benim binamda bir daire aldı ve artık komşuydular.

Ve uygulama sorunsuz bir şekilde hayata geçti. Bir sürü ileri geri konuşmadan sonra, Veronica ve Arthur yatırım yaptılar ve kazandıklarından daha fazla para topladılar.

ne yapacaklarını biliyorlardı. Bu kısa yıl içinde kullanıcı arayüzünü çalışır hale getirebilecek ve hatta uygulamayı diğer mevcut takvim uygulamalarıyla entegre olacak şekilde genişletebilecek bir ekip kurmayı başardılar. Tam olarak kârlı olmasalar da önümüzdeki birkaç yıl içinde kârlı olacakları tahmin ediliyordu ki bu da pek çok işletme için söylenebilecek bir şey değildi.

Ayrıca, kârlı hale geldiğinde yeni kurulan şirkete yardım etmek için taşınmam konusunda da konuşmaya başlamıştık. Şu anda hala babamın şirketi için evrakları hazırlıyordum ama Arthur planlarımı biliyordu ve beni destekliyordu. Ayrıca, potansiyel büyük müşteriler konusunda mükemmel olduğum ortaya çıktı. Bizi şu anda tüm şirketlerinde kullanan birden fazla büyük firmaya sokmayı başardım. Juniper beni tam zamanlı işe almadan önce iyi bir maaş almamı istiyor ama gerçekten faydalı bir iş yapmak iyi hissettirdi. Ayrıca, uygulama benim de işime yaradı ve toplantılarımı çok daha iyi yapmamı ve organize olmamı sağladı.

"En azından heyecanlı mısınız?" Rachel sordu.

Hafif bir gülümsemeyle başımı salladım. Heyecanlıydım. Ona kolyeyi verdiğim günden beri Junipers setini tamamlamayı hayal ediyordum. Teknik olarak yüzükten önceki son parçaydı ama başlangıçta işleri hızlandırdığımız için ona tüm yıl boyunca yeni bir yüzük vermemiştim.

Ama şimdi yüzük kutusunu göğsüme yaslamıştım ve onu tamamlamaya hazırdım.

"İyi şanslar," dedi Arthur yemek masasından. Oğlu Peter'ı kollarında sallıyordu. Çocukluğumuzu hesap tablolarına bakarak geçiren bu adamın artık bir baba olduğuna hâlâ inanamıyordum. Hem de iyi bir baba.

"Seni destekliyoruz," dedi Tiffany dizüstü bilgisayarını açtığı masanın diğer tarafından. "Juniper bu aileye harika bir katkı olacak. Ve senin daha iyisini yapmana imkân yok."

"Teşekkürler." Tiffany hâlâ... Tiffany'ydi, annelikte bile. Ama ona karşı da harikaydı.

Bu son cesaretlendirici sözlerle Juniper'le buluşmaya ve onu her şeyin gerçekten başladığı yere, Selina'ya götürmeye hazır bir şekilde oradan ayrıldım. Bu bizim gerçek bir çift olarak ilk tatilimizdi, ancak tüm bu anılara sahip olmak buraya gelmeyi çok daha iyi hale getirdi.

Juniper annemle birlikte kendini en iyi hissedebilmesi için önceden bir spa günü geçiriyordu. Ona bir akşam yemeği planladığımı söyledim ama nerede olacağını söylemedim. Her şey ayarlanmıştı, sadece kızımın evet demesine ihtiyacım vardı.

Süitimizin kapısını çaldım ve o kapıyı açmadan önce arkasından gelen ayak seslerini duydum. Her yerini saran orman yeşili, ışıltılı elbisesi içinde bir hayal gibiydi. Kızıl saçları yüzünün bir kısmından geriye doğru toplanmıştı ve makyajı ela gözlerini tamamlıyordu. Kükeleri, bileziği ve kolyesi sergileniyordu ve yakında yüzüğünü de takacaktı.

"Selam yakışıklı," dedi. "Neden kapıyı çaldın?"

"Sadece randevumu geleneksel bir şekilde almak istedim." Kaşlarımı ona doğru salladım.

"Saçmalıyorsun. Çantamı alayım ve ayakkabılarımı giyeyim, sonra gidebiliriz."

Çantasını almak için eğilmesini izledim, kalın arka tarafını gösteriyordu. Sonra ayakkabılarını aldı ve kapının önündeki banka oturdu.

Önüne geçip gümüşü topuğu elinden kaptım. "Bana bırak."

Ayakkabıyı uzattı ve ben de aldım, mor boyalı ayak parmaklarının üzerinden geçirdim ve kayışını sıktım. Aynı şeyi diğerine de yaptım, ellerimi pürüzsüz baldırlarında gezdirdim, daha da ilerlemelerini istedim.

"Bu kadar yeter," diye azarladı. "Akşam yemeği rezervasyonumuzu kaçırmak istemiyorum."

"Emin misin?" diye sordum. "Geç kalmak için iyi bir neden." Pek çok rezervasyon için geç kalmıştım ama hiçbiri bu kadar iyi bir sebep değildi.

"Eminim. Hadi gidelim."

Ofladım ama ayağa kalktım ve ona yardım etmek için elimi uzattım.

Restorana doğru yola çıktık. Ona Selina'da rezervasyon yaptıramadığımızı ve başka bir yere gitmemiz gerektiğini söyledim. Bana inandı, bu yüzden vardığımızda ve nerede yemek yediğimizi anladığında çok mutlu oldu.

"Masanız hazır," dedi ev sahibi, bizi oturtmak için bir hamle yapmadan.

Başımla teşekkür ettim. Juniper şaşkın görünüyordu ama bizi arka tarafa götürürken beni takip etti. Tüm igloların bulunduğu arka güverteye varır varmaz nefesi kesildi. Kırmızı yapraklar iglolarımıza kadar her yere saçılmıştı.

"Bu da ne?" Nefes nefese sordu.

"Neden gidip öğrenmiyoruz?" Onu çiçeklerle kaplı patikadan sıradaki son igloya götürdüm. Kapıyı iterek açtım ve ona

Önce git. İçerisi geçen yılki çok benziyordu. Mekânı sıcacık gösteren peri ışıkları ve masanın üzerinde mumlar vardı. Ancak şimdi mekânın etrafında gece gökyüzünü andıran küçük ay ve yıldız fenerleri asılıydı. Masanın üzerinde soğutulmuş şampanya ile birlikte daha fazla çiçek vardı.

"Vay canına, bu öncekinden daha süslü..."

Dönüp beni tek dizimin üstünde bulduğunda sözleri boğazında düğümlendi.

JUNIPER

Bize Selina'da rezervasyon yaptırdığına inanmadım. Geçen bahar bize rezervasyon yaptıramadığını söylediğinde ona inanmıştım. Bana Arthur'un bir sonraki yıl için ayrılmadan önce rezervasyon yaptırdığını söylemişti. Ancak burada tekrar yemek yiyeceğim için heyecanlıyım. Yediğim en iyi yemeklerden biriydi.

Gül yaprakları beni yolumda durdurdu. Tüm olasılıkları düşünerek kendimi fazla heyecanlandırmamaya çalıştım. Bu tam da birinci yıl dönümümüzdü ve muhtemelen bana sürpriz yapmaya çalışıyordu. Her zaman böyle düşünceli şeyler yapardı.

Gerçek anlamda bir araya geldiğimizden beri beni mutlu etme sözünü yerine getirdi. Sadece iş hayallerimi desteklemekle kalmadı, aynı zamanda bardağımı sevgiyle doldurdu ve benim için her zaman elinden geleni yaptı. Daha iyi bir ortak bulabileceğimi sanmıyorum.

İglo'nun kapısını açtığında geçen seneye benziyordu ama fenerleri ya da çiçekleri hatırlamıyordum.

Ona hatırlayıp hatırlamadığını sormak için döndüğümde, onu diz çökmüş, elinde orman yeşili yüzük kutusuyla gördüğümde tüm düşüncelerim uçup gitti.

"Ellery?" Nefes aldım.

"Juniper, sen başıma gelen en iyi şey oldun. Güzelsin, zekisin ve mükemmel bir eşsin. Hayatımın geri kalanını senin mükemmel eşin olabileceğimi sana kanıtlayarak geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin?"

O konuşurken gözlerimden yaşlar süzüldü. "Evet," diye bağırdım gözyaşlarımın düşmesine izin verirken.

Ayağa kalkıp kutuyu açtı ve ben de nefes nefese kaldım. Şimdiye kadarkilerin en güzeliydi. Ortasında dev bir elmas vardı, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü ve her iki yanında onu yerinde tutan iki hilal vardı.

Kaydırarak giydi ve tam oturdu. "Bayıldım," dedim. Gerçekten de bayıldım. Tanıştığımızda mükemmel bir zevki olduğunu biliyordum ama bunları seçerken gösterdiği özen beni eritti.

"Seni seviyorum," dedi beni kollarının arasına alarak.

"Ben de seni seviyorum ve sonsuza dek birlikte olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Öpüştük ve neredeyse akşam yemeğini hep birlikte atlayıp geri dönmek istiyordum ama buradan o kadar kolay vazgeçemezdim.

İşimiz bittiğinde tıka basa doymuştum. Daha önce yaptığımız gibi sindirmek için biraz yürüyüşe çıktık. Bu kasaba pek değişmemişti. Burayı sanki sonsuza dek Noel'deymiş gibi görmek tuhaftı. Tatil zamanları dışında nasıl görüldüğünü bilmiyordum ve bunda büyümlü bir şey vardı.

Odamıza döndüğümüzde Ellery tuvalete giderken ben yatakta oturuyordum ve gözlerimin ışıktaki parıldayan yüzüğe gitmesine engel olamıyordum. Çok güzeldi ve herkese evlenme teklif ettiğini söylemek için sabırsızlanıyordum.

Juniper Scott.

Kesinlikle güzel bir tınısı vardı.

Ellery tırmanıp yanıma uzanırken yatak kaydı ve benimle birlikte yüzüğüme baktı. "Beğendin mi?" diye sordu.

"Bayıldım. Neredeyse seni sevdiğim kadar." "Yüzükten kurtulduğuma sevindim."

"Sadece kıl payı."

Sonra yüzümü ona döndüm ve o da beni takip etti. O güzel mavi gözlere bakmaktan hiç bıkmadım. Ve hiç sıkılacağımı da sanmıyordum.

"Tamamlanmış bir sete sahip olduğum için mutluyum," dedim.

"Tam olarak tamamlanmadı," dedi. Kaşlarımı kaldırdım. Başka takı takan birini görmemiştim, ne de ekleyecek başka bir şey aklıma geliyordu.

"Şimdi sana verebilir miyim?" Ellery sordu.

Başımı sallayarak doğruldum. Çantasına gitti ve o kutulardan bir tane daha çıkardı. Kolye kadar büyük değildi ama küpe kutusundan daha büyüktü.

Tıklayarak açtım ve gördüğüm şey karşısında yüzüm kızardı. Kutunun içinde her iki tarafında altın ve elmas ayları olan iki çubuk vardı. Aylar hafifçe yuvarlatılmıştı, böylece beni hiç dürtmüyorlardı.

"Bunlar..." Bitiremedim.

Başını salladı. "Yeni piercingler. Böylece koleksiyon gerçekten tamamlanmış olacak."

Ağzımdan küçük bir kahkaha patladı. "Saçmalıyorsun."

"Aksini hiç söylemedim. Ama seni mümkün olan her şekilde sahiplenmek istiyorum."

Ateşli bakışları kahkahalarımı tutuşturdu. "Onları koymak ister misin?" diye sordum.

Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Yapabilir miyim?"

Başımı salladım. Kutuyu almak için bana doğru kaydı. Zaten takılı olan piercing'in kenarlarından birini açtım ve dışarı kaydardım.

Yenilerinin bir tarafını çevirerek çıkardı ve çubuğu bana yakın tuttu. "Acırsa bana haber ver," dedi.

"Yapacağım." Bir tarafı geçirdi, diğer tarafa kolayca süzüldü. Derin bir nefes çektim. Bu piercingleri birçok kez değiştirmiştim ama *onun* bunu yapmasındaki bir şey içimde arzu uyandırdı. Yanlardan birini ustalıkla vidalarken soğuk metal içimi ürpertti.

Her ikisi de güvende olana kadar diğer tarafa da aynı işlemi uyguladı.

Ellery arkasına yaslanıp yaptığı işe baktı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Birkaç dakika daha hiçbir şey söylemedi.

"Seni hiç suskun görmemiştim," dedim boşluğu doldurmaya çalışarak. "Ya da bu kadar hareketsiz."

"Ben de," diye kabul etti. "Bu sadece... çok mükemmel." Çabucak ayağa kalktı. "Gel."

Bizi boy aynasına götürürken elini tutarak onu takip ettim. Beni aynanın önünde durdurdu ve kendime bakmaya zorladı.

"Ne yapıyoruz biz?" Ben sordum.

"Sadece her gün ulaştığım mükemmelliği görmenizi istiyorum."

"Saçmalıyorsun," dedim. Yine de mutluluk içime işledi.

"Ve bu mükemmelliği dekore etmeliyim." Saçlarıma doğru eğildi. "Kulaklarından," dedi bir tanesinin tepesini ısırırken.

"Boynuna." Kalbime yakın duran zinciri okşamadan önce eli bir anlığına kendi el kolyesini oluşturmak için aşağı indi.

"Bu güzel göğüslere." Parmaklar yeni parmaklıkları çevirerek ışıktaki parlamalarını sağladı.

Sonra elleri aşağıya, sol koluma doğru hareket etti. "Bileğine ve parmaklarına."

Onlara bakabilmemiz için getirdi. Haklıydı, artık onun yüzüğünü takıyordum. Bayan Scott olacaktım.

O zaman döndüm, onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Dudaklarını kendime yaklaştırırken ellerim saçlarına dokundu.

O da aynı şekilde karşılık verdi. Elleri kalçalarımı buldu ve beni yukarı çekti, kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Öpücük hiç kesilmedi, tadı beni hiç terk etmedi.

İkimiz de onun giysileriyle savaştık, ikimiz de mutlu bir şekilde çıplak kalana kadar onları her yöne uçurduk. Ten tene, daha önce sadece hayalini kurduğum şekilde birleşiyorduk. Ellery Scott bana aşıktı, ben de ona.

"Seni burada hissetmem gerek," dedi ama parmağı amımın üzerinde değildi. Aşağıdaydı, arka girişimin etrafında dönüyordu. "Bu gece hepsine ihtiyacım var."

"Benim de ihtiyacım var." Bunu henüz keşfetmemiştik ama mükemmel bir zamanlama gibi geldi.

Yan çekmecedeki kayganlaştırıcıyı almak için beni kısa süreliğine terk etti. Kapağı açtı ve parmaklarına biraz sürdü.

Her zaman yaptığı gibi, ağzını meme ucuma götürdü. Bunca zaman geçmesine ve oynadığı onca oyuna rağmen her zamanki kadar hassastım. Sırtım dokunuşun altında daha da fazlasını isteyerek kamburlaştı.

Zamanını burada, üzerime bıraktığı yeni izi severek geçirdi. Beni onun, onu da benim olarak kabul etmenin bir başka yolu.

Sonunda parmaklarının serin ıslaklığını arka girişimde hissettim. Kendimi rahatlamaya bıraktım. Beni iyi hissettireceği konusunda ona güveniyordum.

Sadece tek parmakla başladık. Yıl boyunca üç parmağa kadar çalışmışık ama hiç sonuna kadar gitmemiştik.

İkincisini eklerken, ağzı amıma doğru indi. "Ellery, bebeğim," diye inledim.

Duygulara o kadar odaklanmışım ki üçüncü parmağın gerilmesine zar zor tepki verdim. Sonra dördüncü.

"Hazırım," dedim ona, ama dördüncüsü beni her zamankinden daha fazla geriye itti ve bunu hissedebiliyordum.

"Pek güzel bir ay değil," dedi. "Sana güzel ve sikimi almaya hazır bir şekilde ihtiyacım var. Benim için gel ve sana ihtiyacın olanı vereyim."

"O zaman beni boşalt," diye tersledim. Gözleri meydan okumayla parladı.

Karanlık kıkırdaması bana bunun içinde olduğumu söyledi. "Nasıl istersen."

O anda alay ettiğim için pişman oldum. Mutluluk beni ele geçirene kadar sevdiğimi bildiği şekilde beni yedi. O noktada durmasını bekledim ama öyle bir şey yapmadı. Beni yalamaya devam etti. Klitorisimi dudaklarının arasına aldı ve en küçük miktarını ısırdı.

Bu başka bir orgazm getirdi, tamamen dağılmamı önlemek için yolumda savaşmak zorunda olduğumu hissettim.

Sonunda geri çekileceğini düşündüm ama öyle bir şey yapmadı.

"Lütfen," diye yalvardım. "Yapamam."

"Yapabilirsin," dedi bana karşı. Titreşimler aşırı hassas amıma karşı daha da yoğunlaşmıştı. "Bana bir tane daha verebilirsin, sonra seni istediğin gibi becereceğim."

Aşağıdaki parmakları beni hiç terk etmedi ve şimdi gevşek ve rahattım, bu sadece hisleri arttırdı. Diğer elinin amımı sikmek için geldiğini hissettiğimde çığlık attım, b a n a iki kez nüfuz etti ve yanacakmışım gibi hissettirdi.

"Ellery," diye bağırdım, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazm içimden geçerken. İçimden bir sıvı fişkırdı, hem de normalden çok daha fazla.

Ellery'nin ağzı, ben kemiksiz kalana ve yatağa uzanmayı bitirene kadar beni terk etmedi. Geri çekildiğinde yüzünü kaplayan ıslaklığı görebiliyordum.

Sanki lezzetli bir şey yiyormuş gibi dudaklarını yaladı. "Ben az önce..."

"Squirt?" O sordu. "Evet ve şimdiye kadarki en ateşli şeydi."

Onu soğutmuş olabileceğime dair bir anlık endişe, sözleriyle ortadan kalktı.

"Ve şimdi, söz verdiğim şey." Kendini üzerime bıraktı ve sikini gevşemiş deliğimle hizaladı. Başı kolayca sığıdı, ama geri kalanı biraz çaba gerektirdi, beni tüm parmaklarının yaptığından daha fazla doldurdu.

"Tanrım, çok sıkısın," diye yorum yaptı.

Ben tamamen dolana kadar yavaş hareketlerine devam etti ve leğen kemiği arka tarafımla buluştu.

"Harika hissediyorsun," dedi.

Başımı salladım. Yavaşça içime girmeden önce boyutuna alışmama izin verdi, yeni duyguya alışmaya başladım. Daha önce deneyimlediğim bir şey değildi ama rahatlayınca hoşuma gitti.

"Nasıl hissediyorsun ay?"

"Dolu ve iyi." "Tam da seni sevdiğim gibi."

Şimdi daha sert sikiyordu beni, kalçalarını o kadar sert sallıyordu ki taşakları gürültülü bir tokat sesiyle bana çarpıyordu.

Klitorisimi ovmaya başladı, o kadar hassastı ki neredeyse zevkten çok acı veriyordu.

"Benim için son bir kez boşalabileceğini biliyorum. Sikimi sağ."

Ve yapabileceğimi biliyordum. Hissediyordum. Bu, şimdiye kadar yaşadığımız en erotik ama duygusal olarak en yoğun seks gibi hissettirdi. Bu adamı çok seviyordum.

"Benim için gel." Ve geldim. Sikinin etrafına sertçe boşaldım, dışarıda toprağa sürüklenen kar gibi düşmeden önce kendimi uçmaya bıraktım.

Beni doldurduğunu hissetmeden önce son bir kez daha içime battı.

Birlikte yatağa düştük, birbirimize dolandık. Birkaç dakika sonra parmağımdaki yeni mücevhere bakmak için elimi kaldırdım.

Ellery eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

SON.

Want even more?

Kitaptan baharatlı çizimler, bonus kısılar ve daha fazlası için L.E. Eldridge Patreon'a katılın!

[Buraya katılın!](#)

Tüm güzelliklerin yanı sıra rafınız için bir ödül ister misiniz? Web sitemdeki imzalı kitaplara ve kitap ganimetlerine göz atın!

[Buradan alışveriş yapın!](#)

Also by L.E. Eldridge

[Bir Yulealı Kız Kardeşin Evlenme Rehberi](#)

[Karlara İçinde \(Bir İblisle\) Yıkanmış](#)

[\(Bir Krakenle\)](#)

[Broken Out \(İnsan Tarafından\)](#)

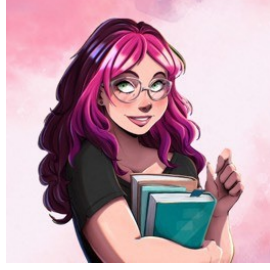
[Cadının Mezarı](#)

Acknowledgments

Kariyerimi her zaman teşvik ettiği ve en büyük hayranım olduğu için kocama teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca beta okuyucum Elaine Daniels'a harika geri bildirimleri için ve editörüm Barbosa'ya çalışmalarımı parlattığı için teşekkür ederim. Pazarlamamı bir üst seviyeye taşımama yardımcı olan asistanım Meg Opalescent ve Ben Deveau'ya da çok teşekkür ederim. Ve çılgın olay örgüsü fikirlerimi dinleyen ve olay örgüsünün planlanmadığı zamanlarda bana yardım eden harika yazar arkadaşlarım olmasaydı aklım başımda olmazdı.

Son olarak siz okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız yaptığım şeyi yapamazdım ve her birinize minnettarım.

Yazar Hakkında

"Lexie, Upstate New York'ta yaşayan bir paranormal romantizm yazarı ve hevesli bir okurdur. Morally Gray Author Services adlı bir editörlük ve PA şirketi işletiyor ve ortağı Adi, köpeği Layla ve kedisi Swiper ile birlikte yaşıyor. Okumadığı zamanlarda (ki bu nadiren olur) Lexie'yi video oyunları oynarken veya harika bağımsız kitapçılar ve vintage dükkanları ararken bulabilirsiniz. Lexie, aşkı arayan basit canavarlarla dolu müstehcen kitaplar yazıyor.

Bağlanalım!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.